

ஸ்ரீ

ரமண ஞான போதம்

எட்டாம் பாகம்

உபதேச விளக்கம்
(இரண்டாம் பிரிவு)

ய் முருகன்

ஓம்

தமோ பகவதே ஸ்ரீ அருணாசலரமணாய

ஸ்ரீ

ரமண ஞான போதம்

எட்டாம் பாகம்

உபதேச விளக்கம்

(இரண்டாம் பிரிவு)

இயற்றியவர்

ஸ்ரீ முருக ஞர்

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ ரமண கேந்திரம்—புது தில்லி

1995

உரிமை பதிப்பாளருடையது

கிடைக்குமிடம்:—

ஸ்ரீ ரமணசீரமம் புத்தக சாலை,
திருவண்ணாமலை-606 603, தமிழ் நாடு.

Ramana Kendra,
8, Institutional Area,
Lodi Road, New Delhi-110 003.

Sri Arunachalaramana Nilayam,
11, Sri Ramana Nagar,
Tiruvannamalai-606 603, Tamil Nadu.

Ramana Kendra,
No. 11, C. P. Ramaswami Iyer Road,
Madras-600 018.

Ramana Maharshi Centre for Learning,
40/41, II-Cross, Lower Palace Orchards,
Bangalore-560 003.

விலை ரூ. 10

மத்திய அரசின் உதவி பெற்று இந்தால் வெளியிடப்படுகிறது.

Published with the Financial Assistance from the
Government of India, Ministry of Education &
Social Welfare (Dept. of Education.)

This book has been published on the paper supplied
by the Government of India at concessional rates.

அச்சிட்டோர்:

விநாயக கிபைன் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ்,
163, வெள்ளாளத் தெரு, சென்னை-600 084.

ஓம்

நமோ பகவதே ஸ்ரீ அருணாசலரமணாய

முன்னுரை

ஸ்ரீ ரமண பகவானின் உபதேசம் மோன வடிவிலேயே இருந்ததால், அதனை எழுத்து வடிவிலும் சொல் வடிவிலும் நமக்குக் கிடைக்கத் தூண்டுகோலாயிருந்தவர் ஸ்ரீமுருகனார் சுவாமிகள். அவர்தம் ரமணநுபவத்தில் பெற்றதை மற்ற ரமண அடியார்களும் பெற விரும்பி எட்டாம் பாகமாகிய இந் நூலில், ஸ்ரீ ரமண ஞான போதத்தை உளவு, உபாயம், இலக்கணம் என்ற மூன்று தலைப்புகளில் தருகிறார்.

எடுத்த எடுப்பில் ஸ்ரீ பகவானை குருவாக அடையப் பெற்றது எத்துணை மாண்புடையது என்பதையும்,

“சமன மாகாத சமுசாரத் தீர்ச்சே
ரமணமாம் பாமுலகை அஞ்சி—ரமண
வழகனைப்போய்ச் சேர்ந்தா ரவனருளால் வாழ்ந்தார்
ததிலுமுத் தாபந் தணிந்த” (638)

“ஆண்டா னருட்சே வடியிலே சற்பத்தி
பூண்டா லதனினுமெய்ப் புண்ணியம் வேறென்றுமில்லை;
தீண்டாது சற்றுமெந்த தீவினையும் பாழ்ங்கன்மப்
பூண்டா மதந்தையறப் பொன்றக் கெடலாலே.” (814)

“அம்மையப் பணை வருட்தருவை யன்றியுயிர்க்
கிம்மையே யன்றுமற் றெம்மையினும்—செம்மைசேர்
உத்தமசற் போத வறுதிசெய்ய நல்லுற்றார்
இத்தரையில் யாரே உளர்.” (808)

“ஏதுக்குஞ் சிந்தை யிறைவன்பே ரின்பவரு
ளாதிக்கத் திண்டி முடைந்தவர்க்கு—நீர்துக்கஞ்
சற்று முறுதீர் சதாகதியாத் தானுமக்கு
முற்றுமுளான் மோன முதல்.” (690)

மேற்கூறிய பாடல்களின் மூலம் ரமண மெய்யடியார்கள்
ஸ்ரீ பகவானை குருவாக அடைந்துள்ள பாக்கியத்தையும்
சிறப்பிக்கின்றார்.

சொருபமே குரு வென்றும், உணர்வு மயமாக உள்ள
அத்துணையே பெருந்துணை என்றும் கூறுவதால் பிற துணை
கள் வேண்டி உடலுருவோடு வரமும் குருமார்களை நாடத்
தேவையில்லை என்று பின்வரும் பாடல்களால் கூறாமல்
கூறுகிறார்.

“துணையிலே னல்லேன் சொருபவருட் சோதித்
துணையே பெருந்துணையா வுள்ளேன்—துணையாமஃ
தாருயிர்க்குக் காப்பா வரண்செய்ய யென்று மெனக்
கோருயக்க மேனோ வுளத்து.” (1712)

“உணர்வே யவான்மற் றெருசெய்ய மில்லை
உணர்வேகா னுண்மை யுரு.” (777)

உலகியல் தேவைக்காகச் சிறு தெய்வங்களின் பின்
அடையாதீர், சொருபமே அனைத்தும் நல்கும் என்பதை

“கோவிக்கா தென்னைக் குறிக்கொண்டு டேளீர்துந்
தேவைக் கெனவோர் சிறுதெய்வம் பேணாதீர்
சேவிக்க வுற்றார் சிறப்பளிக்க வல்லதகத்
தாவிக்கோ ராவியா வார்ந்த சொருபமே.” (1040)

மிக்க அடக்கமாகவும், திடமாகவும் அறிவுறுத்துகிறார்.

சாதகன் உலகியலில் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதை

“ஒன்றிலுந் துன்ப முழுவாமைக் கேதுவா
என்றென்றும் நல்லோர்க் கியல்பா விருக்குநலன்
அன்றென் றெதையுந்தா மன்று தெவற்றையுமே
நன்றுநன் றென்று நடக்குமனப் பான்மையே.” (165)

“தன்சொருப வுண்மைநிலை சார முயற்சிப்போன்
தன்சொருப வுண்மை சுகஜமாச் சாரளவும்
தன்சொருப சங்கமே சாதனையாற் சார்தலொழிந்
தன்னியசங் கத்தோ டளாவி லனர்த்தமே.” (489)

“இனியனாத் தானிருக்க வேண்டிற் றனக்குத்
தனியனா நிற்கை தகும்.” (100b)

மேற்கூறியவாறு அறிவுறுத்துகின்றார்.

சொருப நாட்டமே சாதகர்களுக்கு மிக இன்றியமையாதது என்பதை,

“கொழுகும் பிடத்தக்க சுத்த சொருபப்
பழக்கமுற நானும் பயிற்றிப்—பழிக்கவே
தக்கவகங் காரச் சதிகார மாயையினின்
றெக்கவுனைக் காத்து நீ யோம்பு.” (582)

என்றவாறு இயம்புகிறார்.

ஆண்டவன் (குற) உள்ளத்தில் எழுந்தருளினாலன்றி, நாம் சாதனை செய்து ஆண்டவனை அடையமுடியாது என்பதையும், அவன் நம் உள்ளத்தில் எழுந்தருளவேண்டுமாயின் நாம் சதா அவனை நினைந்து நினைந்து, அவன் பாதத்தில் அதே நினைவாய் நிற்கவேண்டும் என்பதையும்

“ஆண்டவனை யுள்ளத் தவிர்வுற்று வன்றிமற்
றாண்டவனை நம்மா வறிந்தடைய வொண்ணுமோ?
ஆண்டவா வாண்டவா வாண்டவா வென்றுசின்தித்
தாண்டவன்பா தத்தி லதேநினைவா நிற்போமே.” (290)

என்று உளவு கூறுகிறார்.

“தம்மா லியன்றவரை சாதனைதாம் செய்தாரேற்
றம்மா லியலாததைத் தம்மான் சாதிப்பான்;
தம்மா லியன்றதுமே தாம்செய்யத் தப்பினரேற்
றம்மா னருளுக்கோர் சற்றுந் தவறின்றே.” (192)

என்று கூறி, திருவருளாலன்றி ஆண்டவன் பாதத்தை யடைய முடியாதென்றாலும், நம் நாட்டத்தை ஆண்டவனை நோக்கி யிருத்திவைக்க வேண்டுமே தவிர, உலக விவகாரங் களில் விடக்கூடாது என்றும், தனித்துத் தனித்து இருந்து தாப மேலிட்டு ஆண்டவனை எண்ணி உருகினால், திரு

வருளணைப்பைத் தானாய் உணர இயலும் என்றும், திரு வருளின் துணை ஒர்போதும் தவறுவதில்லை என்றும் உணர்த்துகிறார்.

ஞானத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறும்போது

“இறைவன் பரமா வெவ்லாவற் றையும்விட்
டிறைவுநீனை வன்றிமற் றென்றின்றி—இமைவன்
செயலாக வெல்லாச் செயலுந் தெரியு
மியல்புசிவ ஞானமென் பாடி.” (1236)

என்று சரணாகதியின் தத்துவத்தை விளக்குகிறார்.

“ஆதிரையின் பின்னா ளவதரித்த வாண்டவன்சற்
போதனையே வுண்மைப் *புலம்.” (179)

என்று கூறி, பூர் பகவானின் ஒப்பற்ற அவதாரமாகிய சர்ப்போதனைகளே உண்மையான வேதம் என்றும், அதனைக் கடைப்பிடித் தொழுகுதலே நம் உய்வுக்கான நேர்வழி யென்றும், ஆகவே மற்றைய வழிகளில் சென்று காலத்தை விரயம் செய்து வீணாதல் வேண்டாம் என்றும் எச்சரிக்கின்றார்.

இந்நூலைப் பக்குவரோதிப் பயனுறுவாராக.

N. சங்கரன்

*புலம்—வேதம்.

உள்ளுறை

முன்னுரை

பக்கம்

... ii

பாயிரம்

1. பாடவருவினான்	... 1
2. பாடக்கிடைத்த பாக்கியம்	... 2
3. ஆண்டவன் சந்தித்தி பாட்டுவிக்கும்	... 2
4. நூற் பயன்	... 2

நூல்

1. உபாயமுரைத்தல்

1. அகங்கார நாசம்	... 3
2. அகமுகம்	... 9
3. அச்சமறல்	... 10
4. அடங்கலொடுங்கல்	... 10
5. அருட் பார்வை	... 14
6. அருள்	... 15
7. அறிவறிதல்	... 15
8. அன்னியம் விடல்	... 17
9. அன்னிய பாவம்	... 17
10. ஆசையறல்	... 17
11. ஆண்டவன் பற்று	... 18
12. ஆண்டவன் சின்முத்திரை	... 18
13. ஆன்ம சமர்ப்பணம் செய்தல்	... 18
14. ஆன்ம ஞானம்	... 19
15. ஆன்மத்தியானம்	... 20
16. ஈசன் பரம் தாங்குகிறார்	... 21
17. உபாசனை	... 21
18. உண்முகம்	... 22
19. உண்மையுணர்வு	... 22
20. உபேகை - உதாசீனம்	... 24
21. உள்ளத்திலொடுங்கல்	... 24
22. ஊனாதல்	... 25

	பக்கம்
23. கண்ணோக்கம்	25
24. கழலே கதி	26
25. கவக்கமறல்	26
26. காண்பாணைக் காண்க	26
27. குரு சொல்லே மகத்து	26
28. குரு பக்தி	27
29. குருவருள் மாட்சி	28
30. கைவல்யம்	29
31. சரணுகதி	29
32. சற்சங்கம்	30
33. சித்த சுத்தி	33
34. சிரவணம்	33
35. சிவ சிந்தனை	34
36. சிவ தியானம்	34
37. சிவ பக்தி	34
38. சிவப்பற்றினால் பெய்ப்பற்றதும்	35
39. சுட்டறல்	35
40. சுபேசச்சை	36
41. சும்மாவிருத்தல்	36
42. செருக்கறல்	36
43. சொரூபம் வரித்தல்	37
44. சொரூப ஞானம்	38
45. சொரூபமே மருந்து	39
46. தன்னாட்டம்	39
47. தன்னறிவு	39
48. தன்னறிவே பாழைக் கடக்கும்	40
49. தன்னுணர்வு	40
50. தன்னையறிதல்	40
51. தன்மெய்யுணர்வு	41
52. திருவடி சார்தல்	41
53. திருவடித் தியானம்	41
54. தீரம்	44
55. நானறல்	44
56. நிட்டை	44
57. நேதி நேதி	52
58. பக்தி	52
59. பகவானிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்	57
60. பாசமறல்	58
61. பிறவியறல்	58

62. மயக்கமறல்	58
63. மனச்சுவனமறல்	58
64. மனத்துறவு	59
65. மனோநாசம்	59
66. மேரனம்	60
67. விசாரம்	62
68. வைராக்யம்	81

II. உறுதி யுரைத்தல்

1. அகங்கார நோஷம்	82
2. அகந்தை யொழிவு	83
3. அங்காரம் பொய்	95
4. அகமகம்	95
5. அகமுகம்	95
6. அக விசாரம்	95
7. அக வறிவே பரம்	96
8. அகத்திலமுந்தல்	96
9. அடங்கலொடுங்கல்	96
10. அடியார்க்குக் கவலை யின்று	96
11. அடியாறிணக்கம்	98
12. அத்துவிதம்	98
13. அது நீ	98
14. அருட்பதப் பற்று	99
15. அருட்சிற் பகம்	99
16. அருட்போகமே போகம்	99
17. அருட்பார்வை	99
18. அருட்போதம்	100
19. அறிவே வழிபாடு	100
20. அறிவறிதல்	100
21. அன்பே சிவம்	101
22. ஆசை யறல்	102
23. ஆன்மக் கல்வி	102
24. ஆன்ம சாஸூற்காரம்	102
25. ஆண்டவன் யார்?	102
26. ஆண்டவன் வழிபாடு	103
27. ஆதார வுண்மையையே பற்றுக	104
28. ஆண்டவன் பாதத்திற் சரணடைக	104
29. ஆன்மாவில் ஒன்றுக	105
30. ஆன்மாவோடு உறவு கொள்	105

31.	இதயம் சேர்தல்	..	105
32.	இறைபணி நிற்பல்	..	105
33.	இறைவனியல் ஒன்றுதல்	...	106
34.	இன்ப நிலை	...	106
35.	உருவி நெகிழ்தல்	...	106
36.	உபாசனை	..	106
37.	உடலைக் காப்ப தொழிக	...	107
38.	உலக மயக்கொழிக	...	107
39.	உள்ளத்து ஒர்தல்	...	107
40.	உண்மையுணர்வு	..	108
41.	உணர்வுருவே தெய்வம்	...	110
42.	உய்வு	...	110
43.	உலகு கற்பனை	...	110
44.	உன்செயலாய்க் கிளம்பாதே	...	111
45.	உள்ளுணர்வு	...	111
46.	ஊழ் பயனறும்		111
47.	எண்ணமறல்		111
48.	எல்லாம் அறிவு—பிரம்மமயம்	...	112
49.	ஏக தியானம்	...	113
50.	ஏகத்துவ அதுபவம்	...	113
51.	ஏகாக்கிர நாட்டம்	...	113
52.	கடவுட் காட்சி	...	113
53.	கர்த்ருத்வமற்றுச் செயல் புரிக	...	114
54.	கற்பனையறல்	...	114
55.	குருவருள்	...	114
56.	குருவே உற்றார்	...	114
57.	குரு பக்தி	..	115
58.	குரு பாதம் போற்றல்	...	116
59.	குருமொழி கொள்ளல்	...	116
60.	குருவுக்கு ஆட்செய்தல்	...	117
61.	குருவிடம் சரணடைக	...	117
62.	குருபத வாழ்வு	...	117
63.	குரு தரிசனம்	...	118
64.	கைவல்யம்	...	118
65.	சத்தே சித்து	..	118
66.	சமர்ப்பணம்	...	119
67.	சற்சங்கம்	...	110
68.	சற்போதமே வாழ்வு	...	110
69.	சாதனை	...	120
70.	சாந்தி	...	121

71.	சித்திமுத்தி	... 122
72.	சித்தம் சிவம்	... 122
73.	சித்தம் தெனிக	... 122
74.	சிவம்	... 123
75.	சிற்பதமே ரணை	... 124
76.	சிற்பரம்	... 124
77.	சின்முத்திரை	... 124
78.	சுட்டறல்	... 124
79.	சும்மா விருந்தல்	... 125
80.	செருக்கறல்	... 125
81.	சேட்டையொழிக	... 125
82.	சொருப மாட்சி	... 125
83.	ஞானம்	... 132
84.	ஞானி பரமே	... 133
85.	தன்னிழப்பு	... 135
86.	தவம்	... 137
87.	தன்னாட்டம்	... 137
88.	தண்ணை யறிதல்	... 137
89.	தண்ணண்ணம் புனர்தல்	... 137
90.	தான் தனியே நிற்க	... 139
91.	தானே தத்துவம்	... 140
92.	தாப மறல்	... 140
93.	தியானம்	... 140
94.	தியான லக்ஷியம்	... 141
95.	தியானக் காட்சிகள் கூற்பனையே	... 141
96.	திருவடிக் தியானம்	... 141
97.	திரிகரண சுத்தி	... 142
98.	துற் சங்கம் நீத்தல்	... 142
99.	துறவு	... 142
100.	தேகான்ம பாவம் அறுக	... 142
101.	திட்டை	... 142
102.	பக்தி	... 146
103.	பர வித்தை	... 149
104.	பரவெளி	... 150
105.	பிராணுயாமம் — தியானம்	... 150
106.	பிரார்த்தனை	... 151
107.	பிற பயனில்கை	... 151
108.	பிறப் பிறப் பறல்	... 151
109.	புலவீர் ஆண்டவனைப் பாடுபின்	... 151
110.	புருஷார்த்தம்	... 152

	பக்கம்
111. பேரீன்பம்	... 153
112. மத சமரசம்	... 153
113. மயலறல்	... 153
114. மனம்	... 153
115. மனம் மாயம்	... 155
116. மனமே ஆன்மாவாகி விடும்	... 156
117. முத்தி	... 156
118. முனைப்பதற்கு	... 156
119. மெய்ப் புலமை	... 156
120. மோனம்	... 156
121. யாவும் சிவச் செயல்	... 158
122. வாழ்வு துற	... 158
123. விசாரம்	... 159
124. விஷய தோஷம்	... 164
125. வைராக்கியம்	... 161

III. இலக்கணங் கூறல்

1. அகந்தை யழிவு	... 165
2. அகத்த மனம்	... 165
3. அத்துவிதச் சீர்மை	... 165
4. அதுபூதி	... 166
5. அமர நிலை	... 166
6. அமுதத்துவம்	... 166
7. அர்ப்பணம்	... 166
8. அருட் கல்வி	... 167
9. அருட் சிந்தை	... 167
10. அருட் பார்வை	... 167
11. அருட் பூரணம்	... 167
12. அருள்	... 168
13. அருள் - மருள்	... 168
14. அருள் வாழ்வு	... 169
15. அருளடைவு	... 170
16. அருளெது மோனமெது	... 170
17. அறம்	... 170
18. அறிவில்லார்	... 170
19. அறிவின்பும் பாசவன்பும்	... 171
20. அறிவு	... 171
21. அன்பறிவு	... 172
22. அஜாத சித்தரந்தம்	... 173

22.	ஆராதனை	...	173
24.	ஆன்ம இயல்	...	173
25.	ஆன்ம சொரூபம்	...	173
26.	ஆன்ம தரிசனம்	...	174
27.	இதய வெளி	...	174
28.	இதய ஜோதி	..	174
29.	இறை	...	174
30.	இறை பணி	...	174
31.	உண்மை	...	175
32.	உண்மை அரக	...	176
33.	உண்மை நகுற	...	176
34.	உண்மை வழிபாடு	...	176
35.	உன்ரு தியு	...	178
36.	உள்ளம் (இதயம்)	...	178
37.	ஒடுக்கம்	...	79
38.	ஊந்	...	19
39.	ஊந் பாதங் கூடல்	...	150
40.	ஊதவக்டார்	...	160
41.	ஊதாராம்	...	181
42.	ஊதாரத் திறம்	...	182
43.	ஊதர்	...	182
44.	ஊதர்	...	182
45.	ஊதர்	...	182
46.	ஊதர்	...	183
47.	ஊதர்	...	184
48.	ஊதர்	...	184
49.	ஊதர்	...	185
50.	ஊதர்	...	185
51.	ஊதர்	...	187
52.	ஊதர்	...	187
53.	ஊதர்	...	188
54.	ஊதர்	...	188
55.	ஊதர்	...	188
56.	ஊதர்	...	188
57.	ஊதர்	...	188
58.	ஊதர்	...	189
59.	ஊதர்	...	191
60.	ஊதர்	...	191
61.	ஊதர்	...	192

62	தத்துவம்	...	194
63	தவம்	..	195
64	தன மெய்ந் நிலை	...	196
65	திட்பம்	...	196
66	தியானம்	...	196
67	திரு	...	197
68	திருவடி	...	197
69	திருவடி வாழ்வு	...	198
70	துரீயம்	...	198
71	தெய்வம்	...	199
72	தெய்வீகம்	...	200
73	துறவு	...	200
74	நமஸ்காரம்	..	200
75	திட்டை	..	200
76	நிர்வாண நிலை	...	202
77	நினைவு	..	202
78	பந்தம்	.	203
79	பரபக்தி	...	203
80	பரஞ்சோதி	...	205
81	பரந்தாமம்	...	205
82	பரநிலை	..	206
83	பரமார்த்தம்	...	206
84	பரவெளி	..	206
85	பற்றறல்	...	206
86	பாத பூஜை	...	207
87	பிரம்ம பதம்	..	207
88	பிரம்மாகாச விருத்தி	...	208
89	பிரமாதம்	...	208
90	பிறவித் தொடர்	...	208
91	புருஷார்த்தம்	...	209
92	பூமா	...	209
93	பேரின்பம்	...	210
94	பொங்கல் விழா	...	211
95	பொருள்	...	211
96	போதம்	...	211
97	மனோதீதம்	...	212
98	மாயை	...	212
99	முக்தி	...	212
100	மெய்க் காட்சி	...	220

101	மோகம்	..	221
102	மோனம்	..	221
103	யோகம்	...	223
104.	வித்தை	.	224
105	விரதம் (உண்ணா விரதம்)	...	224
106	வெற்றி	..	225
107	ஜீவன	...	225
108.	கதம்பம்	..	225
109.	திலை மாட்சி	...	229

IV. கதம்பக் கருத்து

1	அடியார் மாட்சி	...	231
2	அபேதவுண்மை	...	232
3.	அர்ப்பணம்	...	232
4.	அருட்பாதம்	...	232
5.	அருட் பூரணம்	...	233
6.	அருள் வாழ்வு	...	233
7	அருள் வெளி	...	233
8.	அறிவு	...	234
9.	அதுபூதி வாழ்வு	...	235
10.	ஆண்டவன் மாட்சி	...	236
11.	ஆண்டானருள் மாட்சி	..	237
12.	இதயம்	...	239
13.	இயல் வாழ்வு	...	239
14	இறை மாட்சி	...	239
15	உணர்வொளி	...	240
16.	உலகமதி மித்தை	...	240
17	உள்ளுணர்வு	...	240
18	ஏகான்ம சிந்தி	...	241
19.	கடவுட் காட்சி	...	241
20	குருசந்நிதி மாட்சி	...	241
21	குரு சொருபம்	...	241
22	குரு பாதம்	...	242
23	குருபாத மாட்சி	...	243
24	குருவகுட் குறி	...	245
25	குருவநட் பார்வை	...	245
26.	கேடுகூர் மரங்கல்	...	247
27.	சற்போதனை	...	247
28	சிவ சொருபம்	...	247

	பக்கம்
29. சிவ பக்தி	.. 248
30. சிற்பரம்	. 248
31. சொரூப மாட்சி	... 248
32. சொரூப வாழ்வு	.. 249
33. தலைவி கூற்று	. 250
34. திருவடித்தியானம்	.. 251
35. துவித மோகம்	... 251
36. திட்டை	... 251
37. பக்தி—பரபக்தி	... 252
38. பர வித்தை	... 252
39. பர வெளி	... 253
40. பாத மாட்சி	... 253
41. பாத வெளி	... 254
42. பெரியோர் சிறியோர்	... 254
43. பேரின்பம்	... 254
44. முத்தி	... 255
45. மெய்க்கல்வி	... 256
46. மெய்ப் பூரணம்	.. 256
47. மோகச் செருக்கு	.. 256
48. மோக மறல்	257
49. மோனம்	.. 257
50. வழிபாடு	... 262
51. விசாரம்	.. 263
52. வீடு பேறு	. 264

V. முடிவுரை

1. பாடுகின்றேன்	... 264
2. ஸ்ரீ ரமண ஜயந்தி மங்களம்	... 266
3. தூல்களின் பாயிரங்கள்	... 267
4. இறையடியவர்கள் மாட்சி	... 269
5. பகவான் உருக்கரந்தது	... 273
6. காமம்	... 273

ஓம்
தமோ பகவதே ஸ்ரீ அருஞ்சலரமநாய

ஸ்ரீ ரமண ஞான போதம்

எட்டாம் பாகம்

உபதேச விளக்கம்

இண்டாம் பிரிவு

—0—

பாயிரம்

1. பாடவருளினுள்

(வெண்பா)

1. ஊக்கமா வுள்ளத் தொளிபெருக வாண்டவன்கண்
நேறுக்கமெனக் குள்ளே நுழைந்ததால்—வாக்குமிக
நன்கு வளம்பெற்று ஞான விலாசத்தோ
டென்கணியல் கின்ற தினிது
2. அன்புசிவ மாக வகத்திற் கலந்துமனத்
துன்பசைவு போகத் துரத்தியே—இன்ப
வருட்பணிகற் பித்தா னடியேனுக் காண்டான்
பொருட் புகழ்நான் போற்றும் படி.
3. ஊத்தைநா மாக வுளறுமடப் பேகையேன்
வார்த்தையுளும் மாண்பொருள் சேரவைத்தான்
—சீர்த்திகெழு
தெய்வப் பவனருட் சிந்மாத் திரசொருபன்
மெய்விப் பிரரமண வேந்து.

2. பாடக்கிடைத்த பாக்கியம்

4. ஊழை யுடற்றியென் னுள்ளத் துறுதுணையா
வாமுங் குருமணியை வாழ்த்தலை— ஏழுலகும்
பெர்ளுலே போலப் பெருமகிழ்ச்சை பாக்கியமா
வற்றே னுறுதியுற் றேன்.

3. ஆண்டவன் சந்நிதி பாட்டுவிக்கும்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

5. கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியுங் கவிபாடும்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலுங் கிளியுங் குருமண
நம்பன் னாமயார் நாவே யன்றி யடிநாயும்
தெம்புற் றெளிர்ச்சி சிற்பர ஞானத் திறம்பேசும்.

4. நூற் பயன்

6. வாதிக்க மூண்டெழுபொய்ம் மாய மதித்திறத்தாற்
சாதக்கச் சற்றுமொணுத் தன்மையான் சுத்த
[மெய்ஞ்ஞா
னத்த னாகமெய் யன்பரகப் பாழகற்றும்
பாதத் திறம்பரவிப் பாடுதூங்கா ணம்மாணய்.

நூல்

1. உபாயமுரைத்தல்

1. அகங்கார நாசம்

(குறள்)

7. நானென்ற தன்மை நழுவவே சுத்தவருள்
வாடுன்று வாழ்க்கை வழி.
8. ஈன உடலகந்தை யிற்றிற்பே ரின்பவநள்
வானமா வைகும் மனம்.
9. காய வகந்தையறக் காணிற் கரந்தொழியும்
மாய வுலக மயக்கு.
10. தேகான்ம பாவமறத் தீர்த்தால் விளங்குமகத்
தேகான்ம வுண்மை யியல்.
11. மோகவகங் கார முனைப்பற் றெழியிலன்றி
யோகங்கை கூடா துயிர்க்கு.
12. அனுமதிக்க வொண்ணு வகப்பேயை யோட்டிற்
றனதியற்கை சாருந் தகைத்து.
13. மோக வகப்பேய் முனைப்பறிலே மூண்டொளிரும்
சோகமோ கந்தீர் சுகம்.

(வெண்பா)

14. கள்ள வகந்தைக் கருத்துக் கிடங்கொடா
துள்ளுணர்வா டென்று மொடுக்குதி—உள்ளுறு
[வெம்
பாசபந்த மான மயற் பாழவிச்சை மாய்க்கவுனக்
கோர்சிறந்த நவ்ல வுளவு.
15. அபார சிவத்துக் கமமையாய் வாழு
முபாயமே தென்னி லுரைக்கேன்—சிவாய
நமவென் றருட்பதத்தே நானென்னும் பற்றற்
றமைவொன்றும் மோன வறிவு.

16. தணுகரண மாகத் தடித்துச் சரிக்கும் முனைவே யனைத்துக்கும் மூலம் - எனவேயவ் வற்றை மோக வகந்தையரத் தீர்ந்தொழியே முற்றத் துறக்கும் முறை.
17. இரண்டலா மோன மியல்பான வுண்மை இரண்டறிவே மோக விபற்கை—மருண்டுபடு முடவகங் கார முனைப்பற் றெழியிலகங் கூடலுறு முண்மைக் குவா.
18. இயற்கையா வள்ளபே ரின்பநிலை முற்றச் செயற்கையே போலமனந் தோனல்—மயங்கைசேர் பொய்யா முடவகந்தைப் புத்தியே யாகவுணர்ந் துய்யா ததனை யொழி.
19. ஆனந்த மோன வருட்பகத்தி லன்றியுயிர்க் கூளந் தவிர வொழுணைமயால்—சுளந் சாநா ணவமுனைப்பாச சாநு மகந்தை யுருமாள வேண்டு முளத்து.
20. நினைப்பதா முண்மை நிலையிலே நானல் றுடைவதுபே ரின்ப வபாயம்—அறல்வேளைநல் தேகவகம் புத்திச் சிவையான நானெனும்புன் மோகவகங் கார முடிச்சு.
21. இன்பமாக ஆன்ற விரண்டுபடு சிந்தையிறத் தன்வினொன் றான வனுபவமே—நன்டசமெய் மனபிலை தன்னை மறக்கெடுத்துச் சிந்தையறி வின்டத்துக் கில்லை குறை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

22. கட்டிக் கருட்பான கைவல் வியவுண்மை எட்டிப் பிடிக்க வியல்வதன்று, கற்பனையிற் கூட்டறிவாத் துன்று தடிப்பா மகந்தைமனங் கெட்டொழியி லன்றித்தன் கேழ்கிளர்மெய்த்

[தன்மையிலே

23. கற்றுநுங் கேட்டாலும் காயசித்தி யோகசித்தி யுற்றாலும் செய்தவதல் ஆககத்தா யோர்புலனும் துற்றது வாழ்வே துறக்கிடும் பழகப்படற் றற்றுவே யன்றி உருட்பரவாழ் வெய்தாதே.
24. உறவனைத்தும் விட்டுத் துறவுபூண் டுள்ளக் தறவிரதங் காத்தோம் பற்றுகவஞ்செய் தாலும் அந்விசை மோக வகப்பே யணுகா தறவாகநற் றனறி உனர்க்குங் கெடாதே.
25. எததுணைக் கெத்துணை யாய்நா ரடங்குல ரத்துணைக் கத்துணை யன்றி ருள்பெயர்வர் அந்நாளுட் கைவலைய மாங்குன் றன் யானனும்
[பொய்ம்
மத்தவகா டெய்ச்செருக்கு மாண்டொழிய வெண்
டுமே.
26. விட்டொழிநா விஞ்சை வெளியிலே துறவனைபாற் சுட்டற் றை பாரிச் சுழலுமகச் சிச்சடப்பேய் கெட்டொழிந்தா ளன்றிக் கிளர்சொநப யாழ்வான திட்டையிலே தள்ளிவெய்நா தில்லாது புத்தியே.
குறிப்பு: விஞ்சை வெளி - பரவெளி.
27. உண்மைப் பரமாக வுள்ள சிவத்திவ நன் வண்மைபெறக் துண்ணை வளர்த்தி யறிதுயிலின் ஒண்மையால் யானெனும்பா ழுனவுணர் வைக்
[கெடுக்கிற்
றிண்மைசேர் தன்மெய் சிவோகமாத் தீருமே.
28. மயக்கக் கலக்க மனத்தால் உயிருக் கயக்கக் கவலை யுறுவதன்றிக் துண்ணை யயர்க்கலுற்ற மோக வகந்தையறப் பெற்றாற் கயக்கமில்பே ரின்பக் கனிமயாராம் வாழ்வே.
29. ஏனையபொய்க் கற்றனைதட் கெல்லாமோ ரில்லான நானெனும்பொய்த் தன்மை நனித்திடலாற் கற்பனை
[தீர்
தானெனுமெய்த் தன்மை தழைத்தொளிரக் காணி
[வன்றித்
தீனமற்ற சுத்த சிவத்துவந்தாஞ் சேர்வரிதே.

30. தெள்ளத் தெளிந்தவருட் செவ்வம் பெறவுயிர்க்குக்
கள்ள மனத்தைக் கடியலே தக்கநெறி
உள்ளார் புறமுமொருங் குண்மை கடைப்பிடிக்கில்
வெள்ளவெளி யாக விளங்குந் த்ருவருளே.
31. கள்ளவெம் பாசக் கலக்கத்தால் யானென்று
துள்ளுமே; வேகத் துடிப்பா மகந்ததயற
உள்ளதே வாழ்வா வொளிப்பாத்தான் காணி
[லன்றித்
தெள்ளிதாத் துன்று சிவானந்தஞ் சேர்வரிதே.
32. உதித்த வகத்தை யொடுங்காதோர் வாழ்விற
பதைத்தலை யாரும் பரிகரிக்க வொண்ணார்
பதைத்து வருந்தாப் பரமோப சாந்தப்
பதத்துக் குபாயமே பாசமுனைப் போய்வே.
33. திரோதமா மாயச் செருக்கே யுயிர்க்கு
விரோதமா வுள்ளார் விடமப் படிது;
துரோதவகப் பேயைத்தற் சோகுனையா லுள்ளத்
தராதகந்றி லன்றியுயிர்க் கேமமென்று மின்றே.
34. ஊடாட வுற்றபா மூத்தகைபகப் பேயையகத்
தூடாட வொட்டா துணர்வாற் கவயினல்லால்
வீடாக வுள்ள விசுத்தவகம் பாழகப் பேய்க்
காடாகும் பாழ்த்த கலக்கமலக் கத்தாலே.
35. அனைதவுற்ற வாசாபா சக்கடலிற் பட்டோர்
கனைதவுற்ற மோகமனச் சர்ப்பனையாத் துன்றும்
முனையுருக்க வொட்டாது மோசித்தா லன்றி
உனைதவுற்ற மோனவுணர் வுள்ளத் துறரே.
36. சாற்ற வொணுகசிவ தற்பரத்தின் மாட்சிநமக்
காற்றவியல் பாக வமைந்ததிக்க சித்தமே;
கூற்றமே யான கொடும்பிர மாதமற
மாற்றியகந் தேரின் மகிகாதயமா மவ்விடல்பே.
37. இவ்விடான வுண்மைய வென்றென்று முள்ளத்
தயவொன் றறவிளங் காண்ம சொருபம்
மயவ்வே ரகங்கார மானாபி மானச்
செயலற் றெழியிலன்றித் தேற வொணுகே.

38. *மொட்டான கட்டின முடிவிடா மோகமனச்
கட்டான கற்பனா சொப்பனவாழ் வுண்ணாமல்.
பெட்டா குறிக்கும் பெருமையப் பேயகந்தை
கெட்டாலே காணாக் கிடைச்சம் பரசிவமே.

*மொட்டான... மனம் தாமரைமொட்டின் கட்டுப்
போன்ற முடிச்ச விடுடாக கிரந்தி பேதிக்கப்
பெறுதல் - இரள் பொதிந்த மனம்.

39. நானென்னுந் பெய்யும் பூனைப்பு நானிக் கீசாய
மோனங் கெழுசொருபு மொய்ம்பான சுக்குவருள்
யானென் ரிதயத் கிடல்பா விளக்கிலன்றி
ஊனவகட் பேயை யொழிக்கவல்லார் யாவரே.

40. வெற்றுணர்வா வுள்ள விகத்தமு. லப்பகத்து
வற்றெழிந்தா லன்றி யகந்தைமத் யார்க்குந்தும்
முறமுடி வான முழு மூதுணர்வா முண்ணமையாற்
றெக்திரத்தா டுத்தேர்ந் தையவரிது சிறுமே

41. மங்குலாந் சிச்சுடர் பெய்யும் மாயமறக் கைவலமாத்
தங்கவற்ற சுருக சகாயமே துன்சொருபு
மங்கலவாழ் வாக மடுக்கென்றி யுள்ளத்திற்
பங்கமலாத் தங்கப் பார்த்தந் தோயந்ததன்றே.

குறிப்பு :—மாயமற மடுக்கென்றி என வியையும்.

42. காண வொணுதவருட் கைவல் லியசொருபு
மாண விளங்கு வசீகரஞ் ஞானுபவம்
தூணமா வுன்று சொருபவொளிக் *காணவக்கா
ருணமா வற்ற வுளத்திலன்றி மொண்ணுதே
*ஆணவம் - யானென்னுந் சிவபோதச் செருக்கு.

43. கட்டறிவாற் சற்றந் துலங்கான் சொருபவருட்
கட்டழகா லெண்ணைக் கலந்தபிரான் சிச்சுடப்
[பொய்க்
கட்டுருவா மோகவகங் காரமறிற் சிற்பரபெய்
வெட்டெளி யாக விளங்குவான் வேறறவே.

44. திருத்தமா வுண்மைத் திறத்தே முயல்வோர்
விருத்தமாச் சேர்ந்த வெறிசே ரகந்தைக்
கருத்தே கொடும்பாடிங் கலியென் நகற்றிற்
நிருத்திசேர் சிற்பர சித்திசேர் வாரே.
45. பரக்கப் பலவிந் பங்களி லோடி
வெருக்கொண்டி மோக வெறிசே ரகந்தைச்
செருக்கறச் சிக்கந் தெளிந்திடின் ஞான
வருக்கை வுள்ளத் தவிரும் பரமே.
46. மோனனு பூதி முக்கவென் னுள்ளுணர்விற்
ருளு வெள்ளிர்சொருபத் தற்பரன்மெய்ச் சிற்பதத்தில்
நாளு னெனக்குறு நானமந் ஞானமாட்
போன வெழிற் புணர்ந்ததன்று தன்னியலே.
47. ஊனங்க மாக வுறத்துமல்வெம் பாசவுயிர்க்
கியானென்ற சிச்சடக்கட் டிற்றெழியக் கூரறிவார்
ருன்னென்ற சுத்தசிவத் தன்மை மலரிலன்றி
மோனங் கிளர்சொருப முத்திநிலை சார்வரிதே.
48. யாவும் கடந்த வியற்பரமோ னனுபவம்
மேவுங் கருத்தில் விளங்குவது சாந்திபதம்;
ஆர்வங் கிளர்ந்தவரு ளாசையால் யானெனுந்தக்
சார்வொடுதாந் சாவுற்று லன்றியது சாராதே.
49. ஜகந்தவிலை பட்டுத் தமோறும் பாச
வகரதைபடுற வேக மடங்கினு லன்றி
உகந்த சிவானுபவ வுற்றான சாந்தி
முகந்திடவொண் ணைதகத்து மோனவுணர் வுற்றே.
- குறிப்பு:—அன்றி உற்று ஒண்ணது எனக் கூட்டுக.
உணத்தல் - விரும்புகல்.
50. நீக்கமற வெங்கு(ம்) நிறைந்தவிறை தன்னடியை
ஊக்கபா வுள்ளத் துபாசிக்கும் மெய்யன்பர்க்
கேக்கமில்பே ரின்ப வியற்பதமாத் தானருள்வ
தாக்கமார் சுத்தஞா னன்மானு பூதியே.

51. புத்திக் கொளியாகப் பொங்குநுசற் போதவநள்
வித்தையே முத்திசேர் வித்தவால் யானென்னுந்
சித்தக் கலக்கச் செருக்கற் றெழியிலன்றி
முத்தித் துலக்கமா மோனவுணர் வெய்தாகே.
52. மாளுபி மாண மயக்கவிநள் குழலகில்
யானுன தன்மைகெடத் தான வெளிர்சொருப
மோனனு புதி முகப்பதா லன்றிககத்
தானுத சாந்தி யடையவொணு தார்க்குமே.
53. புன்புதமே போலப் புலனும் அகந்தைமனக்
கற்பனையை மாற்றக் கடவுரே கத்தசிவக்
தற்பரமாய் திற்கத் தலைபட்டோர் தன்னிழப்பாற்
சிற்பாவாழ் வேரங்கச் செழிக்கமோ னப்பதத்தே.
54. மாணவொண்ணு நானெனும்பொய்ம் மாயமகன்
[ருலன்றிக்
காணவொண்ணு வுண்மைக் கடவுள் விளங்காது
காணவொண்ணு வுண்மைக் கடவுளியல் காணலுற்
[ரேர்
மாணவொண்ணு வச் செருக்கை மாற்றக் கடவுரே.

2. அகமுகம்

(குறள்)

55. ஒளிவடிவா வுள்ளத் தொளிர்தன் னுநவை
வெளியிலே தேடல் *வெளிது.

*வெளிது - அறியாமை; குற்றம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

56. மனத்தைக் கடந்தபெரு மாட்சியாற் நன்மெய்
யினைத்தென் றறிய வெவர்க்கு மொணுதான்
மனத்தைத் திருப்பித்தன் மாட்டே மடுக்கிற்
றணித்த சொரூபமாத் தானொளிற்கிற் பானே.

57. மெய்த்தன்மை யானே புறக்கணிப்பாற் சுத்தசிவ
மெய்த்தன்மை தானே விளங்கினும் நான்
[காண்பதில்லை;
மைத்தன்மை யான மனத்தை விளக்கிக்
சுத்தத்திலே வெட்டிநீட்டிக் காட்சி வளர்ப்பதே,
குறிப்பு :— விளங்கினும், புறக்கணிப்பால் காண்பதில்லை
என வியையும்; விளக்கி வெளிப்படும் என
வியையும்.
58. உள்ளப் புலத்தை நீ யுந்நவி நோக்கினுற்
றெள்ளத் தெளிந்தசிவ வெள்ளக் கடல்விளங்கும்
கள்ளப் பசுபாசக் கற்பனா சொட்டனத்தைத்
தள்ளி யுணையாசங்கத் தற்பாராத் தேற்றியே,
குறிப்பு :—தள்ளி தேற்றி விளங்கும் என வியையும்.
59. விவதையில் வாத வெறுப்பாழ் படக்க
வயத்தையோக் கத்தை யகற்றிக் துரீர்.
சிவத்தையே, தேறத் தெளிந்து தோக குற்றேய்
சிவத்தே பரமாய்த் தித்திசேர் வாரே.
60. செர்வே யுநவாந் திகழ்சொருந் தானே
குருவா விதயங் குருகுலமாக் கூடிந்
பரமோப தேசப் பயன்பெறுவர் சுத்தத்
துரியானு பூகித் துலக்கஞ்சேர் வாவே.

3 அச்சமறல்

(குறள்)

61. சிர்ச்சத் தியாலகந்தை செத்தார் துவிதஞ்சே
ரச்சாத் தியற்கை யறும்.

4. அடங்கொடுங்கல்

62. உத்த விடமே யொடுங்குபிடம்; யான்முன்
ஹத்ததெங் கென்றாய்த் தொடுங்கு.
63. உண்மையள வாக வுணர்வொடுங்கி லன்றிமற்
றுண்மைமனு பூகி யுறது.

64. சுத்த வறிவுத் தூண்டுகொண் டொத்தொடுங்கின்
மத்தமனச் சேட்டை யறுப்.
65. கற்பனா மோகக் கலக்கமறுப். நானெனுந்தன்
ஹற்பவமோர்ந் துள்ளொடுக்குந் றுல்.
66. அடிமை செய்மப் பெற்றமெப் யன்ப ரகத்திற்
படிமயற்பாழாசை யறும்
67. ஒடுங்கலுந்ந ஸாநி புணர்வான யுள்ளத்
தடங்குவதன் றுணவப்பாழும் பேய்.
68. உணர்வான யுள்ளத் தொடுங்கலுநிச் சந்நம்
புணர்வரய மோனப் புலம்.
69. சித்திலே சித்தஞ் செறித்தொடுங்கக் காண்டிலே
முத்திசேர் சூக்க முறை.

குறிப்பு :—சித்திலே சித்தம் ஒடுங்கல் எனினும்,
இதயத்தே மனம் ஒடுங்கல் எனினும்
ஒகரும்; சிவத்திலே சந்தியொடுங்கல் என்
பதும் அதுவே—காண்டல் என்னும் குறிப்
பால் ஒடுங்கல் விசாரத்தால் எனக்
கொள்க

70. வீண்டருக் கத்தை விடுத்தியத் துள்ளொடுங்கிக்
காண்டலுற வேண்டுங் கதி.
71. அருளும் பொருளு மபேதமாக் காண்டல்
வெருளற் றொழியும் விதம்.
72. திளைத்தலுற வேண்டிற் சிவசொருப சாந்தி
உளத்தொடுக்க வேண்டு முணர்வு.

(வெண்பா)

73. அடங்கி யடங்கி யகந்தை முனைப்பற்
றெடுங்க வொடுங்க யுளத்தே—தொடங்குமடக்
கர்த்தத் துவமாவ் கலக்கமரு சுத்தவருட்
புத்தத் துவமாம் பொலிந்து.

74. இறைவ னடியா ரேதிர்ப்படி லன்னு
 ரறைவறுந் வாகவே யொண்ணிக் குறைவறு பெய்
 யன்பு வழிபா டகங்குளிச் செய்வோர்பே
 ரின்பவருள் சேர்வ ரினிது
 (கொச்சகக் கலிப்பா)
75. இடக்கு முடக்கா வெதிவு மிடைப்பட்
 டடக்குவ நோநல் ஷெய்ன்று; சாண்ட
 நடக்கு மவறநை நடக்குமா நோக்கல்
 கடக்கு முபாயமாக் காண்புநல் போரே
 குறிப்பு:—நல்லோர் - அறிஞர்.
76. கருத்தை யா க்கிநீர் கண்பிதம் காதிர்
 கருத்தை யடக்கல் கடுமீர யாசை
 காத்தைக் கருகாந் கவனிந் திடல்க்
 கருத்தின் கதையைக் கடந்திட லாமே
77. எழுந்த வகந்தை யிதபமு லந்தேர்ந்
 தழுந்த வொடுங்கி யடங்கினை வனறி,
 விழுந்தவநன் வாழ்வான டிக்க விரை,
 பழந்தன்மை யாராலும் பற்றற் கரிசே
78. யாக்கணுமின் வொடுங் பிம்ப விபாயாந்
 விபாங்கணுமுண் டாய் விபாபுந்சேர் றுக்கணுன்
 ஈங்கெனமோ னக்கரிமா னோட வுரைந்சிபுவான்
 றுக்க வடக்கென்ற யாய்ந்தறிப வொண் றசே
79. கலக்கலின் றுக்க கருத்தைத் தெரிவித்
 துக்கலின் றுக்ககரு தாழ்த்தொடுங்கு மட்டுந்
 புக்கலோடின் பற்றலுற்ற டன்புல வேரர்க் குண்ணை
 நுக்கிளர்வ மென் ஞானவொளி நண்ணவென்று
 [மின்றே.
80. அடக்கி வொடுக்கி யகத்தே யுணர்வை
 மடுக்கற் சொருப மயமா வழந்தத்
 தடக்க வொணைதசிவ சாயுச் சியவாழ்
 வடுக்கு மகததே யகப்பொருளாத் தானே.
 குறிப்பு:—அழுந்த மடுக்கில் எனக் கூட்டுக.

81. நடுக்க மொழிக்குமெய்க் ஞானம் பதத்தில்
ஒடுக்கமுந் றுன்றி யுன வகந்தை,
தொடக்காகப் பாழ்பயக்கத் துன்பப் பிறப்பைக்
கடக்க வொணுது கலைஞானத் தாலே.
82. நித்தியவாழ் வான நிதிசயா னந்தகப
முத்தியியல் வித்தகமா மோன மெனபர்; நானென்
புத்தயித யத்திர பொருந்தவிசா ரிகொடுங்கும் ினும்
வித்தையா ளனநி விளங்காகும டோனடே.
83. உதுக்காண் அயற்குட் டுணர்வர் ிரழிய
உதுக்கு முனைபரை யாடுங்க் யளத்தர்
டனகர்சு பனத்தைப் டனது டாக காணரி,
பதுக்கமா முண்மைப் பரந்தவந் சும்ம
84. கள்ளமன மானசங் கற்ப விகற்பமற
உள்ளுணர்வா மோன வொளிசே நுசுத்திரந்தால்
உள்ளொடுங்கி ளுநியிர்க் கும் துணர வொண்
[னுது
கள்ளவொண் டுநியிர்க் கும் துணர வொண்
85. அடுக்கடுக்க வுள்ளத் தகத்தை வடிவா
மடுக்கழற்ற மோக மனங்கெட் டொழிய,
துடக்கமற்ற மெய்ஞ்ஞான நோக்கமா யோனத்
திடர்க்ககக மற்றபே சின்பமெழுந் தானே.
- குறிப்பு:—அடுக்கடுக்க வுள்ளத்து மனங்கெட்டொழிய
எனக் கூட்டுக.
86. கற்பகொன்று டில்தே; கடவதா வேண்டுவது
கற்பணையை முறறக் கழித்தொழிய மவ்வளவே;
சிற்பரமே தன்சொற்பம்; சித்தக் கலக்கமாங்
கற்பணையை மாற்றிற் கடவுளியல் விள்ளமே.
87. ஆயகலை யாவா பறிஞ்சாலும் டுதலத்து
பேயவர சாட்சி விளங்கத்தா பெற்றாழம்
மாயமனக் கற்பணையை மாற்றினன்றித் தோன்றாது
தூயபர மார்த்த ககமான சாத்தியே.

88. கள்ள மனப்பாழ்ந் கவல்கெடுக்க வேண்டுமோர்
வள்ளற் பிரானைமனத் தெண்ணி நமோநமவென்
றுள்ளத் துணர்வு தெளிய கொடுங்கினால்
வெள்ளமார் சாந்தி விசைத்துமீட்பொங்குமே.

89. தூயதிருத் *தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
[புண்ணியமே
நாயகன்பால் வேண்டினார் தாவுக் கரசெல்லில்
நேபரா மன்பர் நிலைபெறப்போற் றக்கடவ
மீயுயர்வாம் புண்ணியம் மிக்கதுவே நிலையே.

* 'குலம்பலம்பாவரு' என்னும் திருவாரூர் திரு
விருத்தப் பதிகம்.

90. போதானு புதி பொருத்தலுற்ற புண்ணியர்தம்
பாதார விந்தம் பணிந்துபணி யாற்றுதியேற்
பேதாடு வஞ்சவகப் பேய்ச்செருக்கின் மாடமற
நீதா னதுவான நிஷ்டை துலக்குவரே.

குறிப்பு.—அது என்பது பிரம்ம வாசகம்; நிஷ்டை -
ஞான நிஷ்டை.

5. அருட் பார்வை

(குறள்)

91. கத்தவருட் பார்வை துலங்கின்றி மத்தவகப்
பேய்க்கலக்கம் பேரா தொழிந்து

குறிப்பு:—பேராதொழிந்து - பேர்ந்தொழியாது.

92. கடந்தவருட் பார்வை கலந்தால் இதயத்
தடந்தருபொய்ப் பாசு மறும்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

93. ஓர்ஞ்சனமா மோன நிகழ்ச்சியால் உள்ளத்
தீர்ஞ்சகமா வுள்ளபே ரின்பநிலை தேற்றும்
பரஞ்சோதி யானவருட் பார்வையால் என்றி
விரஞ்சா தீயர்க்குமிடல் வித்தகவாய் வின்றே.

6. அருள்

(குறள்)

94. ஆருள்கு மூலகி விடர்ப்பட் நழல்வார்க்
கருளேகாண் மிக்க வரண்.
95. மருளிலகப் பட்டு மனங்கலங்க ழூற்றர்க்
கருளையலா தில்லை வரண்.
96. கண்டகமா மோகவகங் காரமனக் குக்குவறக்
கண்டனைசெய் கிற்பதருள் காணா.
97. அருள்விளங்க ழூற்ற வகத்தே அவித்தை
மிருள்சூழைந்து *காணு மியல்.
*காணுமியல் - சொருபவியல் துலங்கும்.
98. அறிவு தெளியிலகத் துண்டா னருளாற்
பிறிதலுறும் பேதப் டிழை.
99. திருவருளா ழுள்ளந் தெளிந்தால் அகட்டாழ்
வெருவரல்சேர் வேகங் கெடும்.
100. அருள்விளங்கக் காணிலன்றி யாசாபா
ழிருள்விலகக் காண்ட லரிது.
101. வண்மைசேர் சுத்தவருள் வாழ்வலரும் உள்ளுணர்வோ
* ழுண்மை தெளிந்த லுளத்து.
*உண்மை - தன் பரமார்த்த வுண்மை.
102. மித்தையாத் தோன்று வெறும்பாசம் சுத்தவருள்
வித்தையா லன்றி விடாது.

7. அறிவறிதல்

103. அருளா வறிவு விளங்கிடிலே மாயும்
மருளா ணவப்பேய் மயக்கு.
104. அருட்சிற் பரமா வகந்தெளியின் மாயும்
மருட்கற் பணைசேர் மனம்.

105. அறிவு தெளிந்தமைந்தா லான்ம சொரூப
நிறைவு துலங்கு மகத்த.
106. அறிவுநவா முண்மையைமற் றவ்வறிவா உன்றி
அறியவொழு தன்றியொன்றின் னால்.

(வெண்பா)

107. அகத்தே யகந்தை யறிவாற் கலங்கி
மிகத்தேம்ப வீணிலே வேண்டா— அகத்தே
யறிவா லறிவை யறிந்தா லுயிர்ச்சுட்
டறிவான பாச மறும்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

108. ஒன்றும் பொருளி னுறுமாயா சத்தியாற்
றுன்று மனங்கவிதக் தோற்றமாய் கற்பனையை
நன்றான கன்சொரூப ஞானத்தார் றன்மயமா
வென்றாலே யன்றி விகற்பமால் பேராதே.
109. தன்னை யறியக் தவிர்ப்புடோர் தன்னையொப்
பின்னை யறிவுமுற்றப் பேகைமையாத் தள்ளிடுக
பின்னியவெம் பாசப் பிழைசே ரறிவுகளிற்
பின்னியுழல் வாரேன்மெய்ப் பேரறிவு தோன்றாதே.
110. வெறிசே ரகந்தை வியாமோகந் தீர
அறிவேதா னாக வறிதலாற் பேத
வறிவாங் காக்கமற் றுலன்றி உண்மை
நிறைவான மோனநிலை தெஞ்சிற்பற் றாதே.
111. சுத்த வறிவுக் துலக்கமா மெய்யகத்திற்
சித்தக் கலக்கச் செருக்கறத்தாய் காணிலன்றி
நித்தியமா வுள்ள நிரதிசயா னந்தவியல்
புத்திக் கெனைக்கும் புலட்டா தார்க்குமே.
112. அறிவை யறிவா லறிதலால் அந்த
வறிவே யகமா வறிந்தமையுங் காலும்
மறவியா(ம்) மோக மனப்பாழ் கடந்த
நிறைவான மோனநிலை தெஞ்சத் துறாதே.

113. உறவுபிற வற்றி லொழிந்தே சொருப
வறிவான புண்ணை னா னுதாரைத் தேர்க
அதிவு தெளிந்தா லே டன்றிடகத் துண்மை
நிறைவாம்பே நிற்பநிலை தேர்பட வாண் னுதே.

114. அறிவா வறிவையே டாராதிக் கின்றோர்
அறிவா விளங்கு டொரு டாதுடவநு செர்வார்
அறிவா லயகை யவாவுவோர் உண்மை
யறிவாம் பதத்தை உலட் சியுச்செய் தோரே.

குறிப்பு:—அயகை அவாவித்தொழுவுவோர் அறிவாம்
பதத்தை அலட்சியஞ் செய்தோ ராகவின் அவ்வனு
பவஞ் சேரார் என்பது குறிப் பெச்சம்

8 அள்ளியம் விடல்

(குறள்)

115. அயல்களை முற்ற வகற்றல் சொருப
வியலனைவென் றெண்ணத் தாகும்.

9. அளள்ளிய பாவம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

116. மயற்சதி யாம்பிர மாத மறுப்போர்
முயற்சிக் கலக்க முனைப்பற நாளும்
இயற்சிற் பரத்தை யாண்டற வெண்ணும்
பயிற்சித் தீரதகாற் பயன்பெறு வாரே.

10. ஆசையறல்

(குறள்)

117. நயக்கா றொ னறுமிளியை நானென்று முன
மயக்கமறக் காணும் மனத்து.

118. மெய்வாழ் வகத்து விளக்கவெனின் மோகவகப்
பொய்வாழ்விள் வேட்கை யகற்று

11. ஆண்டவன் பற்று

119. வாழ்வாறு தெய்வ நர் வள்ளலாந் துண்பதத்தா
* சீழ்வகையா லொன்ற லுயிர்க்கு.

* ஊழ் - முறை, சிரமம்.

(வெண்டா)

120. இம்மைமையே உன்றுமத் தோழே செழுமைக்கம்
செம்மைசேர் தோம தீரவியக்காணா—நன்னமசால்
பேரா யிராமடைய டெம்மர னெனையாண்ட
பாரா சுரமணன் பற்று.

12. ஆண்டவன் சின்றுத்திரை

(கொச்சகக் கவிப்பா)

121. பிறிவான போகப் பிரமாதம் பேர
அறிவான வாசா னறிவிக்குந் தன்மெய்க்
சூறியே சூறியாகக் கூடிவன்றி சூளு
நிறைவான வண்ணமநிலை நெஞ்சத் துறத்தே.

13. ஆன்ம சமர்ப்பணம் செய்தல்

122. உடையா னுளத்தோ டொத்பப் டொழுதும்
நடையே யடியார் நடக்கக் கடவர்;
இடையோட நானென் றெழுந்து துறுக்கே
தடையா நிகழார் சரணு கதிரே.
123. அன்னிய சிந்தை யகன்றறவே புற்றமுற்றத்
தன்னையே யாவர் சரணமாப் பற்றினார்
அன்னவர்கும் யோகனை பங்க ளனைத்துநிதம்
தன்னவையே யாகத் தீர்ப்பாறு டாத் தாங்கு
வனை.
124. அரணு வடைந்தார்க் கபயமா வுள்ளத்
தூண்டிற் கறுவெர்சொருந விசனெழைய வொழுவர்.
புரண்பட நா னென்கடாத்த சீடாக முனைப்படைச்
சரணு கத்யார் சமீப்பித்தல் சால்பே.

125. அரணு வதுநமக்கிங் காண்டா னடியே
சரணு கதியே சதாசார மென்று
தரணமா வவ்வடையச் சார்தவற்றேநர் சச்சிற்
புரணமாப் பொங்குசிவ பூரணஞ்சேர் வாழ்.
126. தற்பரமா வோந்து சதாசிவத்துக் காதரஞ்சே
ரற்புணர்வார், றன்னையே தாபளித்த புண்ணியருக்
கற்புதமா மோன வந்தா, வாழ் வொன்றிலே
எப்பொழுது முள்ள விவல்பா விளங்குமே.
127. உன்னதென்ப மட்டமன்றி யுள்ளத்தில் யானெனு
வுன்னையே யுனமெய் யுடையாற் குரிமையா [மவ்
மன்னவே யாக்கில் வளங்களுர்கை வல்லியவாழ்
வுன்னியல்பா வோங்க வுதாரசிவம் பொங்குமே
128. கெட்டொழிவி லன்றிக் கிருத்திட்டி, பேய்கந்தை
கட்டறிவாம மோகச் சுதந்திச் சப் பந்தமார்
வெட்டியகப் பேயை விசாரவா ளாலிதயத்
துட்டுயி தேவதைக்கேர ருணாக வாகக்டவே.
129. ஊன மனத்தை உடையான்பா லொன்றுவித்தால்
நானவடி வான நலங்குளமு; யானெனதென்
நீன வகடே யிகற்கொழிய வாருயிக்கு
மோனவடி வாகவொளிர் மூத்தி தலைப்படுமே.

14 ஆன்ம ஞானம்

(வெண்பா)

130. தானேதா னாகத் தழைக்கின்றிக் தன்சொருப
வானேற வேறு வறியிலே—தாறுடலில்
ஒன்றியே வாந்த லொழிந்து சுவசொருப
*மன்றிலே வாழ்கை மதி.

*மன்று - சிற்சபை, சிற்றம்பலம், தகராசம், இதய
வெளி,

131. சங்கதிதாங் காணத் தலைப்பட்ட சாகசர்க்குத்
சுக்கதநா னநா முழியா துண்ணியிற்—சிக்கலெனவே
யூனறிப் பிறவற் றுதாசின மாகவுணர்
வான்றுவருள் வாழ்வே உந்

15. ஆன்மத்தியானம்

(முதல்)

131. ஜீவன் சிவஞ்ஞானமே ஸ்வரூபமென்றதே தன்மமே
சேர்வன் சிவஞ்சொருபுச் சீர்.

133. நலஞ்சேர் பரமார்த்த நாட்டமே டாசச்
சுமந்தீர் வறுசா தனம்.

(கொச்சகக் கனிப்பா)

134. ஏனைச் சுவர்க் கெனப் பிறுந்தாய் தரமிதயக்
சானக தியானம் மாதனையால் யானெனுந்நா
முனப் பருதம் ந் நெழி லென்றி யொட்டியாப் ப
யோனப் பரமொருப முத்திநலச் சேர்வர்கே.

135. உன்எதி யென் றிமற் றேழ்க்கணா டென் றானது
தானநு கர்வரக் துடிப்பறுச வறுசா தனம்
கள்ள வகந்நதக் கருத்தான கட்டுணர்வால்
விள்ளுமொ சற்றும் மிகமிக்க நுட்பமே.

136. உன்எதி றேர்க்கணக் கருதா டென் றானது
ஞள்ள வுள்ளொ ரொட்டிய வுள்ளானொ
சள்ளலே யோக வுபாசனையா வுற்றிடுக
தென் னெனென் னொனத் திருவ ன்கா டுட்டே னென்

137. சிவசிவா வென்று தியானித் திருப்போர்
சிவசமா திர்க்கட்குத் துட்பசொல் யானந்
றவசமா திற்குமோ னனுபவத் காழ்ந்து
பவிசின்மே லான பரட்சேர்கிற் பாரே

139. விவாதங் கூறிலே விடாது மனத்தை
யவாழ்மறக காக்கு மறப்பா வழுதத்ச்
சியாயநம் பவன்றே சொருக்கிநித்தோ ளுள்ளத்
துவாழ்தபோற் சேரு முபசாந்த வாழ்வே.

16. ஈசன் பரம் தாங்குவது

(வெண்பா)

139. கம்பீர மாகக் கலந்தெல்லாந் தானாகித்
தன்பார மாவனைத்துந் தாங்குவது—செப்பாக
மானசிவ சத்தி யருட்பரிசென் னேர்ந்தவர்க்கே
தானசைவு நீங்குந் தரம்.

17. உபாசனை

140. ஒர்த்துண ரங் காறுந்துன் னுண்மையுரு பெய்
[கரப்பப்
போர்த்தவுல காதிமெய்யே போலுங்காண்—சுர்த்த
வுபாசனையா னுள்ளாழந் துடையா னருள்பெற்
றபாயமா மோக மறும்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

141. உய்யவே வேண்டுமோர் ஊக்கமா வுள்ளத்தற்
செய்யவே தக்க சிவபாக சாக்ஷையைத்
தொய்ய விடாதுதினந் தோறும் மகிழ்ச்சிபொங்க
ஐய னருளை முன்னிட்டு டாற்றுக கடவுளே.
142. ஆதமகம் புத்திசே ராசாபா சந்தொனைய
ஏகசந் பத்தி மியல்பாகப் பெற்றசிவ
யோகிகள் லாதமந் றெல்லோர்க்குந் தப்பாது
மோகங் கொடக்கரண (11) *முன்னுலுங் கைதொழிலே.
*அமரர் தொழப்படுவானே என்னும் திருவாய்மொழி
2, 5, 9 ஈண்டு ஆராய்ந் தறியத்தக்கது.
143. மருள்வடி வாக மடங்குது ஜீவர்
தெருள்வடி வான சிவக்கை யுபாசித்
தருள்வடி வாக வகந்தெளி வுற்றாள்
இருள்கெட் கொழிய விசும்பர மாமே.
144. கள்ளமேறே வேகக் கயல்கமறக் காதலா
னுள்ளியுள்ளிச் செய்ய முபாசனையாற் றக்குவமாய்
உள்ளுணர்வா போனவொளி யுற்ற வுளத்திலன்றித்
தொளியசை போத சிவானுபவத் தோதே.

145. நன்றிசே நுண்ணெயை நயக்கடவத் தக்கவநள்
வென்றிசேர் வாழ்வு: சினைவுசேர் சாதவா
வொன்றிசேத் துன்பத் துபாசனைசேம். யுள்வந்
வன்றியா ராஜா மலைய வொணுநதுவே. [ணர்வா]
146. பொய்வர்த்திக வர்ப்புர்தோற் துகநனின்னு கம்
[மைத்தா
முய்வத்துக் கொள்ள தணை வற்றேவு: சுவசைநது
பெய்வத் தநுநுநுசே தந்தகூர், சிவபரமா
மெய்வித் தகவுணர்வு வீடா வளங்குமே.
147. உளைவுறு பாச வுளியல் வாழ்விற்
றளர்வுறு சிந்தைத் சலஜீவர் தெய்வ
வொள்பொறு வடக நபாசனைபார் சித்தந்
தெய்வியென்றிச் சிந்தைதந் சாத்தசே ராரே.
148. செம்பமுநர் துபாசத் தெளிந்தசித் தந்தேறக்
கரபுறுமெய் யன்புக கசிவான காதலாந்
சுடரமாத் துன்று சிவந்தை யுபாசிப்பீபர்
தநபரமெய் துபானத் தலைப்பிட் டொளபுமே.
149. மூர்த்த வகாசை மனைப்பறச்சேர் வொளவந்
ணக்கமா வுள்ளத் துடாசிப்பீபார் மற்றெவர்க்கும
வாய்க்க வொணுத் வளஞ்சே ருநன்வாந்வு
பேகவொற் சநபாசந் சசமபந துபாசமே.

18. உண்முகம்

(வெண்பா)

150. தூதறிவு சென்று நுழைபாத லோனவநள்
வாறறிவே யுணமை வடிவாதம்—மாலதிவா
மைம்புவத்து வாயி வடைச்சுன்னோ தீநாக்ஷம்து
செம்பொருளோ தூதருந் சுவம்.

19. உண்மைபுணர்வு

(குறள்)

151. உண்முகை வுள்ளை யுணரகல்வாந் யுள்கருணர்வோ
துன்றது சாந்தி சுகம்.

152. ஒளிசேர் பரமர்த்தக வண்டையுணர்ந் தாலே
இளிசேர்வெம் பாச மிறும்.
153. ஒன்று விடச் சொந்த வண்ணம் யுணர்வினென்றித்
துன்றறிது சாந்த் சுகம்.
154. அடிப்படையா வுள்ள வடீதவுண்ணம் காணற்
படைப்பினது மாயம் படும்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

155. உள்ளகேச நுண்ணமாய உள்ளத் துணர்வொடுக்கி
உள்ளவா சீர்த்துணர்ந்தா வளநி யஹபவமாக்
கள்ளமனை வேங்க் கடுங்கழுவாக் கற்பனையிற்
முள்ளமகட் டேயார் சுருண்டாழிய ட்வண்டுவதே
156. துலங்குமகப் பேய்முனைப்பின் சூதற றெழிய
உளங்கலந்த துன்பெய் யுசாவாற் றெளிவா
விளங்கிலன்றி யுண்மை விச த சொருப
வளங்குலவு மாட்சிசேர் வாழ்வு மடாதே.
157. உளவுசொன்ன வாண்டா ஸ்ரோமிநெறியால்
உண்மைத்
தெளிவு நிரங்குகின்றிச் சிற்படுத்தல், மாயக்
களிசேர்ந்த மேகாக் களவுலகற் பாழா
விளிவதென்ன முய்திடெற வேறுவழி யின்றே.
158. பழிப்புறுவெம் பாசபந்தப் பாழ்முகைவென்
[ஐன்றோர்
இழிப்பவொழி பொய்மநா லிகட்டித்தந் தேர்வால்
வழிப்பவவுந் தன்சொருப பெய்ப்பகத்தல யார்க்கு
மழிப்பரிது மேகாக வளர்த்தப் பிறப்பே.

159. பள்ளிக் கெவ்வென் டுபாண வந்தக
கல்லாண வேலாணவாந் நற்பகமாகத் திற்பதத்தைத்
தொலையாண* ராண சொந்தபாண பூதயாக்
கல்லாத காடிங் கலக்கமறுப் பேராதே.

*யாணர் - அழகு.

160. ஒன்றாகத் தம்மை யுகாரப் பாசிவத்தோ
டென்றே யிதயத்தல் றன் னிப்பால் டார்க்கலாய்
அன்றே யவர்க்கே யாதாமர் றுர்க்குமிக்கே
தொன்றாக வுள்ள கவாராக் சிவத்திநிலை.
161. பரமான சுத்தவருட் பந்தியாள் சர்வத்
தூரமான வுண்மை யுணர்வுக்கு மாயநிக்
திரமா விளங்கு சிவானுபவ மோனா
பரமார்த்த வாழ்வெனும் பற்றுமொண் ணாதே.
162. வன்மைசேர் வஞ்ச மயக்கவகங் சாமாய்
தன்மெய் யுணர்வு சகப்படவுற் றுமொநி
பன்மைசேர் மோகவிகா பக்கலக்கம் பாபுது
கன்மவே கக்கடுப்போ காலுங் கழலாதே.
163. கவத்திலே மிக்க சமர்த்தரா மேனும்,
அவத்தலசேர் மோக வகந்தையறப் பொரு
சுவக்திலே யுண்மை தெளியிலன் ரிச் சேரார்
கவத்தவியல் பான சொருப நிலையே.
164. திருவிளா வஞ்சக் செருக்கா வவிச்சைத்
கருவிலே யாழ்த்து கமங்கலுற் றாருக்
கொருமாமோ கவன்மை யுணர்வென் றுப் பன்ன
தருமைசேர் சாந்த வாழ்வெனும் வாய்விடே.

20. உபேஷை—உதாசீனம்

165. ஒன்றிலும் துன்ப முழுவானும் சேதமு
என்றெனயும் நல்லோர்க் கெல்லா விடையுநல்ல
அன்றென் றெனையுநா * மன்றி கெவந்தறவு, தே
நன்றுநன் றென்று நடக்குமனப் பானையையே
* அன்றுதல் - பகைத்தல், வெறுத்தல்.

21. உள்ளத்திலொடுங்கல்

(வெண்டாம்)

166. யோகவுணர் வூற வொடுங்கு ளன் னாக்து
டேகசிவ போக விரவ்வெளியாய்—ஆகமகப்
பக்கயற சோனவருட் பூரணசற் றோதசிவ
சித்தியுண் டாகுஞ் சிறந்து.

22 ஊனாநாதன்

(வெண்பா)

167. சாட்சியா வுள்ளவருட் சார்புபற்றி வன்றியுயிர்
 * மாட்சிபெற வேறு வழியில்லை ஆட்சிசெய்
 மாண்டவன்சந் போத வாநட்ககந்நைது யுணரகக்
 காண்டவே காண்சந் கதி.

*மாட்சி - சிறப்பு

168. தெய்வத் துறக்காற் சிறங்க வொளிர்வதன்றி
 யுய்வதற்கு மற் றே ருபாயமின்னை—செய்வதற்குத்
 தாமாநே தெய்வவாநட் சத்தியின் நித் தாழறணைச்
 சாமாநே யாற்றுகச் சதிர்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

169. சேணர் சிவகசிசேர் சாகனோசா திப்பர்க்கு
 மாண வகந்நைகையென்தம் மாட்சிசே ராண்டவன்
 கூறா வொழித்தலை யுத்தமார் பஞ்சியென்பர்; ிருட்
 காணாக சத்தவருட் கைவல்யங் காட்டுமதே.

170. கள்ளக் கரவாங் கலக்காமற வேண்டுமேல்
 உள்ளத்தை மாண்டவற்குக் கூறாக வுய்த்திடச்
 செள்ளக் தெளிந்த சிவாநு வ வொழிவுநக்
 குள்ளத்தே சந்த வுணர்வொலிஉய் பொங்குமே.

171. மேன வியற்பரமா வுள்ள முழுமுதல்காண்
 ஞான சொருபகுந நாதனெனத் தேர்கலால்
 ஊன வகந்நைது யுணர்வையவன் சிற்பதத்துக்
 காணவ ணுக்கல் அபரிமித மாண்புறமே.

23. கண்ணோக்கம்

(குறள்)

172. துட்பமா வுள்ளாந்நு நோக்குவோர் தேக்குவார்
 ஒட்பமா நுண்மை யுணர்வு.

24 கழலே கதி

(வெண்பா)

173. அழல்சை ரகந்தைழைநப் பற்றெழுகக் காணுங்
கழலே கதியாகப் பற்றில்—உழல்சைர் வெம்
பாச மயக்கப் பரிதாபப் பாழுகந்தை
மாசற் றெழியும் மனத்து.

25. கலக்கமறல்

(குறள்)

174. வீண்களக்கம் பொன்ற விழப்பதமாப் பொங்குசிவ
மாண்கதுக்கே டாகும் மனம்.
175. சித்தக் கலக்கமறத் தேறத் தெளியிலன்றி
அத்த னருள்விளங்கா தங்கு.
176. அறிவிற் கலக்க மகற்றல் சொரூபஞ்
செறியதற் கான திறம்.

26. காண்பாளைக் காண்க

177. காட்சியைக் கண்ணி வொளிக்கொற் றன்மையா
மாட்சியால் விண்ணையாங் கண்.
178. பொய்தேற்ற மான புலம்பாழ் புலங்காண்பாண
மெய்தேற்ற முற்றால் விடும்.

27. குரு சொல்லே மகத்து

179. ஆதிசரயின் பிள்ளை எய்தாத வாண்டவன்சை
போதணைய ஷண்மை; *புலம்.

* புலம் - வேதம்

180. ஷண்மை புலமா வொளிச் சொநபக் காட்சியின்
உணமயல் போகா சூயிர்க்கு.

28. சூரு பக்தி

181. நயக்க நயக்கமெய்துஞ் ஞானப் பிரானை
மயக்கமறும் பாச மனம்.

182. பிரான நள ஸன்றிப் பெறலரிது நதானப
பராபரமா முண்மைப் பதம்.

(வெண்பா)

183. சுச சொருடா மெய்க், ஞான தேசிகன்குடர்
பாச விடையசெருட் பார்வையில்லி—சுசன்
முதுபுணர்ப்பா முட்டியென் ழுழ்கலுற்ற ஜீவர்க
கதுபுணர்ப்பென் றுய்த லரிது.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

184. முட்டுப்பாட் டாலே முடங்கி வருந்தியிகக்
கட்டப்பட் டாறேனுந் சிற்றக கலக்காம,
பட்டப் பிரானடியே பற்றுக்கோ டரகமனஞ்
சுட்டப்பட் டாறேந் சவப்பட் டாளியாரே.

185. வடிவாக வள்ளவநுள் வானிலா ஸன்றிக்
கடிய வெரணுது கலக்க வவிச்சை;
உடையாண வள்ளியுள்ளி மேலமிட்டா ழுள்ளத்
கமயரகப் பாழ்செந் தருள்களந் தானே.

186. மருத்துவந வள்ளவநுள் வானிலா ஸன்றிக்
குருத்துவந வுடைய குலவாமென! முறந்த
தரத்துவமரி சுந்த சிவத்துவந்செர வேடகை
யுரத்தலுற்றுவீ விடு முடதுகைக் காழ்த்தே.

187. ஓடுவா ரோட வுடையே, தேசாக்கமற்
நீடுபாட் டோடே மிதயம் புளகமாய்க்
கூடுவா ராகிலருட் கோமான்பாற் பேரிற்ப
வீடுபேற றுட்சி விளைத்திவ குள்ளதே.

188. வீணிற் பிறந்திற்று உய்த்துழலுந் சீவரகம்
மாணக் கலந்த மெழ்ச்சிசேர் பெய்யன்பார்
பேணக் கிடைக்கவுடல் பெய்மானைத் தன்னடியிற்
காணக் கிடைப்பருட் கைவல்யக் காணியே.

குறிப்பு :—பெய்மானைப் பேணக் கிடைக்கில் எனக்
கூட்டுக; வேதல் - சம்சார தாபத்தாற்
றவித்தல்.

189. சுத்தமா மோனந் துலங்கு சபாநியாற்
சித்த விருத்தி சிவாநாதத் தீர்த்தொளிர்வால்
ஒத்த சமத்துவநோக் குற்ற வுணர்விலன்றி
மித்தையறி வான பிகரபமடல் பேராநே.
190. தீர்த்தமா முற்றந் தெளிந்தவருட் சிற்பகநர்
கூதகென ஹயிற குயிற்றுபெருங் கோமானுட்
காத்தராய் நானறெய் யன்பா லகமுருகி
யேத்தவார்க் கென்முட்பே ரின்பான்றிச். தன்
[மீன்றே.
191. முனிநா யகமான மோனப் பிரானுந்
தனிநா யகனருட் சார்புற்ற வொற்றல்
இனிநா னினையா வியற்பரவாழ் வான
அனூபுத் யுள்ளத தவிர்தலுந் தோனே.

29 குருவருள் மாட்சி

192. தம்மா வியன்றவரை சாதனைதாஞ் செய்தானேர்
றம்மா விடலா கைத்தம்மான் சாதிப்பான்;
தம்மா வியன்றதுமே தாஞ்செய்யத் துயினரேந்
றம்மா னாருளுக்கோர் அற்றுந் தவறின்றே.
193. உலகுக் கொளமோ ருடையான் புலத்தார்
கலகப் படாத கருத்து மயல்வான்
ஆவடிமெய் யன்பாற் குருவருள் பெற்றான்
உலகமயற் பாழற் றொளிரும் பரமே.

194. சுத்த வறியை சொல்லுப வாய்நயாழ்வா
வித்தகமோ னந்தபங்கம் மறுபே. நென்பா எ
புத்தகநா னாச்சார் புணர்வசர்நாய் வுணர்ம நிலை
அத்தனாட்டி சச்சு மகங்கொந்து வாய்நியே.
195. கேவலமாத் துன்று சிவக் கேட்பே பீடே நல்லவர்த்
காவலனாத் துன்றுஞ் சூறியுந் து காமஜட
தீவனமா மோகச் சொல்லுப து வாய்நிச்
சார்வர்து பந்தே ச சிவசார சந்தமே.
196. திர்க்குணமா மோன வினேசரப் பெற்றதால்
வர்க்குணபம் ம ற வாய்நியே நு னாய்நியே
*அர்க்குணா னுணா வாய்நியே லொநியே நு
தர்க்கவிதர்க் கககார சார்வ வாய்நியே.
- *அர்க்குணா னுணா வாய்நியே - து வாய்நியே னுணா
சூரியனான அருட்குரு.
197. புகழ்ப்பு புகழ்ப் புகழ்ந் திருவரனாத்
சித்கக் கலக்க நறத் தோறத் தெளிந்திடுவோ
சுத்தப் பரசிவமே சொந்த சொருபமா
அருட்த் துருட்கு துருட்கு புகழ்ப் புகழ்ப் புகழ்ப்

30. னகவல்யம்

(ஆறுகள்)

193. கைவல் விரகோருபக் காட்சியா லன்றிமட
றுவ்விடிகை மேராக வுயிர்த்து.
193. கரவகன்ற சூத்தவநூட் ஸகவல்யம் காணாள்
விரவலுற்ற பாசம் வந்தும்.

31. சரணாகதி

$$\{ \text{methyl} + 50\% \text{ (100\%)} \}$$

- 260 துவக்கை யளி - பொருள் - பிறையினால் தரத்
துவக்கையிற் புகுந்தல். நடு நெயர், நெயர் - என்னும்
இரகங்களால் உண்டாகிய பிழிசுவைச் சுவர்வாயின்
மருண்டபடிவம் போலும் மலர்த்து.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

201. காணுந் தத்தயந் தனகயல்யப் பேர்ன்பத்
தூணுக டள்ளாவ செருட கயஞ்சோதி;
ஊணுக வுணனை யுய்க்கிலன்றி உவ்விறைபால்
வேணுசை மக்க விரும்பங்கை கூடாது.

32. சந்தங்கம்

(வெண்பா)

202. அடக்கம்க்க வான்தே ரமக்கீழ வணக்க
வொடுக்கமுற்ப டண்பர் டொழுகின்—மடுக்கத்
தெளிந்தசித் துக்கா ன்ந்த தெய்வீக
வளந்ததும்பு வாழ்க்கையுண டாம்.

*தெய்வீக வளம் - தெய்வ சம்பத்து.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

203. தீரம்பாத சிந்தையே தீவினையைத் தீர்க்கும்)
நெருப்பாக நெஞ்சுதது நீடுசிவ பதம்
விருப்பா வளித்த விபூத்யாற் பாவ
நர்ப்பா வாவகெட்டு நன்மையுண் டாமே.
204. சுவந்தமன மாவச் சதாழிதச் செற்றோர்
சுவட்டைப்ப பற்றி கொழுக்கொழுகப் பெற்றால்
தெவிட்டாம்பேர்ன்டாசச் சித்தோப சாந்த
உயட்டா வழுதா புமிர்ககுவிந் தாமே.
205. ஸ்ரீராம வுள்ளத் கடங்கினர் கம்மோ
நூவா வொழுக்கெல் உள்ளமறிந் சார்பாற்
பிறவா விறவாப் பெருநெஞ்சை நுண்ணம
நிறைவான தெய்வீக நன்மையுண் டாமே.
206. ஊநிறயப் பெற்ற வுணர்வால் இதயத்து
நீய்ப் பதாநை நிலைக்கபொ ஷோமயிர்
தேந்படா புண்ணமைக் கிளப்ச்சி கிளைக்கவாந்
பூந்மலகு தோருக் குழந்தைச் சாந்தியின்பே.

207. தீர்த்தொழியப் பெற்ற செந்நகர் சிவோகவுணர்
வார்த்தொளிரப் பெற்றோர் அரியசினும் மிக்கரியர்
சேர்ந்த*வாநட் புண்ணியத்தாற் சேரிலவர்
[சுட்டுறவு
சார்ந்தொழுகப் பெற்றோர்க்குத் தததுவநா
[னந்தநமே.

குறிப்பு : - அருட்புண்ணியம் - சிவபுண்ணியம்.

208. பந்தித்த மோகவகப் பாசமறப் பாற்றலாற்
சிந்திக்க வேண்டிசிவச் சிவசாகுபச் செம்பகந்தாம்
வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபடுமெய் யான்பினர்சம்
பந்தமே பந்த மறுக்கு முபாயமே.
209. எம்மா னளித்தபே ரின்பவாநட் சீர்வாசை
கம்மா லகங்கிளர்மெய்த் தக்கோர்தங் சார்புபோற்
பொம்மமா லகன்மெழிப் பொங்குசிவ போதசகச்
செம்மாண் பளிப்பதொந் தெய்விகச்சார் பில்லையே.
210. ஞானஞ்சே ரடியர்தங் சுட்டுறவாற் பாசச்
சலஞ்சே ரகந்தைச் சந்தர்சூடியத் துன்று
நலஞ்சே ரஹபவமெய்த் ஞானத்தா லன்றி
வலஞ்சேர் சொருபவியல் வாழ்வுநண் ணாதே.
211. திகைத்தே யுழலுந் செகத்தோர் மனத்தை
யுனைத்தே பரத்துக் குரன்செய் யுபாயம்
மகத்தான சுத்த மவுணனு பூதி
அகத்தே மலர்ந்தமெய் யோன்றோர்க்குந் சார்பே.
212. உணர்வுதெளிந் தூன்ற வொழுக்குமுடை யான்
[தோர்ப்
புணர்வுறுசங் சுத்தாற பொலியுசிக் தத்தோர்
அணவுறுமெய் யன்பா லாநன்விளக்கந் சேர்சந்
குணவாய் ஞானக் குலா நலஞ்சேர் வாரே.
213. ஞாந்குமா மோன நிலைபெற்ற ஞான
தூர்தகார் மல் அன்புந் தகாடபந் ஞெழுதிக்
ஓரந்தரமின் றுக வுகார சொருபப்
பந்திகழ்ந்த ஞானுடைய பந்து மகத்தே

214. கள்ளமனோ வேகக் கலக்கமாம் பாசமற
வுள்ளந் தெளிந்த வுணர்வோ ரொடுபுணர்ந்தோர்
துள்ளுமகங் காரா ஈழ்ச்சியா வுள்ளது
வெள்ளவநுள் வாழவு வினையப் பெறுவோ.
215. தொக்க சொரூபத் தியான தூரந்தரரோ
டொக்க வொருப்பட் டொழுதுவோர்க் கவ்வாய
[பால்,
சொக்துபுலப் பாய்மயக்கச் சூதாட் டொழிந்துமளஞ்
சிக்கெனவுள் ளாழ்ந்து சிவத்தி லாழந்துமே.
216. அறிவுறுத் தன்னை உரியலுற்ற வாற்றாற்
பிறிதொன நிலாத பிரம்ம சொரூப
நிறைவொன் றறிவா நிலைப்பட்ட நெஞ்சர்
உறவுபோ துய்வார்க் குறுதிவே நின்றே.
- குறிப்பு : -அறியலுற்ற வாற்றால் அறிவா நிலைப்பட்ட
என வியையும்
217. பொல்லா மயக்கமற்ற புண்ணியராய் டொடங்குபுண
நல்லோர்த்துக் காப்பங்க நண்ணினை உரத்தந்தங்
கல்லா ரெனினுங் கலக்கந்தீர் காட்சியால்
அல்லா ணகப்பா மகன்று வொங்குவரே.
218. ஒட்பதுப்ப மாந் வுளந்தொந்த மோனவருட்
பெட்புடைய வுணையைப் பெர்மப்பாற் கீட்கவனாற்
விட்பரமாந தனமெய் விளங்காது சுட்டறிவாற்
கொட்புறுபொய்ம் மோகவகக் கோசப் பிழைபாலை.
- குறிப்பு : - விட்பரமாந் தனமெய் - பரவிண்ணுகுவான
தன் பரமார்த்திக வுண்மை.
219. பிறிதா வெதுவுந்தாம் பேணர் சொரூப
நிறைவான மோன நிலையிலே சுதத
வறிவா விளங்கு மனுசுதி சான்றோர்
உறவே சிறந்த வுடையத்தே ரீரே.

33. சித்த சுத்தி

220. அர்ஜுனேப ராஜா யுகம் பாங்க வாண்டவனே
யுண்ணத் தியான வுணர்வாற் கசிந்துருவி
யுள்ளதெய் திரையு லொழிய வகந்தைமனக்
கள்ளக் கழிப்பா, லைகவெடிக் காணாதே.
221. சித்தந் தெளியிலந்தச் சித்தமே சுத்தவருட்
புத்தகமா யுண்மைப் புலந்தெரிக்கு மாதலாற்
பத்தியா லுண்மைப் பரிபாக முண்டாகச்
சித்தந் தெளிவீர் சிவநானஞ் சேர்வீரே.
222. கூர்மைசே ருண்மைக் குலாவான நானவருட்
சீர்மையாற் சிகதஞ் சிவமயமாத் தீரின்றிக்
கூர்மைசேர் டாசமனக் கோட்டமெவ் வரததும்
டார்மடநோக் கத்தாற் பதைக்கலுற் றருக்கே.

குறிப்பு :—சுத்தவருள் எனவும் பாடம்.

223. கள்ளமகல் சுத்தவருட் கைவெய் வாழ்வொருவ
ரள்ளத்தி யொழி யுணர்ந்தனுப விக்கவொனா
உள்ளியுள்ளி யுண்மை யுணர்ந்துணர்ந்து நானறக்
[கெட்
டொள்ளிதாய் மோன வுணர்வில் விளங்குவதே.

குறிப்பு :—உண்மை - தன்னுண்மை, சொருபவுண்மை;
விளங்குவதாகிய வாழ்வு என வியையும்;
அது உள்ளத்திலுந் துணர்ந்தனுபவிக்க
வொனாமையால், எவ்வாற்றாலும் உள்ளத்
தாய்மை யுண்டாக வேண்டும் என்பது
எச்சப் பொருள்.

34. சிவவணம்

224. கலங்க மனத்தாற் கடவுள ரேணும்
விவங்கினுங் கேடா விளிவர் அதான்று
விவங்குந் தெளிந்த விசுத்த மனத்தால்
இவங்கொளி சான்றோந் கயவுள ராமே.

225. கடமையுணர் வேய்த்தவகங் காரக் கலக்கம்
படரு மகண்ட பரப்பிரம்ம மாகச்
கடருமெய்ஞ் ஞான சுயாநுடவத் தாலே
கெடுமலால் வேறேத் தறிகதுங் கெடாதித்.
226. இந்நஞ் சூழலகத் திடைப்பட்ட மாந்தர்க்
கருட்சீ ரமுதவொளி யார்ந்தோ ருளநம்
பொருட்பொலிவு சேர்ந்தசெம் பெண்பொழிவு
மருட்பாழ் மயக்கமற மாற்ற வொழுகே [கன்றி]
227. சிந்தமலங் கெட்டறிவச் சிந்தா மெய் மயி
மத்தவகப் பெய்லாநகற் வாங்குமே! மமட்டி
[ணர்வு]
சித்தகதற் பிக்ககலை மெதர்ச்சியினும் மாண்புடைச்
எததுகை சாககரமு மின்றி யமையாதே. [தாய்]

35. சிவ சிந்தனை

(வெண்பா)

228. அந்தைமால் வாடி யமுங்கமுமிற் சிந்தை
பந்திரங்க ளாற்பவ னென் றில்கை மருதுகநச்
சிந்தனைமை மாற்றித் திருத்திற் சிவபதநதே
வெந்தொழியும் முந்தை வினை.

36. சிவ தியானம்

229. தெளிதருமெய் யன்பாற் சிவபசுமே சிந்தைத்
தொளிதரவுட் சுடி யுவத்தல்—எளிதிற
பெயர்க்கலா காத பிறவித்தா பத்தால்,
வெயர்க்கலற்று வாழும் விதம்.

37. சிவ பக்தி

(குறள்)

230. கனந்தருமெய்ஞ் ஞானக் கடவுளியல் சார்வ
தனந்தசிய புண்ணியத் தால்.
231. சிவபுண் ணியபத்தாற் றெனிய விளங் குண்மைத்
தவநண்ணி னோர்கண் ணியர்.

232. சிற்பரா னந்த சிவானுபவத் தாலழியும்
கற்பனை ப்பதக் கூருத்து

(கொச்சகக் கவிப்பா)

233. தெருமயசேர் மாயச் செருக்கிற் முனைப்பாற்
கரும கதியிற் கலங்கி வருந்தும்
அருமந்த வாகுயிநக் கற்புகமெய்ந் ஞானப்
பரம சிவத்திலன்றிப் பாதுகாப் பின்றே.
234. உவகேசேர் யாக்கை யுவப்பால் உலக
டவலவாழ் னிற்பட் டமுங்கு மனத்தைச்
சிவசொரு பதக்ற் செறிக்கென்றிப் பொல்லாக்
கவகேசேர் சிந்தாத காகக வொண்தே.
235. தாவங் கெடவகற்றுந் தண்ணென் குளிர்மலைபோல்
நோவும் பிணியுமற தூக்குவதா யுள்ளத்து
மேவும் பரமசிவ வேட்கைமிக கூருணர்வால்
வீயும் மனமயக்க வேட்கைப் புலன்களே.
236. சிவபத்தி நீர்மை தெளிந்திடன்மெய்ஞ் ஞானத்
தவமுத்தி யான சதாசிவவாழ் வுண்டாம்
வாவிதா(ம்) மேகமனப் பாழுகந்தை சுத்த
சிவபதத்துக் கூணாக செத்தொழிவ தாலே.

38. சிவப்பற்றினுல் பெய்ப்பற்றறும்

(வெண்பா)

237. வாக்குக் கடந்து மனங்கடந்து சுட்டுபுல
நோக்குக் கடந்தபர நுண்ணுணர்வாய்ப்—போக்கு
[வாத்
ந்நவாட் புண்ணா மண்டிசிவ மாவொளிர்மெய்ப்
பற்றறியிற் பெய்ப்பற் றறும்.
238. சதாசிவமே மிக்கெருந் தாரகமா வோங்கு
சதாசிவ மாகவகந் சாநின—சாதாசிவமாம்
போதவநட் பரமையார் பெய்ப்பமயச்சேர் கற்
பேதவறி வோயப் பெறும். [பணியாம்

39 சுட்டறல்

(குறள்)

239. மனத்துக்கெட் டரச்சிவப் பாரண டலங்குப்
மனச்சுட் டறிவொழிந் தால்.
240. விடய மனைத்தும் ஹெங்கற் பனைபாக்
கடியில் விளங்குங் கழல்.

40. சுபேச்சை

(கொச்சகக் கவிப்பா)

241. அநுட் டாத் ததப் டெ ட வுருட்டொருளெரன்
விட்டதன் பர டி டெ விக்க சுபேச்சை [டல்
மரட்டகாள் மரட்டகரக் கரடனைபு மர்ட்
வி ட்ப்டால் அகட்தல் விளங்குபது தாடா
242. விவாசித் டா டாருப வேன்னகரால் டா டாள்
காண் டுட்டிபு டா டா வனைத்தப் டா டா
படன்படெ டா டா டாக்கற் படலுட டா டா
நடன்படெ டா டா டா டா நழுவலுட டா டா

41. சும்மாவிருத்தல்

243. நுனித்தவறி வாகா டொட்டா கக தா
கார்க்க முழமதவரத் து டொன் டெம்த் தான்
நனைத்த நனைத் து நனைக்கவா டா டா து
மனத்தி டா டா வடவா வாய்க்கப் டெ டா டெ.

குறிப்பு:—நொசிப்பு - சமாதி

42. செருக்கறல்

(வெண்பா)

244. விருத்தி யெழாந் விசுத்தமா டொனாக்
கா டி டெ டா டா டா கடவுள்—காத்தகைத்
சுருக்க டா டா டா டா டா டா டா டா டா
விருத்தியற்று மேவும் பரம்.

43. சொரூபம் வரித்தல்

(குறள்)

245. நோக்குவா னில்லைசுட்டி நோக்கப்படுவதில்லை
நோக்கமே யுண்மைநுனித் தோர்
246. துன்றுமெய்த் ஞான சொரூபானு பூதியா
வன்றிமனத் துன்ப மறது.
247. சிவமே சொரூபமாத் தேர்ந்தாலே தீரும்
பவமான மோகவகப் பாழ்.
248. சுத்தவறி வான சொரூபானு பூதியார்
பொய்த் தொழியும் மாயைப் புணர்ப்பு.
249. சொரூபமா வுள்ள துலக்கத்தால் உண்மைத்
துரியமோ னானுபவந் தோய்.
- குறிப்பு :—துலக்கம் - உண்மை விளக்கம், இருப்
புணர்வு.
250. நலங்கிளர்வாழ் வானமெய்த் ஞானு பூதி
துலங்கலுற்றால் வீயந் துயர்.
251. நண்ணின வன்றிமெய்த் ஞானு பூதியுளத்
தொண்டுமோ சாந்தி யுணர்வு.
252. களிவளர்வ வங்குழன் றேயும் சொரூப
வொளிவளரப் பெற்ற வுளத்து.
253. தன்னியல்பா தென்றுசாட் சார்க்கீக்தா வன்றியரு
தென்னதுநா னென்னும் மயல்.
254. ஞானந்த மோன வருட்சிற் பதத்திலன்றி
பூனந் தவிரா துயிர்க்கு.
255. தன்சொரூபங் காணிலன்றிச் சாவாது நானெனும்
வஞ்ச மயக்க மனம். [பாழ்]

256. சொந்த சொருபத் துவக்கமெனிக் கற்பண
தொந்ததக்கம் மாற கயிர்க்கு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

257. சச்சித்தா வுள்ள சுகாசிவரே கன்மெய்யா
நச்சித்தா லணர்ச்சுமா மனச்சுமா மறநாடா
ய்ச்சைத்தா தாடு விடரீதப் பாசபந்தப்
பச்சத் தனவெறிமற் றுக்காமப் பேராசை

குறிப்பு:—நெஞ்சத் தனு வமா நிச்சித்தாலன்றி எனக்
கூட்டுக; நிச்சித்தல் - நிச்சயித்தல், தீர
மானித்தல்; காது - தாதந் தன்மை, அடி
மைத்திறம்; பிச்சத்தனம் - பைத்தியம்

258. தொந்தமறத் துன்று துரீய சொருபவருள்
விந்தையா லுண்மை விளக்கமுற்ற லுள்ளத்திற்
பந்தமென்று மற்ற பராற்பரமோ ளுண்பவச்
சந்தமார் வாழ்வு சகஜமாப் பொங்குமே.
259. புக்கொடுங்கி யுள்ளத்திற் பொற்பவன் பிணைங்கத்
கொக்க சொருபசாட் சாற்காரந் துபாநனறி
வாகடமா மோக வரப்பாலை வெண்காசத்
மைக்கனவா நீடு மடத்துவாழ் வோயாதே.
260. கள்ள வகந்தைமனக் கற்பனைற் காதலாற்
துள்ளித் துடித்துச் சுழல்கின்ற வாறயிநக்
குள்ளத்தே யுள்ள வெளியான கன்னுடனவந்
தெள்ளத் தெளியிலந்தித் தீரா துடர்ப்பாடே.

44. சொருப ஞானம்

(வெண்பா)

261. தோற்பாறை வற்ற சொருபநிலை கண்ட நிது
போற்றாதுப சாந்தி சொருந்தலே—ஆற்று
முபாயமகங் கார வுணர்ச்சியற்ற மோன
* விபாசமற் றல்ல பிற.

*விபாசம் - பந்த மோசனம்.

45. சொருபமே மருந்து

(வெண்பா)

262. வண்ணமேசே ரக்துயக மாண்டாலை வைவல்யத்
கண்பைசேர் காந்த சகாசியாய்—உண்மை
யறிவுநிறை வான வருட்பகுமே துன்ப
மறவியற மாற்றும் மாந்தரு.

46. தன்னாட்டம்

(குறள்)

263. இந்நிபுணர் வான விகுயமாந் கன்னிற்
கருத்தைப் பொருத்தல் கடு.
264. உகவலகக் காக்க விளர்சொருப நாட்டமே
வாழ்வலகக் காணும் வழி.
265. சதாசார மேனான சாதகர்க்கு மற்றை
மதாசாரத் தன்மாண் புடைத்து.

குறிப்பு.—சகாசார மெனினும் ஞானஞ்சாரமெனினும்
ஒக்கும், சத்தே சித்தாதலால்.

266. சுத்தவாநட் பேராக சொருபாறு சுந்தானம்
முத்திபெறப் பேணும் முறை.

(வெண்பா)

267. கருத்தை யாவ்விடையக் கற்பனைபிற் சேரா
திருத்திலுணர் வாந்துன் னிடத்தே—திருத்தமாச்
சித்தமலங் கெட்டுக தெளிந்த சிவானுபவப்
புத்தமுத வாழ்வாம் புவி.

47 தள்ளறிவு

(குறள்)

268. எழுந்த வகந்தை யிறகு தனைத் தேர்த்
தழுந்தினு லன்றி யகத்து.

269. சுத்த சொரூபத் துவக்கத்தால் வாய்ந்தொழியும்
மைத்தவகங் கார மனம்.

270. தீதீவா வுண்மைத் தாத்தேவர் தரிசுக்கார
பேதீயா நிற்கும் பிறப்பு.

குறிப்பு :—உண்மை - தன்னுண்மை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

271. உள்ளமே யாகத்தன் னுள்ளம் வே ளாதது. தீய
துள்ள மகந்தேவர் சுழிப்பார் துரியாக
கள்ளமன மாயங் கார், தநாழியும், போய்ப்
வெள்ளவெளி யாக ிர்த்து சொரூபத்தே.

43. தன்னறிவே பாழைக் கடக்கும்

(குறள்)

272. பொறி சொரூப நா வாவறிவே, மாகையக்
பாழைக் கடக்கும் பரிசு.

49. தன்னுணர்வு

273. சுட்டற்ற சுத்த சொரூபவுணர் வாலன்றிக்
சுட்டற் றொழியாது காண்

50. தன்னையறிதல்

274. தானான வுண்மை சுத்தக்கண்ணிற் றாழ்
நானென்னு மோக தவை.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

275. உளந்துவங்க வுள்ளார்வா வொட்பதுட்ப மாக
விளங்கமுற்று வன்றிததர் வித்தகமெய் யார்க்கும்
களங்கவகங் காரமனக் கார் ினையிற் சிங்கிக்
குளங்கவற்ற சுத்தசிவா, தாப்புவெய் தாதே.

276. தீதீவா வறிவனைததம் மாகைய சொரூப நா
தநாழித் தாத்தேவர் தரிசுக்கார மாகையார்,
அன்னவற்று வென்று மலைப்புண் டமுங் தறுகம்
வெள்ளமனக் கீதகராக் கெட்டொழிய வொண்டே

277. தொன்மைதேச சூதேச சொரூபவருட் சதவாக்
வன்மை சூத மாய னச் சரக்கன் மையலறத்
தன்மையி னுண்ணை சக்திரோர சமரசச் செம்
பொன்மயமயஞ் சூதாறு பூதி (பொன்வகை).

51. தன்மெய்யுணர்வு

(குறள்)

278. நானிற சர்ப்புள் ளா னன் னுணர்தல் சத்துவநுள்
வாழப் பரஞ்சேர் வுழி
279. உண்ணுணுகித் தன்னை புசாவிற பாமோல
மண்ணுருவிற் காணுந்தன் மெய்.
280. அந்நன்னைபாடி சன்மெய் மயவந்தார் கரக்கும்
மருர்வகையாக் துறையும் மனம்.
281. களிசே சகப்பேய் கரக்குங்காண் குன்மெய்
பொன்விளக்க வுற்ற வுளத்து.
282. ஏக சொரூப விரல்விளக்கிப் பொன்மதமும்
மோகமுனைப் பாண் முரண்.

குறிப்பு :—மோகமுனைப் பாண்முரன் - (முரணான
மோகமுனைப்பு)- சிச்சடக் கிரந்தி வடிவான
மோக முனைப்பு

52. திருவடி சார்தல்

(வெண்பா)

283. பாகவருட் பார்வைபொளி டர்றிது னன்றியுளத்
தேதமனப் பாண்மை யிகவாகை—ஆதலால்
ஆண்டருந் நூதன நுட்பாத மேகதயாப்
பூண்டடைக சாந்திப் பொலிவு.

53. திருவடித் தியானம்

(குறள்)

284. அண்ண லருட்சே வடியை மகிழ்கூர
வெண்ணுவார்க் கிடலை யிடர்.

285. திருவடியிற் சித்தகசை வுரையிற் உலகில்
வெருவலுற்று மாழ்க வுறர்.
286. நினைந்துநனைத் தந்த நினைவுமுறார் கெட்டால்
அனந்தகசிவம் பொங்கு மகத்து.
287. நயப்பான சுத்தமெய்கர் ஞானாணு பூதிக்
*கமர்ப்பறவேண் டுந்தன் னகர்க்கு.

*அயர்ப்பு - மறதி, பிராமாதம்.

288. துப்பரிவாக் தங்க செ நயாணு ஆதிகையுள்
வெட்புறுசுத் தாயம் விநம்.

(வெண்பா)

289. கருமபந் தத்கீர் கழன்றுவாழ் மோர்
மருமந் செர்யின் மனத்தே—பரமன்
அடிப்பற் றடைவே யகிலமாம் பாசம்
விடுப்புற் றெழியும் விதம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

290. ஆண்டவனை யுள்ளத் கவிர்வுற்று வன்றிமர்
ஞண்டவனை நம்மா வறிந்தடைய கொண்ணுநோ?
ஆண்டவா வான்டவா வான்டவா வெறுறுசித்தித்
தாண்டவன் பா தத்த் லகீதநனைவா நிரபோமே.
291. எத்திறத்தா மேனு பிணையனைச்சித் தத்திருக்கிர்
குத்தாமா மோகக் குடிவகப் பேயகலுர்;
மெய்தகவவாழ் மோங்கவருள வித்தகர்தா ழுள்ளத்
பொய்ச்சகந் குடையே பைர் பன்னகளை. [நிற]
292. செவ்வப் செரண்டவனாக் கேட்கச் சந்தையர்
மயங்கதற்கு உற்றேரு குராமமொங் கொங்குநிலினை
செய்வப் பரமனொர்தி சந்திகரன் சிந்தையினின்
புயவின் டதிகை நுணர்வொய்யாக் கேட்கான்றுபே.

93. ஊத்தை மகந்தையற வுள்ளந் தெளியினெறித்
கூர்த்தமெய்த் துறானக் குறிதுலங் காணாமால்,
தூர்த்த வகந்தை மனச் சூதாங் குழப்பமறத்
தீர்த்த னாருட் பதந்தைச் சிந்திக்க வேண்டுமே.
294. சித்தங் கலங்குகாற் சீரழிந்து பாழ்க்கையுறுப்;
சித்தந் தெளிந்தாற் சிவானை வாய்ச்சியுறும்;
சித்தந் தெளியாத் கருவுந்நீ வேண்ணெயெண்ணிப்
புகழமுத வேகம் உடையுறுவா முண்ணியசீரே.
295. குந்தங் களங்கென்குந் திகளகலார வுள்குறுமல்
வற்றமறு சுதகு வருட்பாத சிந்தனையால்
சுதகுநியக் கண்ணிலுந்நி யாந்நியதேவர் பாவத்துக்
கருவென நிரங் கல்தால் பரதமன் காண்பரே
- குறிப்பு:—எற்றென திரங்கவ செய்யற்க செய்வானேல்
மற்றென செய்யாமை தன்று - என்பது
வன்னுவர் வாய்மொழி.
296. விளக்கறுந் வேண்டல் விடக்கு சிவத்தை
உளங்குறிந்து மேலான வரம்பெறநன் உள்ளாய்;
களங்குறந்து சுத்தக் கடவுட் பரமாத்
உளங்குறிந்நுந் சுதகுந் செருக்குமுனைப் பற்றே
- குறிப்பு:—உள்ளாய் - உள்ளாக.
297. கள்ளந் தவிசக் கருதிக் கருத்தன்பா
உள்ளந் தெளிந்து வுள்குறையுந் சுத்தவருள்
வெள்ளந் துயல்வா வகந்தைவச் செம்பகுத்தந்
பிள்ளவற்ற வாழ்வு பிறங்கப் பெறுவரே.
298. குய்யம் படுபொய்க் குமலமனப் பாசமற
ஐயனந் தீபந்துக் காராபெய்க் கருதலொடு
செய்யும் பரிசு சிவாயநமசீ சிந்தனையென்
நாடிந் சுத்தமுடிக் களங்குந் களங்கினை.
299. சித்தந் தெளியச் சிவாயநம வென்றுசிந்தக்
கத்கன்ந் துயல்க்கை உட்குந் கூரதுறந்நோர்
நீர்த்தொடிக் காண ந்ஜாணமயக் கோர்த்தொளிர்வர்
சித்தந் சுவாயச் செறிதுறையுந் கோலபதத்தே.

303. கட்டுக் கடங்காக் கடவுளாக்கட் டுக்குள்ளாக்
கட்டிப் பிடித்துக் கலந்து கலிக்கலாம்,
பட்டி மனக்கற் பணையடங்க வுள்ளொடுங்கச்
சிட்டப் பிரானடியைச் சிந்தித் திருக்கலே.

304. பங்கமில் வாழ்வு படைக்க விரும்புவோர்
எங்கள் பிரானே விதயத் திருத்திடிற்
றுங்கமெய்ஞ் ஞான சொருபனு பூதியார்
பொங்கிப் பொலிவர் சிவபூ ரணத்திலே

54. தீரம்

302. மயல்பா யகந்தை மனப்பாழக் கப்பால்
இயல்பா விதயத் திருத்தொளிரசற் போர்,
வியல்வாழ்வு கைவல் வியவாழ் வெணக்கண
பயல்பா தீருக் கன்றி யொணாதே.

குறிப்பு:—வியல் வாழ்வு - பெருவாழ்வு;
பாரதீரர் - பெருந்தீரர்.

55. நானறல்

(வெண்பா)

303. வெறுத்தக்க லுன வினையுடலே நானென்
நிறத்தற் கெதுவா வெழுந்தோன்—மறித்து
முனைப்பா மகந்தையைத்தன் மூலத் தொடுக்கல்
வினைப்பற் றெழியும் விதம்.

குறிப்பு:—எது - ஏது என்பதன் குறுக்கல்;
நானென்று எழுந்தோன் என இயையும்.

56. நிப்தை

(சுறள்)

304. ஆழ வருட்டதத்தற் சிந்தை யமுத்திலென் றி
பூழைக் கடக்க வொணாது.

305. மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை வினைந்தாலே யாருரிடக்
கஞ்ஞான துக்க மறும்.

306. தன்ரு வலிர்சொருப நநாநுனு பூத்யுனத்
தொன்றுதார் சாந்த யுரு
307. சாதனையா ஷளவந் சரிக்குற வாதனையான்
மாழ்காது வாழும் வழி
308. சத்த வறிவாத் துன்த் *தூந்நாந் உன்னெனும்பாயம்
பத்தமனப் பீலபு யறுபு.
309. ஏதெல்குற் றுத வ்யபந்நு நற்கினல்வாத்
பேதமயற் பீலபு பெரிது.
310. மனத்தை யுளத்தே மடுத்தால் விளங்கும்
இனைத்தெனவொண் ணுத்தன் னியல்.
311. ஷளவந் துலவந் துலவந் துலவந் துலவந்
வான்றபர மாட்சி யரிது
312. அரிதே வௌிதே வவரவர் தேர்க
தரிய சொருபத் *தூணை.
*தூணை - அளவு.
313. பரத்திலே சித்தம் பதிந்தால் விளங்கும்
குருத்துவா மோனக் குலா.
314. திருத்தம் தெளிந்த சிவந்தயா வத்தாந்
பொருந்துமின்ப திட்டைப் புலன்.
315. சித்தஞ்சித் தின்கட் செறிந்தொடுங்கக் காணிலன்றி
மத்த மனோமயமே வாழ்வு.
316. அழ வகத்தழந்தூற் றுலன்றிப் பாசவகப்
பாழறிவைத் தாண்ட லரிது.
317. தட்டாநு பூதிக்கே ஷேயமா மன்றிடப்
றேட்டாது தன்மெய் மியல்.
318. இறைவன் சொருபத் இதயத்தே உன்றி
யரியவொணு துட்பவொட்ப மாம்.

319. அறிவா விளங்கிலன்றி || தயிர்க்குச் சற்றும்
பிரியாது மாயப் பிறப்பு
320. இயற்சிற் பரமா மிதயத் தழுந்தின்
மயற்கற் பனைமாய் வறும்.
321. ஊடுருவி யுள்ளத் துணர்வா வுறையிலன்றிக்
கூடரிது மோனக் குவா.
322. ஊன்றிதன் றுலே யுளத்து ணைர்வாக
மூன்றுமொன்று மோனமுற் றும்.
323. உள்ளத் துணர்வாக ஹ்ன்றலே சிந்திப்பதை
யுள்ளுவத னுண்மை யுளவு.

(வெண்பா)

324. இருப்பதா யுள்ள வியற்செம் பதத்து
விருப்பமீ டேற விரும்பிள்—திருப்பி
மனத்தைத்தன் பாடே மருந்தமற் றென்று
நினைத்தவற நிற்கை நெறி
325. இறைவனருட் காட்சியா லென்று மிதந
தறிவான சாந்தி யடையக்—குறியா
நினைப்புமறப் பற்ற நீகையுடு நிற்க
மனத்தைப் பயிற்றல் வழி
326. உழப்பதாந் துன்ப வுணர்ச்சி விகற்ப
விழிப்புமா மோக விளைவே—விழிப்பு
டருட்கே வலத்திலழுந்தலே மோக
மருட்கே வலந்தீர் வழி.
327. ஒன்றியா யுள்ள வுணர்வொளிபாந் குன் சொருப
வென்றிசைர் ஞானநீட்டை மேவிலன்றி—ஒன்றை
மிகப்பலவாக் காட்டி வெருட்டுமடக் கத்த
லகப்படா துய்த வரிது.
328. வாழ்விலே தாழ்வு வாவுயிர்க்கடிக் காரணம்பா
மூய்வனகடென் றோர்ந்த வுணர்வுடை போர்—வாழ்வு
வொட்டா நடுநிலையு ளின்று மறுதியால் [காழ்
ஒட்டா தொழியுமுளத் தாழ்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

329. துட்ட மனத்தைத் துரீய சொருபமெய்த்
நட்டையா வன்றி நராகுக்க வொண்ணுமோ?
இட்ட மணிப்ட மரண்டுமறத் துன்றுசம
நட்டையிலே புன்நீர் திகழ்மறத் காணீரே.
330. சுட்டறிவை நம்பிச் சுடலாதீர்; சுட்டறிவு
மட்டிலா வஞ்ச மயக்கமனக் கற்பனைகாண்,
சுட்டறிவா வாயிற் றுலக்காது, சுட்டறத்தன்
விட்டையிலே யெழறிவா நீட்டவன்றித் துன்னிடலே.
331. அணவு உருக்காதி உயம்பு உருக விடந்
துணியா வருளைத் துணைகொண்டு சுத்த
புணர்வாது வுளரத் துறைக்கெனவா சற்றும
புணர்வர்து போகுது புதுசேர் வார்ப்பே.
332. சுட்டறுக்க வெண்ணு வொண்ணு உய துணியுருவா
நாடாது வுணை உருக வுட்டாது புதுவார்ப்பர்;
சுட்டறுவு வுளரிக் குருவாது வந்தறிவே,
புட்டறுவா பாழிருளில் மோசனமோர் காதுமின்றே.
333. படிப்படியா வார்த்தும் பயிற்சியா துள்ளத்
சுவப்படைவாழ் வானாக் காண்மவுணர் வுற்றுத்
துடைப்பாடு சென்றமோநு துன்னிடவா நீளக்
கிடைப்பதா வன்றிக் கிடையாது வீடே.
334. ஒள்ளியவாழ் வாகுயிர்க் குள்ளுணர்வா வுள்ளதைநீ
புள்ளவா வுள்ளாழ்ந் துணர்ந்தொடுக்கி நற்கி
[லன்றித்
துள்ளி யெழுந்துழல்பொய்ச் சூது மகந்தைமனக்
கள்ளமயல் வாழ்வின் கலக்கமறப் போகாதே.
335. நிதித்திரளா வுள்ளசிவ நேய புணர்வு
சுதித்தஞா னுண்பவ சாரமா மோளம்;
உதித்த விடக்தி வெந்நீர் யிருக்கும்
மதித்தெனவா வன்றி மடுப்பரிகல் வாழ்வே.
336. கன்றுமகல் காரமனக் கற்பனா பேதமற
வொன்றிநீ ருள்ளத் துடையாண புள்ளுவினே;
ஒன்றிந் லன்றி யுறுதுகா னுள்ளுணர்வில்
வென்றிசே நுண்மை விளக்கமாந் துன்னியலே.

337. யாதேனுந் தொற்றுமற்றென் றில்லா வியற்பரமே
நீதேர்ந்து நின்னுருவா நெஞ்சத்தே யூன்றிதிர்கிற்
குதே யிலாமெய்த் தரீய சொருபவியற்
போதானு பூதி புணர்ந்திடுமுன் னொருவிரக்கே.
338. கண்மயலா வேயுமனக் கற்பனைமென் றென்றமற்ற
வுண்மையைநன் கோர்த்திதயத் தூன்றி யுரைத்த
[வன்றி
வண்மைசேர் வாழ்வுக்கு மற்று ருபாயமிவ்வீ;
நுண்மதியா லுண்மையைநீர் நோக்கியுளக் தூன்
[நீரே
339. மூலப் பரமான முத்தி சொருபத்துக்
கேலக் கருத்தை விதபத்திற் சேர்க்கிலவ் ர்ச்
சாலச் சிறந்தசாட் சாற்கார மோனவுணர்
வேலப் படைத்த லெவர்க்கு மரிதரிதே
340. சுட்டப் படாத சொருபத்தைச் சுட்டுணர்வால்
எட்டிப் பிடித்ததா வெண்ணிமனப் பாக்குடிப்பர்
சுட்டவகப் பேய்முனைப்புந் சுட்டுணர்வாக் கற்பனை
[யும்
விட்டிதயத் தொன்றிலன்றி விள்ளாது மெய்யுணர்வே
341. ஒவ்வியுமொவ் வாத முறழ்விகற்ப கற்பனையு
டெவ்வெதுவு மல்லா வியற்சிற் பரசொருபத்
தவ்வகமே நாமா வறிந்தடங்கி நிறுவுகநித்
தவ்வரு சுத்தசிவத் தற்பரத்தை வேண்ணெனதே
342. உள்ளதா முண்மையைத்தன் னுள்ளுணர்வா
[ஐள்ளத்தே
உள்ளவா றேர்ந்துநிலை நிற்கிலன்றி யுட்குடிவீ
கள்ளமாத் சித்தக் கலக்கமறக் கூருணர்வா
றெள்ளிதா மே னந் தனைத்திடல்கண்ணா மெய்
[பகுமே.
343. உணர்விற் பிரிந்த வுடல்களை உண்மை
தணவுற் றுழஞ்சிச் சடமடவோர் தன்மை
உணர்வே சொருபமா முண்மையுணர்ந் துள்ளத்
தணவிற் பரசிவவாழ் வாரநுகர் வாரே.

344. நிறைவான மோன நிலையே சொருப
வறிவின் பரமார்த்த மாக வகத்திற்
செறியவே சித்தஞ் சிவமா விளங்கும்
கறைசே ரகந்தைபுனக் கட்டறிவு கொட்டே.
345. அறிவாக வுள்ள வனந்த சிவத்திற்
பிரிதான வெவ்வறிவும பேதைமையாத் தீர
நிறைவா வெள்ளிர்சொருப நிஷ்டாஹு பூதிச்
செறிவென்றிக் கைவல்யந் சேரவொண் ணேதே.
346. அன்ற வணைத்து மகற்றியருட் கைவலமா
நின்ற ரகத்துமெய்ந் ஞேயந் துலங்குமென்பர்
பொன்று விசுத்தவருட் பூரணவாழ் வாவதகத்
தொன்று வெள்ளிர்சொருப வுண்மையாந் தற்பரமே
347. உள்ள பொருளி யுணர்வைப் பதித்துவிடில்
கள்ளவகங் காரமனக் கற்பனைபொன் றக்கரையத்
தெள்ளத் தெளிந்தவருட் சித்தோப சாந்தகக
வெள்ளமா மோன விசுத்தசிவம் பொங்குமே.
348. ஆன்றபர முத்தி யறிந்தடைய வேண்டுவோர்க்
கேன்றெழுந்த தன்பிறப்பெங் கென்றோர்ந் தொடுங்கி
தூன்றினு லன்றி உலகுருவ முப்புடியாத் [யுளத்
தோன்று மகந்தைமனச் சூதற் றெழியாதே.
349. ஒன்றினு லன்றி யுளத்திற் பரசொருப
வென்றிசே குண்மை விளக்கமா மோனநிலை,
கன்றியபொய்ம் மாயமனக் கற்பனைசேர் புன்கலக்
தூன்றியவெம் பாசச் சமுலற் றெழியாதே. [கந்
350. கலக்கமற்ற சுத்தவியற் கைவல்ய வுண்மைத்
துலக்கமே சாந்த சொருபாது பூதி
கலக்கமுற்ற பாசவகங் காரமறத் தானு
நிலைக் கவலன்றித் தன்னகத்து நேர்வரிதவ் வாழ்வே.
351. ஒற்கமுற வுள்ளத் தொடுங்கிமுனைப் பற்றெழிய
நிற்கஹுற்ற லன்றிமெய்ந் ஞேயப் பதத்துநிஷ்டை
கற்கறுமெய்ந் ஞானக் கலைஞானங் கொண்டு
[மட்டிற்
றெக்கபர மார்த்த சொருபசித்தி கூடாதே.

352. செருக்கா மகந்தைமனச் சேட்டையற வுள்ளத்
தொருக்கமா ஈழங்கி யுரன்சே ருணர்வாற்
றரிக்கிலன்றிக் கூர்த்த சமாதியிலே தன்மெய்
புருத்தினர்ஞா னாண்பவ வொட்ப மறுதே
353. முடங்கஹ மோக முளைப்பறவே யுள்ளத்
தொடுங்கஹம் மோன வுணர்வேவாரே யன்றித்
திடங்கெழுமெய்க்ஞா ன சிவாஹபவந் சேரார்
அடங்கியகத துன்றல் அநா பொருவாழ வாழே.
354. துள்ளு மகந்தைத் துடங்கற் றிட்டையால்
உள்ளகொன் றேயென துணர்வில் விளங்கஹறும்
கள்ள மனையமமாங் கற்பனையே டாவுலகைத்
தள்ளவன்றிப் பின்னந் தடுமாறும் கோழைமனே.
355. தொன்று வுண்மைத் தரீயபா மோனத்து
நின்றாலே ஞாய நிலைவிளங்கக் காண்பதன்றி
ஒன்றிரண்ட ாவண்ணி வழம்புமுனக் கற்பனை
தன்முமதக் குச்சுந்தந் தோன்றலே தோன்றாதே. (யாத்)
356. தன்னைமொரு சந்தர்த் தனவாப் பரசொருபத்
தன்னை யுணர்ந்து சரிக்கிலன்றித் தானதுவா.
அன்னையம்போற் றேயன்று மகந்தைமனச் சிச்சடப்
நின்னவாப் பரசுப் பிளக்கறந் தோழிவீனே. (பொய்ப்)

குறிப்பு : -தேசேது - தேச்சாதனம், பரம்பரையா னன்றி
தேரடியான வாயம்.

357. ஒடுங்கி யுளத்தி ஹங்கா துறையில்,
மடங்கெழுமெய் சேப மனத்தை மிகித்து
நடங்கிளர்மெய்க்ஞா னஞாந் தாதன் பதத்தி
லடங்கி யழியு மகப்பேய் முளைப்பே.

குறிப்பு : -மடங்கெழுமெய்சேபம் - ஆவணம் சேர்ந்த
விட்சேபம்; மயக்கம் சேர்ந்த விகற்பம்.

358. அறிவா வியன்ற வமைதியே யுண்மை
நிறைவான மத்தி நிகையென்பர்; சற்றும்
பொறிவாயி லோடிப் புலம்பாது தன்பாற்
செறிவாக ஆன் நிடுதல் செம்சா தனையே.
359. உள்ளலற்ற சுத்த வொளியெளியா முள்ளத்திற்
றெள்ளவே சேர்ந்து சிறக்க வுறறக்கினல்லால்
வள்ளரிது சற்றுமே மெய்போல் விசைத்தெழும்
கள்ளவகங் காரமனக் கற்பனா பந்தமே. [பொய்க்
360. மயக்க வகந்தை மனத்தால் விளைந்த
வுயக்கமற வேண்டில் உடற்பா முகந்தை
யியக்கமற வாராய்ந் திருப்புணர்வாந் தம்மெய்
யியற்கணே யூன்றி யிருக்கைநன் றுமே.
361. உணர்வுரு வான வுளத்தே மனமல்
வுணர்வுரு வாக வொடுங்கி யுறைத்தால்,
அணவிய மோக வலமரல் பொன்றப்
புணர்வுறும் மோனப் புரணமெய் வாழ்வே.
362. மான்றவகங் கார மயக்கமுனைப் பாலெதிரத்
தோன்றுபுலி பாசமனச் சுட்டறவிட் டுள்ளொடுங்கி
ஆன்றசிவ சிந்தையின்மெய் யன்புணர்வு பொங்க
[வகத்
தூன்றிலுப சாந்தவுணர் ஓற்றெடுக்கு முள்ளமே.
363. அறிவுருவே யானபர மான்மாவை அந்த
வறிவளவா வுள்ளத் தவிர்க்கத் தமோனச்
செறிவி லழுந்தித் கிளைத்தவன்றி வேறு
வறிவதெவ் வாறுசுத் தாத்துவித மெய்யே.
364. இதயமா வுள்ளபே ரின்ப விறைவன்
புதியனல்லன் யார்க்கும் புராண சொருபன்;
மதியை மடக்கித்தன மாட்டுப் பதிக்கில்
இதய சொருபன்பே ரின்பமுற லாமே.
365. கன்மாதி யாதே கடைப்பிடித்துச் செய்யினுந்தாம்
தன்மாத் திரசொருப சாட்சாற்கா ரஞ்சேரார்
சொன்மா னதமெய்த் தொழில்விட் டுணர்வோடு
தன்மாத் த்ரமாத் தரிக்கிலன்றி யுள்ளத்தே.

366. ஒற்குமுற வுள்ளத் தொநங்கிழைப் பீடையற
நிற்கினன்றி மெய்குஞ்ஞான நடனடயிலே, கூரறிவாறு
கற்கூறு ஞானக் கடைபட்டியல் யாதுபயன?
சிற்குறியா லார்க் தயான சமாதிகளே,
367. எண்ணவொண் ணாக வியற்பரபா முண்ணமமை
நெண்ணி யறிந்து பே ரின்புறமாம். அபரதத்தை டர
யெண்ணுநா னென்னுமுநீர் பிறகுநய
[வெற்றறிவாய்,
எண்ணமற் றகம்பா வுதயத துறைநீடுவனே.
368. அன்றுநா னன்முத லுள்ளவன்வே ஜ்ஞானம
துன்றுமகப் டேயாக முரக்குமெய்க் கானததா
என்றுமொன் றாக விடவ்சிற் பரதசாநபத்
தொன்றியு வன்றி யுபசர்த்த போகமினே

57 நேதி நேதி

(கொச்சகக் கலிப்பா)

369. உய்த்துணர்புத் தித்திரக்து வன் நுணர்பு வெள்ளி
காய்த
தத்துவப்பொய்க் குப்பைகலாத் தானவருத் தன்
[வன்றிச்
சித்துவக்கை வட்டி சிறப்பாத் குதந்தசாரூட்,
வித்தகவாழ் வான விழத்திலே சேர்வரினே.

58. பக்தி

(குறள்)

370. கத்தவொளி யான துரீய சொலுபவருட்
பத்தியாற் பற்றும் பரம்.

(வெண்பா)

371. கடவுளையே நாடுங் கருத்திலே யுண்மைக்
கடவுளருட் காட்சி கருத்தம் — கடவுளைத்தான்
காணலுற வேண்டிற் கசிந்தருக வேண்டுமனம்
வேணவாப் பூண்டு விழைந்து.

372. சுடு மெடுப்புமிமா வீசனநுட் செம்பதத்திற்
சுடுமெய் யனபுணர்ச்சிக் கூர்மையால் நீடும்
பழுதுபட்ட மோகப் படையின் வலியற்
றுழிதலுறத் தேரன்மு மறிவு.
373. ஈசனநுட் பத்தி யிகுயத்திற் பெற்றவருக்
காசைமனப் பான்மை யகனறெழியப்—பாசவிருட்
பாழ்வெளியாக் தாண்டப் பராற்பரமாந் தன்
வாழ்வொளிரக் காணப் படும். [சொருபு]
374. கடவுளே யுண்மைக் கடைப்பிடியாக் கண்ட
திடவுணர்வு சான்ருமனத் திட்டம்—இடர்களை
வெல்லாந் கின்ற விறல்சான்ற சாதனங்க
ளெல்லாவற் றுள்ளுந் தலை.
375. கந்தலநு மோனக் கடவுளாந் தன்பாற்
பிரிநலரு மெய்யுணர்ச்சி பெற்றால்—இருதலையு
மொப்பகா வுன்னுந் துபசாந்த போகமுயிர்க்
கற்புதவாழ் வாளு மகத்து.
376. துன்பமொரு சற்றுந் தொடராத சாந்தப்பே
ரின்மைய மான வியற்கையால்—அன்பா
லருளிற் கலந்தார் கலந்தார்மற் றல்லா
ரிருளிற் கிடந்துழல்கண் றார்.
377. காணும்பே ரன்பாற் கருத்தழுங்கிக் கர்த்தன்பால்
வேணவாக் கொண்டு விதும்பலுற்று—நாணமிகந்
தோடமியு லுள்ளத் துணர்வுநவாய் மோனவருட்
பாணஞ்செய் தோங்கும் பரன்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

378. சுத்தவறி வாகத் தலங்கு சொருபமே
பத்திசெயத் தக்க பரமார்த்த தெய்வமென்று
சித்தமல மான செருக்கடிமாற் றுலுணர்வை
உய்க்தொடுக்கி யுள்ளத் துபாசிப்பர் நல்லோரே.
379. போத சொருபந்தாம் போற்றாது கற்பனா
பேதமே நோக்கியகப் பேய்மனத்தாற் கன்றலுற்று
வாதமே செய்யு மதோன்மத்தர் மெய்யுணராற்;
காதலா லுண்மை கடைப்பிடிப்பர் நல்லோரே.

380. அனங்கமதன் காமக்கோ வாகவஞ்சே ராட்சி
வனங்கலந்த மனங்கலராந் செட்டிவ்வ யத்தில்
மனங்கலந்தா ரன்றியிறை மாண்ட சத்தே மறமேற்
கனங்குழையார் காரலின் மெய்க் காவலிலார் தாமே

குறிப்பு : மாண்பதத்தே மனங்கலந்தார் எனக்கூட்டுக
'அறவாழி யந்தணன் றுன்சேர்த்தார்க் கல்
லாற், பிறவாழி நீக்க லரிது' என்னும் (1-8)
குறள் சங்கு நோக்கத்தக்கது.

381. உண்மைமே காணாக வுறக்கேர் வாழ்வுடற்றவ்
வண்மைசேர் வாழ்விடமாய் மனமெவ்வாங் கந்தரிந்
[கே,
எண்மைமே வன்னவாநை மென்கருமனா, பாண்டி,
[யில்லார்
திண்மைசேர் சிகழ் சிவகசாரமுடத் தெய்வமே

382. எங்கு(ர்) ஐறைந்தறைவான் எங்கும் புலப்படான்
சங்கந் தணந்துசங் கற்பவிகற பங்கமுன்று
பங்கமறச் சிந்தை பரிந்துருதும் மெய்யன்டர்க்
கங்கிதா வென்றிதகதத் தெய்வமான் வெளிப்படுமே.

383. தெருமரன் சேர்ந்த செகக்கு மனத்தர்
குருவருள் கூட்டிகை என்றிக் குருட்டு
வெருவர வந்து விசக்கமெய்க் ஞானக்
தருவருள் வாழ்வு திரைக்க வெண்ணகை.

384. பாச வுணர்வொழிய் பாற்றுவது கந்தகிவ
நேச வுணர்வேனின் னெஞ்சியுறப் பற்றிவது
கோசமாய் பாசக் குடிவையகப் பேயுணர்வை
நாசமுற ஞானவருட் கூர்வாளா வெட்டுமே.

385. தீர்மைசே ரன்பான நேயத்தாந் சிந்தைகசிந்
தோர்மைசே நுந்நுணர்வா நுன்னியுள்ளி யொட்ப
[நுட்பக்
கூர்மைசேர் மோனக் குலாச்சேர்ந்த சித்தகதர்
சீர்மைசேர் சுத்தவருட் சிற்பரவாழ் வேருங்குமே

386. கருமசம் பந்தக் கறையைக் கழுவும்
பரமசிவ புத்தியாற் பாவமறக் கெட்டுத்
கரும சொரூபசிவ சத்துவமெய்த் ஞானத்
திரமவுள வாழ்வு செழிக்கப் பெறுமே.
387. உள்ளம் பரமா ஷுநசி யுருகிழற்றக்
கள்ளமனக் காடினயக் கன்மை கரையிலன்றிக்
தெள்ளமுத மாண சிவாஹ வாய் பொங்கவாந்
வெள்ளமா ரோன வியோமவியல் சேர்வறிதே.
388. ஆதரா வையம்புலப்பா ழாசைபூ டாழ்ந்தமுந் கா
தேதமிழ்பே ரின்ப விறைவுகேநீ ரெண்ணி
[பெண்ணிக்
காதலாக் சிந்தை கசிந்தன் னருகிலருட்
பாதவாழ் வுள்ளமெழப் பொக்கும் பொலியவே,
389. துன்றியார் பேணத் துலங்கு சொரூபனது
வென்றிசேர் சுத்தவாந் வேட்கையாற் சிந்தைகசித்
தொன்றிந் தென்றி யுணர்வோ டிதயந்து
நன்றிசேர் சாங்கி நலந்துவங்கக் காண்பறிதே.
390. மெய்யன புணர்ச்சி விளைந்திடவே உள்ளத்திற்
கூடியம் படுபொய்க் குடிவெம் பாசமறும்;
செய்யும் பரிசு சிவன்குழலிற் சிந்தையொன்றி
உடியும் படியன் புணர்வுள்ளம் பற்றவே.
391. புள்ளுவன் சேரையம் புலவக மோகமயற்
கள்ளங் கூடற்க் கருத்தைத் துருத்திற்
நுள்ளன்பு செய்கி ணுணையான்மாட் மன்பவாந்
வெள்ளம் பரக்க ணீரோடி ந்தயத்தே.
- குறிப்பு :—புள்ளுவம் = வஞ்சகம்.
392. உள்ளத் தெளிந்தவருட் சிறப்பமோ னனுபவ
வெள்ளந் துளைக்க விரும்புமின்றோ வேட்கையா
லுள்ளக் கிணறவகேநன் துள்ளியுள் யானொணும்
[பொய்க்
கள்ளமனம் பொன்றக் கரைந்தொழிய வேண்டுகமே.

393. துரும்பா வுலகைத் துறந்து சிவக்கை
விரும்பியே சாதனையில் வேனென்றி றின்றேர்
பரம்பாய ஓற்றவாநட் பார்வையால் இன்பக்
கரும்பா வினேவர் கணிந்தமனத் சாலை.
394. திரிசியப்பா ழாகசயாகத் தீர்க்கொழிந்தா லன்றிப்
பரசிவப்பே ராசைப் படன்பெறுமா? நில்லே;
அரசியற்பே ராசை யடைந்தோர் விடய
வருசியிற்சே ராசை மொழிந் தொண்பரமேடார் வாரே.
- குறிப்பு:—அரசியல் - பரமார்த்திக கவாராச்சியம்
ஓர்வார் - ஓரவேண்டும் என்பதாம்.
395. துராலெனமற் றென்பத் துறந்து செல்லப்
பிரானருளே காரகமாப் பேணுமோர் உள்ளக்
தொராநெருதன் னுண்மை யுண்டொன்றோர்
[சுத்கப்
பராணுவ மோனப் பயன்றேர்கிப் பாரே.
- *துரால் - செத்தை.
396. ஊத்தை மலப்பா யுலகப் புலன்காணின்
நீர்த்து மனத்தை யுகறவனாநட் சிற்பகத்திப்
சேர்க்கலே சாதனையாக் கேர்க்கியற்ற வல்லார்க்குப்
பேர்த்தியற்ற வேண்டா நிறிகேர பொருங்குபே
397. வையம் படுமாய வாழ்வி லுழவ்வார்க்குக்
கும்பம் படுபொய்க் குமலமற வுள்ளக்கு
மெய்யன் பணர்வு விளங்கிலன்றி வித்தகப்பே
ரையன் சொரூப வருள்விளக்கஞ் சார்வரிதே.
398. அந்தணனு ளாண்ட வகத்தீசன் றன்னுண்ண
மறந்து சொரூப மறமுமகமாக் துன்றால்
எந்தை பகத்தை யிகயத் திருத்திலருள்
விந்தையாற் றுனே விளங்கும் பிரம்மமே.
399. அற்றமற்ற வாகநிலா வாகண்டான் சிவபண
நற்றிருப்பே ரோத்தான நல்லதிக மந்தரக்காண்
கற்றுப் பயிற்றக் கடவதாத் தேறித்தற்
பற்றினார் தன்மைப் பராங்கதிசேர்க் கும்புணையே.

400. நேரியதோர் நல்ல நெறிப்பட்ட டொழுகிறுந்தாம்
வீரியமெய்ம், நூரன விசாரத்தா லாணவந்தீர்
நேரியனா என்று அகப்பா முவிச்சையறார்
கூரியமெய் யன்பாற் குடபரன்றன் பற்றுகவே.
401. யாதோன்றும் வேண்டா இதயத் திறையணன்
நீகன்பு நன்கு விளங்கத் திகைக்கவற்றால்
ஏதங் கலக்க வெதிர்ப்புலத்து மோகமறக்
காதுங் குடாசி கருத்தனங் காதலே.
402. ரமணனைவே மெய்மலர் அமிதவாற் சிக்கல்
சமணமாடும் மோன சதாபத்து சான்றோர்
எமனென் னெருநா னிநுட்பதாக காணார்
அமணமாம் பரவுவிட டுகன்றவாற் றுமே.

59. பகவானிடம் ஆற்றுப்படுத்தல்

(வெண்பா)

413. பேச்சற்ற மோனப் பிரான்பகத்து தேர்முகமாப்
போய்ச்சற்று நின்று பொருள்காண்டின்—நாச்
[செற்று
நானென்னும் மோக தவையே சகஞ்செற்றுத்
தானுந்து மத்தத் துவம்.
414. ஆமாறு சொல்லுகே னுண்டான் குருமணக்
கோமான் பதத்திற் குடியேறிற்—காமாதிப்
பேரராட்ட நீக்லிய,நட் போகமார் சாந்தியுறச்
சீராட் நிறுவான் சிவத்து.
405. அமைவிலா மோக வகத்தை மனமே
எமலா தகையழுத்கற் கேது—ரமண
னடிச்சவடு பற்றி யறிவொழுக்கங் கைக்கொண்
டிடற்சிகைதழும் யானென் செருக்கு.
- 406 வண்ணமசே நூரன வளவன் குருமணக்
சுண்பனைய முரங்கு கடைட்டிடிப்பின்—உண்ணமத்
தறப்பாடு சான்றவருட் சிந்தரிப்பா லாண்டான்
பொறுப்பளி விட்டின் பொருட்டு.

60. பாசமறல்

(குறள்)

407. அருள்வலத்தா லுள்ளத் தடங்கலே பாச வெருளியற்கை தீரும் விதம்.
408. ஓர்த்தறியத் தக்கதுதன் னுண்மையே யாகவகங் கூர்த்தறியற் *கோட்ட மறும்
* கோட்டம் - பாசச்சிறை, பாசபந்தம்.
409. உள்ளந் தெளியவிளங் குண்மையுணர் வேயழிக்கும் கள்ளவெம் பாசவகக் கட்டு.
410. வெளியே வடவா விளங்கவற் றுவே இளிசேர்வெம் பாச மிறும்.
411. சிற்பரமா முண்மை தெளிந்தவிடத் கற்றெழியும் கற்பனையா மோகவகக் கட்டு.
412. மோகவகக் கட்டு முசிக்க வொளிந்ததகக் தேக சொரூப வியல்.

61. பிறனியறல்

413. யானென் புகன்மெய் வியல்விளங்கி உன்றிமற் றானங் கழியா தயிர்க்கு.

62. மயக்கமறல்

414. இரண்மலா வுண்மை வியல்-கண் குணர்த்தாங் மருண்டமனோ மாய மறும்.
415. மாயக் கனுவா மந்தத்தவே பேருமயல் வியலுறக் காற்றும் விதம்.

63. மளச்சுண்மறல்

416. துவீதமனட் பாசச் சுழற்சியற்றோர் ஞானத் தவமெளிதன் முற்றுவர் தாம்.

64. மனத்துறவு

417. மனத்தைக் கடக்கின் மனமன்றி யிவ்வா
வனைத்துங் கடந்ததே யாம்.

65. மனோநாசம்

418. பொக்கு சொருபவருட் டூரணம்புக் காவன்றி
மங்கரிது மாய மனம்.
419. தற்பரணா னுடைவாந் சாரளவும் பொன்றது
கற்பனைசேர் மேகக்க கருத்து.
420. மேனாறு பூதி முயங்குமகம், யானெனும்பொய்ம்
மாண்பி மானமற் றல்.
421. மனக்கற் றனாகறத் மாய்ந்தொழிந் தாவே
அனர்த்தப் பிறவி யறும்.
422. அருட்காட்சி யாவே யகந்தெளியின் *மாயும்
மருட்காட்சி யாம்பொய்ம் மனம்,

*மாய்தல் = சுரத்தல், மறைதல்.

423. உள்ளமெழ வுண்மை யொளிரிலன்றி மாயாது
களவகங் காரக் கருத்து.

(வெண்பா)

424. உண்ணமசேர் மேனா வொளிப்பதத்திற் சிந்தையறில்
வண்ணமசேர் வாழ்வு மடுப்பதன்றிக் -கண்மயல்சேர்
புத்திக் கவங்குமறப் பொங்குசீவ போகவுணர்
வெத்திறத்து மிவ்வை யுயிர்க்கு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

425. முயற்சிசேர் மேகா முனைப்போடு வஞ்ச
படங்கற் பரிவுசேர் மனங்கெடக் காணிற
கூக்க வடிக்கக் கவல்கெடற் கன்மெய்
யிமறசிற் பரவாழ் விதயத் தெழுமே.

66. மோனம்

(குறள்)

426. மோன வுணர்வாவே முத்தி தீனைக்கிலன்றி
ஏனைபெத ஞாலு மிலை.
427. மோனத்தா லன்றி முகப்பரிது சுத்தவருள்
வானமாந் தன்மெய் வடிவு.
428. நல்லகப ழோனமே ஞானமா வுள்ளலரின்
மல்குமனு பூதி மனத்து.
429. ஒன்றினு லுள்ளக் துறுவதுகாண் சுத்தவருள்
வென்றிசேர் ழீமான விறல்.
430. கடக்க வெண்ணை கடுந்திறல்காண் *உ ள்ளத்
தொடுக்கமுற்ற மோன வுரன்.
- *உ ள்ளத் தொடுக்கமுற்ற மோனம் - மனம் உ ள்ளத்
தொடுக்கலால் உற்ற மோனம்.
431. மோன வருட்பார்வை முற்றினு லுள்ளத்தில்
வானவடி வாகும் மனம்.
432. மோன வுணர்வு முகக்கிலன்றி யுள்ளத்து
ஞானநிலை நண்ணியதன் றும்.

(வேண்பா)

433. அறிவான தன்னி லனைத்துமொன் றாகச்
செறிவான மோனந் தெளிந்தால்—சிறவாத
பாசவிஞ் ஞானமறப் பார்வை பராந்பரமாய்க்
கோசவகல் காரங்கெடும்.
434. மோனமே யன்றி முழுமதற் செம்பொருளை
யுனமறத் தேற வுபாயமில்லை—ஞான
சொருபரா முண்மை துவிதபுத் திக்குத்
துருகமென்ப தானோர் துண்பு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

435. காதலதே கர்ணன் வயிற் றும் கண்ணன தன்சொருபம்
பாணு, மயக்கசீரே மற்புஷ்போற் கண்டிடிவோ;
சுண்ண மோகன் வுணர்வுக் கொளர்வதன் திக்
காணுது காண்டலகங் கரமதிக் கோர்வரிதே.

குறிப்பு :—காடலதே, காண்டல் என்னுஞ் சொல்லின்
பொருளே சுட்டுணர்வான அகந்தை
மதிக்குக் துலங்கா தென்பதாம்.

436. முனைப்புற்ற நானெனுப்பொய்ம் மோகமனப் பாச
நினைப்பற்ற மோன நிகழ்ச்சியா லன்றி
எனைப்பற்று மற்றொளிர்பே ரின்பவெளி யாகக்
தனிப்புற்ற சுத்தசிவ தத்துவங்கு டாதே.

437. தெளிந்த சிவானுபவத் தீட்பாச மோனம்
அனைந்தா லமைதி யடைவதன்றி, நானென்
றுகோத்துமல்வெம் பாச வுணர்வா மகந்தை
எனந்தொழிய மட்டுமேனே வேக மறுதே.

438. புவன்றிசே நுண்மை விளக்கமா மோனவரு
ளொன்றித் தவன்றி புளகதே, கடுவிடம்போ
* லன்றியே தன்மை யனைத்துமகப் பேய்மனப்பாழ்
பொன்றியே சாந்தசிவ டூரணந்தாஞ் சேர்வரிதே.

* அன்றுதல் = பனைத்தல்.

439. நானென்ற பேராக நனவசை ரகங்கார
புனமொன் றற்ற வுதாரப் பரசொருபம்
யானென்ற சேட்டை யிதயத் திறக்கவொளிர்
மோனமொன்று லன்றி முயங்கவொணு தார்க்குமே.

440. ஆனந்த மாண வருட்சிற் பரத்திலன்றி
சுனத் தவிரவுயிர்க் கேதுவில்லை யென்றறிந்து
கீன மயக்கச் செநுக்கா மகந்தைதீர்
மோனத் தெளிவு முயற்சிப்பர் நல்வொரே.

குறிப்பு :—முயற்சிக்க வேண்டு மென்பதாம்.

441. முற்றமுழுத் தன்மையா மோனத்தே முண்
[டொளிர்வ
திற்றெனவொண் ணுத்தன் னியல்பான வுண்மை
[யென்பர்;
சுற்றுமுற்று நோக்கிச் சுழலா துளத்தொடுங்கிப்
பற்றிடுக சுத்தவருட் பார்வைசேர் மோனமே.
442. தானு வொளிர்சொருப சாட்சாற்கா ரத்திறத்தால்
ஆனாத சுத்த வருள்வெளியே தம்முருவா
மோனானு டூதி முகக்கிலன்றி யுள்ளத்து
மானாபி மான மனக்கலக்கம் மாறுதே.
443. துன்றக் கடவதுசற் போத சொனாமே
யென்று தெரிந்தோர் இதயத்து மோனவுணர்
வொன்றே யறுதுணையாட் போற்றி உபாதியுணர்
வென்றமனக் கற்பனையை யின்று வொழிப்பரே.

67. விசாரம்

(குறள்)

444. அயல்போ யலமரா தாய்வீரேல் உள்ளத்
தியல்பாக வுள்ளா னிறை.
445. ஆயலுற்று லன்றி யறுது விசிக்திரப்பொய்ம்
மாயவலை யான மனம்
446. மாயமா மோக மனப்பாழ் கடக்கதேர்
வாயிலாந் தற்றே ருசா.
447. சுத்த விசாரந் துலங்கி வகந்தை மனப்
பொய்த்தவறு காணாது போம்.
448. எண்ண வொணுநின் னிரண்டற்ற வுண்மையை
துண்ணுணுகி யாராய்ந் துணர். [யோய்த்

குறிப்பு - ஒய்த்து - மனோவியாபாரமான சங்கற்ப
விகற்பங்களினின்று நீங்கி; ஆராய்தல் -
துண்ணுணர்வான மோனத்தால் என்க.

449. வாணினறச் சே 5 உ வறுழேல் இத4 கதில்
யாண ரெனச்சீசர்ந் திடன்.
450. சாண ரெனவகத்துத் சன்னெக்தான் நேர்ந்
தேனே வதுநா னன்னல் | துறைக்கா
451. கனிகந்தாவிர்மெய்ந் கன்மைய கழைக்க வுளத்துத்
தனைத்துருவல் சற்சா தனை.
452. கூர்க்கமயி யாலுளத்துக் கூடியே நாராரென்
நேர்த்துணர்க தன்மெய் புந்.
453. மயக்கமார்க் கென்றுதன்மெய் யோர்த்தலே தன்
மயக்கமறக் காணும் வழி | பொய்ய்.
454. இன்றியமை யாத்தன் னியலோர்க் கறிந்தகத்து
நின்றிடலே ஞான நெறி.
455. அண்டா ககப்பே யகலவிசா ர்த்துக்கற்
கண்டா வகழாய் கனி.

(வெண்பா)

456. வந்தவழி யெய்யாருவன் போளுலே யன்றித்தன்
சொக்கு சொருபந் துலங்காது—வந்தவழி
பந்தவழி யென்றாய்ந் திகயத் தகபுகார்ப்
புந்தியையுட் டோக்கல் புலன்.
457. அயலறிவே டாளை யகங்கார மோகச்
செயலறவே சித்தந் திரும்பி—புயலன்
னியலேந் சோகத் திகயழறி ஓண்ணமைக்
கயினை யாங் கேட்கடையுந் காண்.
458. உள்ளத்தே புகை வுளர்வாலை நானெனும்பொய்
கள்ளக் கலக்கப் பழியிலன்ந்—யவள்ளக்
காவனைய் கண்டால் கடைப்பிடித் தாழ்
முடயகத்தைத் தீரா துளத்து

459. நன்றிசே ரான்மகுரு நாகன்பே ரின்பவருள்
வென்றிசேர் வாழ்க்கையுற வேண்டினால்—ஒன்றி
[யுளத்
தூடுருவித் தன்சொருப வுண்மையைநா னுரென்று
நாடுவது நல்ல தெறி.
நாதேல் - நாடியடைதல்.
460. அறிவாந் சுணையே யறிப வொணுவல்
வறிவறி யானமயே யன்றே—அறிவுபிற
சுட்டலுறு முன்பு சொருபமாந் சுணையே
சுட்டிலறி வுண்மைதுலங் கும்.
461. இறப்பாம் பிறப்புக் கனித்திருப்பி வாராச்
சிறப்பாம் பரமார்த்தச் சீர்மை—மறப்பாம்
பிரமாதப் பாழை விசாரத்தாற் பேசித்
தூரமாக ளுன்று முணர்வு.
462. உளவாக வுள்ளதயிர்க் குன்றேநா னென்று
கிளர்வதா மேகக் கிரணம்—தளர்வின்றி
யந்தக் கிரணமு வந்தையகத் தொற்றினுற்
பந்தமறக் காணும் பரம்.
463. இறத்தொழிவே பேயென் றினைந்தமுங்கும் மாந்
பிறநகவ்யா ரென்றகத்திற் பேணிற்—பிறந்த தீர்
வுடலகந்நைச் சாவா ஷறுவர் சொருப
திடவுணர்வாற் சாவாத் திறம்.
464. உண்மையிலே யன்றி யுயி டக் தறுகியிலை
வணமையுறு வாழ்வு மதிக்கவெண்ணில்—நுண்
[மையா
வோர்த்துணர்ந்து கனசொருப வுண்மையிலே பேரா
காத்தலுற வேண்டுங் கருத்து. [மற்
465. உள்ளத் தொடுங்கித்தன் னுற்பவ(ம்)நன் குய்த்
[குணர்த்து
தெள்ளத் கெளிநகவ்யுற சீர்மையே—கள்ளமனக்
கற்பனையி னீங்கிக் கடவுட் பரசொருபச்
சிற்பதமெய் சேருந் திறன்.

466. உள்ள பொருளை யகத் துய்ந்துணர்ந்து புத்தியிகத்
தெள்ளத் தெளிந்தவருட் சிற்பரத்தில்—உள்ளமனக்
காரகத்தை வெள்கிக் கரந்தொழியிற் கைவல்யச
சீரகந்தா னாவொளிஞஞ் சீர்த்து

467. உள்ள பொருளை யுளத்தே யுறுதிபெறத்
தெள்ளத் தெளிந்தகமாத் தேறிடவாறி—அள்ளம்
பிரமாத மாமரணப் பீழையறக் காணார்
*தீரமான தெய்வத் திறம்

*தீரமான தெய்வத்திறம் - சாகவதத்தன்மையான
அமிர்தத்துவம்; சாவாநிலை.

468. கற்பணையா லேங்கிக் கலங்கமுயிர் கற்பனைவிட்
நுட்பவமோர்ந் துள்ளத் தொடுங்கலாற்—சிற்பரத்தே
மங்கியொழிந் தாலகத்தை மாட்சிபெறத் தன்மய
பொங்குஞ் சிவச் செம் பொருள். [மாப்

469. கற்பணையு டாமக் கழியாகு சிந்தைதன
துற்பவமோர்ந் துள்ளத் தொடுங்கலுற்றால்—அற்ப
[மன்றித்
தானே யெல சராசரபாச் சேர்ந்தொளிரல்
வானு வளரும் வடிவு.

470. நெற்குற்றுப் போல நிகழ்வீசா ரத்தாலே
தற்கற் றறியத் தலைபட்டோர்—தொக்க
திரிசியமாந் தேகத் திரைய மகற்றி
யரிசியாத் தம்மையறி வார்.

471. மூர்க்கவகங் காரம் முனைக்கலுற்ற மூலமெங்கென்
றோர்க்கலே யுண்மை யுசாவுருவாம்—ஆர்க்கு
மகந்தைவடி வானநா னொன்று தன்மெய்
யகந்தெரியக் காண்டலா டஃது.

472. சித்த மலங்கெடிலச் சித்தமே சிற்பரமா
அத்தனரு ளங்கு வெளிப்படுங்காண்—சித்தமுனைந்
தற்றமறத் தன்னுருவை உய்தலாற் பாழ்த்தமல
மற்றொழியப் பாச மறும்.

473. பந்த வகந்தைமனப் பாழறிவு கெட்டொழிய
விந்தைசே ரான்ம விசாரமே—சொந்தவியல்
யாதெனத்தாம் வந்தவழி யேகித்தம் முள்ளம்புக்
கோர்தலா லாற்ற னுணர்வு.

குறிப்பு :—கெட்டொழிய, ஏகி புக்கு விசாரமே ஆற்றல்
எனக் கூட்டுக

474. காரணமா மோகங் கழன்றெழியிற் கற்பனைதீர்
பூரணமெய்து ஞானஹு பூதியுண்டாம்—*பாரணவுஞ்
சிச்சடமா மோகக் தெருமரஞ்சேர் தன்னுருக்தேர்
விச்சையான் மோகம் விடும்.

* பார் - உலகம், உலகநோக்கத்துக் காகுபெயர்.

475. இச்சத் துருவா வெழுந்த வகந்தை
யதிசத் துருவா வறிந்து—சதசத்
துசாவா லதனபெய் யுணர்பதத்திற் பொய்டாம்
பசாச வகந்தை படும்.

476. தெளிவார் சொருபவருட் செம்பொருளை வஞ்சக்
களவுகொள்ளு மோகக் கருத்தைத் -தெளிவாக
அவ்வப் பொழுதே யகக்கூர் விசாரனைடாற்
றெவ்வென் றறவே சிதை

477. அகந்தை முனைத்தலெங்கென் றுய்ந்ததூத்து மூழ்கி
முகந்தமுந்த மூலத்தே மூண்டால்—அகந்தை
முனைத்தலற்றமோன முழு முதலாப் பொங்கும
மனத்துருவே யாண்டான் வடிவு.

478. அகந்தைமதி நட்டமா யற்றெழிந்தா லன்றி
முகந்திடவொண் ணுதுசிவ முததி—அகந்தைவே
ரெங்கென் றுசாவி யிதயம்புக் குண்மையுணர்ந்
தங்கொன்றி லப்பொய் யறும்.

479. ஊன வகந்தை யொதிதலே தன்னுண்மை
யான சொருப மமையலாம்—தானென்
றெழுவனா றென்றும் நிதமறப் புக்கா
வொழிவதா மப்பொய் யுணர்வு.
480. உள்ளதுயா தென்றுளந்தா டோர்க்கலுற்ற வங்வு
[ணர்வே
யுள்ளதா முண்மைமென்றுள் ளுந்ததுணர்ந்—
[கள்ளமனச்
சக்சலமாம் பேதச் சகிழிந்து சாந்த நிஷ்டை
தெஞ்சருவா நிற்கு நினைத்து.
481. காணப் படுமுலகைக் காணந்தா னுரெனவுட்
பேணுமெய்த் நான விசாரததால்—ஆணவஞ்சே
ரற்பமன மான வகந்தை மகச் சற்றொழியிற்
சிற்பரவாழ் வேரங்குந் தெளிந்து.
482. உள்ளந் திறக்கவென்றி யுள்ளத் தொளிர்சொருப
வெள்ளந் தினைக்கவழி வேறிவ்வே—உள்ளராந்
சிச்சுடர்பே சிக்கச் சாட்சவழி தன்வழிச்சேர்
விச்சையொன்றே மிச்சைபிற.
483. அருட்போ தனைமிக் கணுபூதி யாக
விருட்பா விசாரிக் துடலே—இருப்புணர்வா
வுள்ளத் தொளிர்பெய் யுடையான் சொர்பவருள்
வெள்ளந் தினைக்கும் விதம்.
484. வந்த வரத்தை மறந்துவழி தட்டுக்கெட்
டுத்தமனன் சித்து முயிர்த்தொகைக்கு—வித்தைசே
ருள்ளாரந் தன்சொருபத் துள்ளார வய்க்துமுசா
வுள்ளாரக் காண்ட லுணர்வு.
485. யானு ரெனத்தன் விதயத்து மோனமா
ஆன விசாரத் தமுந்தவே—தானு
வொளிர்சொருப மான வயர்பதத்தைச் சேர
உளதா மொரேமெய் வழி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

486. முக்கியமா மற்றவற்றின் முற்படத்தாஞ் சோதிக்கத் தக்கதும் முண்மைமெய்ச் சாற்றுக் குருமொழி சிக்கெனவுள் எத்தற் செறியீர் மறவாதர்; [உடச் தொக்கபர மார்த்தந்தற் சோதனையா ளென்றீன்றே.

குறிப்பு :— மற்றவற்றின் முற்பட - மற்றவற்றைச் சோதிக்கத் தொடங்கு முன்பு; இன்று - அறிந்தடைய வொண்ணாது.

487. மித்தைதீர் மெய்தெரிய வேண்டுவிர் நானெனும் மத்த வகந்தையற மாற்றியே யோர்த்திடீர்; [டொய்ம் தத்துவமா வுள்ளவிறை தன்னிடே டானவருட் சித்துவத்தா ளன்றித் தெரியவொண்ணு னார்க்குமே

488. உள்ளதனை யுள்ளபடி யுள்ளத்தே யோர்த்துணரார் கள்ளவகங் காரமனக் கட்டறுமார்க் கங்காணார்; தள்ளியே மற்றனைத்துந் தாமாரென் றோர்மனத்தா லுள்ளத்தா டாழ்நதாழ்ந் துசாவகதம் முண்மையே.

489. தன்சொருப வுண்மைநிலை சார முயற்சிப்போன தன்சொருப வுண்மை சகஜமாச் சாரளவும் தன்சொருப சங்கமே சாதனையாற் றார்தலொழிந் தன்னியாங் கத்தோ டளாவி ளுளர்த்தமே.

490. தன்னிலையி னின்று தணந்தார்க்கு மெய்யுணரவாற் றன்னிலைசார்ந் துள்ளந் தரிப்பளவும் கற்பனைசே ரன்னியமாய் யாதோ ரடைவாழும் சிந்தையற நன்னயமார் சாந்தியொளி நண்ணவே நண்ணாதே

491. ஐயுறுந்தன் னுண்மையைநன் காராய்த் தறிகிற்பின் ஐயுறுநா னென்னு மகந்தமட வற்றொழிவால் ஐயமொரு சற்றுமின் றாக வகத்தகமாந் துய்யடரந் தானேதா னாகத் துலங்குமே.

492. தற்போது நீரெங்கோ சார்ந்ததாய் மெய்ப்புகலா வெப்போதும் மீளாட்பே ரின்பவீ டாராய்வீர் இப்போ திருக்கு மிடந்தேர்ந் துணரில் அதே சற்போத மான சதாமுத்தித் தானமே.

493. மங்களவாழ் வானபெரு மாண்பதமெய்க் காட்சி
கெங்களம் மாணுக் கிருக்கை யிதயமே [வழங்
வெங்களவு போக விசாரித்தத் தானாரென்
றங்கடையி லன்றியரி தாண்டவன்மெய்க் காட்சியே]
494. கலகலெனும் பல்கையின் கறறைகளைக் கைவிட்
டுலகியல்வெம் பாசவுணர் வேடவுளங் கூடி
அலவலறத் தன்னுருத்தே ரான்பவிசா ரத்திற்
குலவறுப்மெயந் ஞானவருட் *கோலவியல் வாழ்வே
- * கோலம் - வடிவு, சொரூபம்.
495. தீனமா மோக வகந்தைச் செருக்களவே
யானவெம் பாச மகனெழுநியத தன்னகத்து
மோன வருளவெளிய ர முற்றிக் கிடந்தச்வ
ஞானந் துலங்கலுற நாடுகதன் னுண்மையே.
496. நிந்தைசேர் மோக நிசித்த வகந்தைகெட
விந்தைசே ரான்ம விசாரத்தாற் சிற்பாமே
சொந்த சொரூபமாத் துன்னுதோ ருள்ளத்தில்
அந்நமில்பே ரின்ப வழிவிவீட் டாட்சியின்றே.
497. யானென் டவனா ரெனவுளத்தாழ்ந் தாராய்வால்
நானென்னும் மோக நடக்கைத் தாடிதன்
ணனென்று கோச வருவைக் களைந்தொழியில்
தானென் றெனிர்சொருபத் தத்துவந்தான காண்
[பனை.]
498. குருவருளே தாரகமாக் கொண்டுமனம் தன்னைத்
துருவொற் சுட்டறிவு கெட்டொழியத் துள்ளும்
பரவெளியே தம்முருவாப் பற்றிலன்றி மோன
வரவொளியே ருண்மைநிலை யுள்ளத் தருதே.
499. மேதக்க ஞான விசாரத்தால் அஞ்ஞானச்
சூதற் நகந்துவங்கு சுத்த சொரூபவருட்
போதத் தெளிவாப் பொருந்திலன்றி நானென்னும்
பேத வகந்தைமனப் பேய்க்கலக்கம் பேர்வரிதே.

500. உளவறிந்து செய்யு முசாவால் உடம்பிற்
களிவளர்பொய்ம் மோகவகங் காரமறத் தன்மெய்த்
தெளிவு பிறக்கிலன்றிச் சிற்பரமா மோன
வொளியெளியாக் கைவல்ய வுண்மை யுறுதே.
501. மெய்த்தவமா வுள்ள விசாரத்தா ளுள்ளஞ்சேர்
தத்துவஞா னந்தாற் றலைப்பட்டா லன்றிமற்
றெத்தகைமா போக மியற்றினுந்தன் னெட்டதுட்பச்
சித்துவமா முண்மைநிலை சேர்ந்து திளைப்பரிதே.
502. விசாரதரா வோங்குபர வித்தகர்பாற் றேர்ந்த
விசாரணையா ளுண்மை விளங்குற்று லன்றி
நிசாவியல்வெம் பாசஞ்சேர் நீசமனப் பாழில்
அசாவின்வாம் பேயகந்தை மாட்ட மறுதே
503. ஊடுபா வாகவனைத் தூடுருவ லுற்றவொளிப்
பீடுசால் சுத்தப் பிரம்மங்காண் சொச்சொருபம்
நாடுமா நாடிந்பொய்ஞ் ஞானவகப் பேய்ச்சிக்கக்
கேடுபடா வுண்மையாக் கேழ்கிளருந் தன்னியலை.
504. சொப்பனத்தே போலச் சுழல்வப் பிரமங்கூர
விற்பனராஞ் சீவர் விசாரணையாற் கேவலசச்
சிற்பரமாத் தடமைத் தெளியின்றி மோகமனக்
கற்பனா சம்சாரம் சற்றுங் கழியாதே.
505. சாதகரா வெண்ணிச் சரிக்குந்தாம் யாரெனவுள்
ளாய்தரலால் ஊன வகந்தைமுனைப் பற்றொழியச்
சார்தருமோ னுண்பவத் துன்மைசால் கேவலசற்
போத சொருபவருட் பூரணவாழ் வெய்துவரே.
506. அறிவான வுண்மை உளவாக வுள்ளது
துறைவாக வெண்ணை பொடுக்கினான் காட்டும்
நெறியாலே யன்றி நிருவிதப் மோனச்
செறிவாம் பரசொருப சித்தி யுறுதே.
507. சித்திரமாங் கற்பணையிற் சேர்முப் புடிபேதம்
பொய்த்தொழியப் பொங்குசிவ போதவருட் பூரண
சுத்தக்கை வல்ய சொருபானு பூதியின்றி [மாம்
மத்தவகங் கார மனக்கலக்கம் மாறுதே.

503. தானென்ற மோனத் தகழ்த்து விளங்கிலன்றி
நானென்ற மோக நவைசே ரகந்தையறர்
நானென் றுடவ்விடிவு நண்ணுது வெற்றறிவே
தானென் றமலான்ம சாதனைசா திக்கவே
509. முற்றமுழுப் பார்வையாம் மோனங் கலக்கவென்ற
குற்றவகப் பேய்முனைட்டாக் கேட்ட மறவ்வேண்டும்
பற்றிலருட் பாதப் பரசொருப பாவனையை
அற்றொழியக் காணலாம் ஆணவப்பே யாட்டமே.
510. திரமான மதக்கூடே தேர்வார்க்கு வேதச்
சிரமான வுண்மை செருக்கழிவா(ம்) மோனம்
பரமா விடல்சொருப பாவனையும் முள்ளக்
தரமாக பற்றிலவ் வுண்மையொளி நாமே.
511. வினைந்தபரி பாக விசேடத் திறத்தால்
தனைந்த வகந்தைமயற றன்மைகெட வாராய்ந்
தனைந்தபசு பாசப்பா ழாசையற்ற லன்றித்
தெளிந்த சொரூபசிவச் சிற்பரவாழ் வின்றே.
512. தப்பரமா வுள்ளசிவ கத்துவத்தாள் சாதிட்போர்
விற்பனரா னாலும் விசாரத்தால் யானெனுந்தம்
முற்பவலிமங் கென்றப்த் தொடுங்கிலன்றி யுள்ளத்
[திற்
கற்பனைதீ ருண்மைக் கழல்விளக்கங் காணாரே.
513. உள்ளலற்ற வுள்ளுணர்வா வுள்ளொடுங்கித் தற்
[தேர்வால்
உள்ளப் படாதகோ ரொண்பொருளே தன்னுநவா
நள்ளப்பெற றுலன்றி நூணனு பூத்யாற்
கள்ளமனக் கற்பனைதீர கைவல்யங் காண்பரிதே.
514. துன்றியநா னுரென்னுந் சோதனையா லுள்ளாழ்ந்து
கன்றியபாழ் மோகாகங் காரமறக் காண்டலாற்
றென்றுதொட்ட சொந்த சொரூபமாந் தற்
[பதத்தோ
டொன்றுபட்டா லன்றி யுணர்வுநிலை கொள்ளாதே.

515. துட்பவொட்ப மானபர நோக்கத் துடக்கல் றித்
தட்புறுவெம் பாசத் தடையுறு தன்மைப்பால்
உட்பகையா வுள்ளத் துதிக்க வகந்தையுணர்
வுட்புக் குசாவிலன்றி *மொட்பதுட்ப மெய்தாதே.

* ஒட்பதுட்பம் - துட்பவொட்ப நோக்கம்.

516. யானெனும்பொய்த் தன்மை யிறந்தொழிந் தாலன்
[றித்
தானெனுமெய்த் தன்மை தலைப்பட் டொளிராத்;
யானென்ப தேதுமாற றெங்குதித்த தென்றியுத்
தானத் தெரிந்தொடுக்கிற் சாவதாம் பொய்யுணைப்ப

517. பூத வெளிக் குளநட் போதுவெயி யாவொளித்த
குதனையா காணகற்பார், சோதனையா லுள்
[ளாழ்ந்து
பேதமனக் கற்பனைக்கோர் வித்தான தாணவன்
நேர்தரலாத் தம்பெய் யுருக்காணி எவ்வாட.

குறிப்பு :—சோதனை - ஆனம விசாரம்; மெய்யுரு -
பரமார்த்த சொரூபம்.

518. யானாக வுள்ள வியற்செம் பிராணையல்
வியானு டெனநள் ளிதயத் துசாவிலன்றித்
தானான மோன சமாதியாத் துன்றுசிவ
ஞானனு பூதி நயக்கடைய வொன்னுதே.

குறிப்பு :—உசாவல் - விசாரித் தறிந்தடைதல்.

519. உதயத் தலமெங்கென் நேர்த்துணர்வால் அந்த
விதயத் தியல்பா விந்ந்தொளிரசற் போதப்
பதியிற் கருத்தைப் பதக்கென்றிக் கன்மச்
சதியிற் கலங்குவோர் தற்பதங்கா னாரே.

520. என்னதியல் யாதென் றிதயட்புக் காய்தலாற்
பின்னமற்ற சுத்தப் பிரம்மமே தன்னதியல்
வன்னமாய் மோனவருள் வாழ்வு மடுக்கிலன்றிப்
பன்னலரு சுத்தப் பரமார்த்தம் பற்றிதே.

521. புத்தியையுள் ளத்துட் பொருத்தியே தானுரென்
றுய்த்துணரத் தேரு முசாவால் அகந்தையறச்
செத்தொழியக் காணிலன்றித் தேறவொணு தொட்ப
முத்தியுணர் வாக முடக்குசிவத் தனமையே. [நட்ப
522. பிறபிறவே தோருமகப் பேயுதித்த தெங்கென்
றுறுதிபெறத் தேரு முசாமுறையா லொற்றி
அறிவொளியா முண்மையகத் தாழ்ந்தொடுங்கி
[லன்றி
நிறைவெளியாந் தன்மெய்த் தீகேநேர் படாதே.
523. எண்ணுவோ கறையநான் யாரேயென் றுள்ளொடுங்கி
எண்ணமற்ற மோன விதயததிள் வாவறிவா
நண்ணலுற்ற வுண்ணையே நாமாகக் காணிலன்றி
எண்ணுமனத் தாவிதயைய யாவர்தேர் கற்பரே.
524. அனுபவமாத் தன்னுள்ளமை யாய்ந்தறிந்தா லன்றித்
தனுக்கரண மோகந் தணவாதே ; தானு
ரெனவிதயத் தாழ்ந்தாழ்ந் திருந்தொளிர்தன்
[னுண்மை
இனையதெனக் காணி லிகக்குமகப் பேயே.
525. ஆன்றபெருந் தக்கோர்பா லாராய்ந்து சிச்சடமா
மான்றவகங் கார மடக்கமறக் காணிலன்றி,
ஏனறதவ மெவ்வா மியற்றிமுனும் கற்பனையாத்
தோன்றியவெம் பாசமனத் தொந்தபந்தம் போகாதே.
526. நித்தமா மோன நிலைகண்ட சுத்தவருள்
வித்தகன்மெய்து ஞான விசாரத்தால் யானறத்தீர்
சுத்த வறிவு துலங்கப்பெற் றுலன்றி
மத்தமனக் கற்பனா மாயங் கழியாதே.
527. தேற்றமாத் தம்முண்மை தேர்ந்தறிந்தா லன்றி
[யுளத்
தேற்றபெற்றி யாவரே காண்பா ரிறைவனியல்?
ஊற்றமாத் தம்மையுளத் தோர்த்தாலோ நானாகத்
தோற்றியது தானையாத் துன்று மிறையியலே
குறிப்பு :—தானையா - ஆன்மாவேயாக.

528. உணர்வுருவா யுள்ளதம் முண்மையினைத் தாமஸ்
வுணர்வொளியா லேயுய்த் துணர்ந்துகொண்டா
தணவுறுமான் மாண்புவத் துலே யலாமற் [வள்ளத்
புணர்வரிதா லான்றசிவ பூரணமெய் வாழ்வே

529. தொன்றான சொந்த சொருபசாட் சாற்கார
மொன்றே யுயிடுக் குறுதி படுத்தலால்,
குன்றாத மோகக் குடிவகப் பேய்மனப்பா
ழின்று விசாரித் த்தயத் தொளிக்கவே.

530. உள்ளதொன் றன்றி யிரண்டில்லை; நானென்று
துள்ளுமகங் காரத் துடிப்பறவுள் ளாழ்ந்தொடுக்கி
நள்ளிதயத் தாடுதன்னை நானுரென் றுய்தலுற்றால்
விளருமது துட்பவொட்ப வெற்றவெளி யாகவே.

குறிப்பு :—வெற்றவெளி - வெறுவெளி சுத்தவெளி

531. தேட வொணாமெய்த் திரவியமா வுள்ளத்து
நீடலுற்ற சிற்பரமே நிஷ்டையால் விள்ளுவது;
மூடலுற்ற மோக முனைப்பா மகந்தைமதி
விடலுற லீவண்டில் விசார்க்க வேண்டுமே.

532. என்றுமொன் றாக வியல்சொருப வுண்மையுணர்
வொன்றுகூட வேட்கையோ குளஞ்ஞர்வாற் றன
[ஐருவை
மன்ற விசார்க்கின் மாய்ந்தொழிபுப் பேய்ப்போலத்
துன்றுமகப் பாழங்கலக்கச் சூது மகந்தையே

533. யானென்ற வொன்ற னெதார்க்கந் தெரியிலன்றி
யானிதுவென் றேய்ந்த வொவறிவுங் கற்பணையே;
ஊன மயக்க வுணர்வா மகந்தையையல்
ஐனமற வுள்ளத் துசாவீர்பா னுரென்றே

534. ஞான விசார நவங்குர் திருவாஞ்ஞாற்
ருணமெய்த் தத்துவமாத் தாங்கண் டுணராதோர்
ஊன வருவெளியாத் தோன்றுலகக் கற்பணையில்
யானே யெனதேயென் றேங்கக் கழிவரே.

குறிப்பு :—தானே மெய்த் தத்துவமா - மெய்த்தத்து
வமே தன்னுருவாக.

535. வஞ்சச் செநுக்கான மாயப்பா முகரப்பேய்
துஞ்சிடிவே சொஸ்த சொருபவியல் வாழ்வடையும்
விஞ்சைசே ரான்ம விசாரவருட் கூர்வாளால்
முஞ்சவே வெட்டுமினம் மோகவகப் டேயையே.

536. உறழ்ந்த விகற்பவுணர் வோய வுளத்திற்
சிறந்த வுபாசனையாற் சித்த மொருங்கிற்
நிறம்படக்கூர் தேர்வெளிதிற் சேரத்தம் முண்மை
திறங்கவெளி யாகவொளிர் சித்தியுண் டாமே.

குறிப்பு :—தேர்வு - ஆன்ம விசாரம்; சித்தி - சொருப
சித்தி.

537. மறந்தெழுந்த வாணவப்பேய் மாட்மால் பேரச்
சிறந்த விசாரணைதாஞ் செய்யாமல் யாரும்
பிறந்தபயன் சேரார்; பிரம்மத்தே நானென்
றுறுழந்தெழு தோர்ந்தொடுக்கக் யோகந்தே ரீரே.

குறிப்பு :—விசாரணை - ஆன்ம விசாரணை; யோகம் -
ஞானயோகம்

538. ஆக்கமா வுள்ள வநுட் செம் பொருளையகத்
தூக்கமாத் தேடியுற்ற வொள்ளியோர் தென்னுவார்
ஏக்க மனக்கலக்க மில்லா நிரதிசய
மோக்கவாழ் வானகப மோனனு பூதியே.

குறிப்பு :—நிரதிசய மோனனுபூதி என்க

539. சொற்பனமே மெப்போரச் சோதிப்போன் கட்டற
[விட்
டுற்பவங்கூர்த் தோருந்தற் சோதனையா லுள்ளோ
கற்பனா மோகங் கழன்றெழியக் கைவலயத் [டுங்கிற்
தற்பரமாந் தன்சொருபத் தன்மைசார் கிற்பனே.

540. மதித்திடவொண் ணாதமனோ மாயா விலாசச்
சதித்திறத்திற் பட்டுச் சதிரழிந்து மாழ்கார்
எதிர்த்துப்போ ராடி யினையா திலேசிற்
குதித்திடுவர் தற்குறியிற் கூர்த்தவுணர் வோரே.

541. சொற்பொருளே கற்விற்றற் றோதித் தறியாத
தற்பரமா முண்மை கலைப்படுமோ? தக்காங்கு
முற்பட்டவே யுள்ளாழ்ந்து மோனவருட் கூர்மையாற்
பொப்பவிசா ரிக்கிலகம் பொங்குந்தற் பூணமே.
542. சொந்த சொரூபந் துலங்கிலன்றி ஆநயிருக்
கந்தமில்பே ரன்பநிலை யார்த் வருபையால்
வந்தவழி யாலே * மடுத்தகத்துத் தன்னதியல்
விந்தையா லோர்ந்து விலங்குகதன் னுண்மையே.
- * மடுத்தகத்து - இதயத்தடைந்து,
543. நித்தமா முத்தி நிலைகண் டறியிலன்றி
வித்தகமெய்ஞ் ஞானம் விரோற்கதன்று; நாளுரென்
றுய்த்தறிந்தா லுள்ளத் தொளிர்சொருப சித்தியாற்
பக்குவ னென்றமயற் பான்மை கழியுமே.
544. எல்லாமுந் தானு வியல்சொருப வுண்மைமுற்
கல்லா தொழிவோர் கடைப்பிட்ட வேலையரென்
றெல்லோ முறைத்தலால் யாமாரென் றுய்ந்தியத்
தல்லார் மடக்க மறக்காண்பர் நல்லோரே.
- குறிப்பு :—எல்லோர் - அறிவொளி சான்ற ஆன்றோர்;
காண்பர் - காணவேண்டும் என்று கருத்து.
545. சிக்கலா வுள்ள செருக்கற் றெழியிலன்றிப்
பொய்க்கன வா மோகப் புலப்பாழிற் றிர்வர்து
மிக்கவிசா ரத்தால் விவேகித் ததயத்திற்
சிக்கெனவே தன்னுண்மை தேர்ந்தாற் செருக்
[கறுமே]
546. மனத்துருபா தென்று மடுக்கலுற்று ருள்ளத்
தனர்த்தமா மோக வகந்தையரச் சாய்ந்து
கனத்த சொரூபக் கடவுள் வடிவாத்
தனித்தொளிரும் அந்தமனது தன்மைதான் றானே.
517. தெள்ளத் தெளிந்தசிவச் சிற்பரமாந் தற்பரத்திற்
களளமனக் கற்பனையாற் கண்கலங்க லுற்றவுயிர்
உளனுணர் வே பற்றித்தன் னுண்மை யுசாவலார்
வெள்ள வருள்வெளியா விள்ளும் பரசிவமே. [ருல்]

548. புத்தகஞா னத்தாற் புலம்புமட்டும் புத்தியிலே
வித்தகஞா னா பவ மெய்மை விளங்காது;
செத்தொழிய மோகச் செருக்கான பேய்ப்புனைப்பை
உய்த்த்தய மூலத் துசாவாளாள் வெட்டுகவே.

குறிப்பு :—இதயமூலம் - இதயமாகிய மூலம்.

549. ஓநதானே யாகவுளத் துள்ளொளிருந் தன்னை
இதுவேறு போல வியல்புறக்கண மாயப்
பிரமாத மாணவகப் பேய்ப்பிழைப்பற் றேய
வுரமாக வுள்ளத் துசாவுகதன மெய்யே.

550. களிமயக்க மாணவகக் கட்டறத்தா றுரென்
றொளியுணர்வுண் டாக வுசாவியுளஞ் சேரில்
வெளியொளியா டோங்கு விசுத்த சொருபத்
தெளிவுணர்வே மோனமாத் தேர்வரறிந் தோரே.

551. வித்தாரம் பேசுமட வீணரொடு சாதகர்மற்
றெத்தாலுந் சேரா த்தம்பெறக்க நுள்ளுணர்வால்
முத்தாப ரோகமுற மூழ்கியகத் தாராய்ந்து
நித்தாப ரோட்ச நிகழ்வுண்மை தேர்கவே.

552. மோன வியற்பரத்தை மோகமுனைப் பற்றொழிந்த
ஞானத் தெளிவென்றி நுண்ணொண்ணுத்
[தன்மையால்
ஏனையவற் றுக்கோர் முதலான யானெனுமவ்
வூனமுனைப் பற்றொழிய வுள்ளத் துசாவுகவே.

553. ஒழுக்க முயிர்க்குத்தன் னுண்மை யுணர்வே;
இழுக்க * விறப்பாம் பிரமாத மென்பர்;
வழுக்கிமன மாயை வலைப்பட்டோன் தன்னுட்
செழிக்க வுசாய்ததெரிய வேண்டுந்தன் மெய்யே.

* இறப்பாம் பிரமாதம் - மறதிவடிவான மரணம்.

554. ஊடறுக்க வொண்ணுத வுண்மைப் பரசொருப
வீடடையக் கூர்த்தசுப வேட்கையோன் அன்னியமே
நாடலுற்ற நானு ரெனத்தன்னை நாடிலகத்
தூடழியப் பாசவுணர் வுள்ளொளிரும் முத்தியே.

555. சுற்றுமுற்று (ம்) நோக்குமனச் சுட்டறிவுக் கேது
[வாம்
அற்றமறத் தன்னைநன் காராய்ந் தனுபாயக்
கற்றுத் தெளிந்த கருத்திற் கலக்கபற்
முற்றத் துவங்கும் முழுமுதலா மோனமே.
556. துருவினா லன்றித் துரிய சொருபந்
தெரிய வொனாமையாற் சீரியோ நுள்ளத்
துருவிநா னுரெனக்கூ றிரார்மதிடா லாழ்ந்து
தெரிவளவா வுள்ளதனைச் சேர்ந்திடுக தேர்ந்தே.
குறிப்பு :—ஆழ்ந்து தேர்ந்து சேர்ந்திடுக என
வியையும்.
557. உண்மை யுணர்வா லுறுதிபெற வுள்ளத்தில்
வண்மைசே ராண்டான் வகுத்தா *அறிவுதெறி
நுண்மைசேர் மோனங்கூர் நோக்காய்நா னுரென
[வே
திண்மையா வோர்வார் சிவசொருபஞ் சேர்வா ரே.
*அறிவுதெறி - 'நான்யா' ரென்னும் ஞான விசார வழி
558. வானென்ற தன்னை நீ யாரென்றுந் தோ முடுக்கி
ணனென் றகந்தை முனைப் போய்ந் தொழிகா
[முத்தேர்ந்தால்
வானென்ற நுட்டவொட்ப மாட்சிசே ரான்மயநுக்
தானென் றெனினுமதி ஈரந்தசிவ மாசுவே
559. சொந்தமெய்ஞ் ஞான சொருபமே சிச்சடமா
முந்தமகங் கார முனைப்பான மோகவியற
பந்த மறுக்குங்கூர்ப் பட்டயவா ளாதலால்
விந்தைசே ரான்ம விசாரமீக் கூர்குவே.
560. மட்டிலாத் தன்சொருப மாட்சியைப்பா முாக்கியது
பட்டியகங் காரமனப் பான்மையென் றோர்ந்த
[கத்துத்
திட்டியைத்தன் டாலே செலுத்து முசாத்திறத்தாற்
பட்டிமனங் கெட்டுப் பரசொருபந் தோன்றுமே.

561. அற்றங் கடிதலே யாற்றக் கடவசிவப்
பற்றின் பரமார்த்தம்; பாசப் பழிபாவக்
குற்றங்க ளெல்லாங் குறைந்தொழியும் யானெனும்பா
முற்றங் கடியுஞ் சூன்மவிசா ரத்தாலே
562. எண்ணும் வினைமுதலா யானென்போ னுள்ளவரை
எண்ணவே வேண்டுமென் றெண்ணுவோர் எங்கி
[குந்தல்
வெண்ண மிடல்வதென வேகாக் கிரநோக்கா
மூண்ணுதற்கு வேர்ந்தல் சரம்பநிமா றான்றுகவே.
563. மதித்திடவொண் ணாத மனத்தால் மனத்தைப்
பதித்திடலா லன்றிப் பரத்திலே; நானென்
றுதித்தவிட மெங்கென் றுசாவியுளத் தாழ்ந்தாற்
பதித்திடலா மந்த மனத்தைப் பரத்தே.
564. அவத்தைகளின் மூழ்கி யலமந் துழலும்
அவத்தவுடற் பற்று மகப்பே யுணர்வை
விவத்தையே ரான்ம விசாரத்தாற் போக்கிற்
சிவத்துவமே யாவிளங்கும் ஜீவத் திறமே.
565. மூடியபா மாவரண மோகப் பிறவியற்று
வீடுபெற வேவிரைந்த வேடகையேர் தாமாரென்
றுடுநவி யுள்ளத் துசாவலுறார் றம்மியல்பாப்
பீடுபெறு சுத்தப் பிரம்மபதங் காண்பரே.
566. ஆதரமாத் தன்னையகத் தாராயந் தொடுங்கலால்
ஆதன்மை யான வகந்தைமுனைப் பற்றிடலிற்
பேத மயக்கமறப் பேர்ந்தொழியத் கன்சொருப
வேதகமா முண்மை வெளியா விளங்குமே.
567. அனந்தசிவ மானபர மாத்துவி தத்தை
நினைந்திடவொண் ணாது; நினையப் புகும்அம்
மனந்தன்னை யாய்ந்து படுத்தவகந் தானு
அனந்தசிவந் தன்னை யவர்விக்குங் காணே.
568. யானென்னும் மோக வியற்கையறத் தீவிரமா
யானு ரெனநன் கிதயத் துசாவலாற்
றானே தனக்குறவாச் சார்ந்து தரித்தவகந்
தானே சதாசிவமாந் தன்மை தலைப்படுமே.

569. தகத்தெளிந்த மெய்ஞ்ஞான சாதனையின் மாண்
றொகத்துவங்கு சொந்த சொருபமா வொன்ற [பாற்
அகத்தே விளங்கிலன்றி யாதார வுண்மை
முகத்தலரி தொட்பநுட்ப மோனவியல் வாழ்வே.
570. ஈனச் சடவுடலே யானென் றெழுமயக்க
வூனப் பிறவி, உசாவித்தன் னுண்மையுணர்
ஞானத்தா ளன்றி நசியாதேற் றன்சொருப
ஞானமெவ் வாற்றாலு(ம்) நண்ணக் கடவதே.
571. ஒன்றான தன்மெய் யுணர்வாலே யன்றிமற்
றென்றாலும் மன்னுயிருக் குய்வுறுதி பில்லை
[யென்பர்
நன்றாகக் கூடர்த்தமெய்ஞ் ஞானவிசா ரதகிறத்தால்
இன்றாகக் காண்கவெம் பாச விபங்கையே.
572. சாரக் கடவ சதாசார ஞானநிஷ்டை
சேரக் கிடைக்கிலன்றிச் சித்தோப சாந்தியில்லை
பேரத் துரத்திலகப் பேயை விசாரத்தாற்
கூரியமெய்ஞ் ஞானநிஷ்டை தன்னிடல்பாக் கூடுமே.
குறிப்பு:—விசாரத்தாற் துரத்தில் எனக் கூட்டுக.
573. தாயகமா மூலத் தடஞ்சேர நானுரென்
றயலுறிற் றன்னை யகமுகமாக் கூறிவால்
மாயவகங் கார மதோன்மத்தப் பேய்கரக்க
ஞாயிறுபோற் றன்சொருப ஞானத் தலைப்படுமே.
574. அடக்க வொணுத வகந்தை முனைப்பை
ஒடுக்கவே முற்பட் டுழப்பது வீணம்
நுடக்க மறக்கூர்த்து நோக்கில் அகந்தை
முடக்க முறுங்காண் முனைப்பறத் தானே.
575. சற்போத மாட்சி தலைப்பட்டா லன்றிமற்
றுற்பாத மோகமுனைப் போயாது நானுரென்
றெப்போது மாராயந் திதயத் தழுந்து நிஷ்டை
தப்பாத சற்போத சாதனமாச் சார்கவே.

576. உள்ளத்தே யுள்ளமா வுள்ள சொருபத்தைத்
தெள்ளத்தாந் தேறிற் செருக்கான பாசபந்தக்
கள்ளமனக் கட்டறத்தாங் காணலாம் புத்தியைத்
தெள்ளிதா வுள்ளத்திற் சேர்க்கிலருள் வாய்க்குமே.

577. *புரத்திரய மோகமறப் பொன்றிடிவே சுத்தப்
பரத்துரிய மானசிவ பாவம் பலிக்கும்
சீரததையால் வஞ்சச் செருக்கறநா ஞரென்
முரத்துணியோ டோர்க்கிலுளத் தூண்மயக்கம்
[போமே.

* புரத்திரயம் - ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம காரண சரீரங்கள்.

573. தேகாத் தியாசச் செருக்கா வகத்துழளைத்
தாகாத் தியஞ்செய் யகப்பே யறக்கெடஉள்
ளேகாக் கிரமாத் தேர்ந் தியானு ரெனத்தன்மெய்
*யோகாப் பியாச வுளவா லுறுகவே.

*யோகாப்பியாசம் - ஆன்மவிசார வடிவான ஞான
யோகப் பவிர்சி.

68 னவராக்யம்

(குறள்)

579. சொருபமய மாகத் தூலங்களவும் யாவும்
விரோதமே யாக விலக்கு.

580. உறவு பிறவற் றெழியளவுக் கேற்ப
அறிவுநிலை யானு மகத்து.

581. யானற் றெழிந்தா லிதயத்தே சுத்தசிவந்
தானுற் றெளிருந் தழைத்து.

II. உறுதி யுரைத்தல்

1. அகங்கார தோஷம்

(வெண்பா)

582. தொழக்கும் பீடத்தக்க சுத்த சொரூபப்
பழக்கமுற ஞானம் பயிற்றிப்—பழக்கவே
தக்கவகங் காரச் சதிகார மாயையினின்
றெக்கவுனைக் காத்துநீ யோம்பு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

583. கற்றிடினும் காயக் கிலைத்தால் வற்றிமற்றெக்
குற்றங் களுந்தவிரக் கோயகவஞ் செய்திமனும்
இற்றெனவொண் ணாத விநுள்சே ரகங்காரக்
குற்றந் தவிரிலன்றிக் கூடாது சற்குணமே.

584. ஒன்றையிரண் டாக வறமுமகப் பேய்மனத்தா
லன்றியில்லை யார்க்கு மனர்த்தமாம் பாசடந்தம்;
என்றுமொன் றுக வியல்சொருபத் தன்மையை
[யோர்ந்
தொன்றினு ளன்றியுளத் தோயா தனர்த்தமே.

585. சிவத்திலே தம் முண்மை தேர்ந்த மனத்தர்
அவத்தையை மெய்யென் றலமர மாட்டார்
பவத்திலே மாழ்கிப் பரிதபிக் கின்றோர்
அவத்த வுடலி லகந்தைகொண் டோரே.

586. நானற் றெழிந்தமெய்ஞ் ஞான சொரூபவருள்
வானத் துருவாக வையும் பரமவுனம்
ஊனப் பழிசே ருடலுருவா வுற்றெழுபொய்ம்
மானக் களிசேர் மனத்தில் மலராதே.

587. உருவுதிண்ணி தாத்தோன் றுலகை அருட்சிற்
பரவெளிக்கூ ணாகாமற் பாதுகாக் கப்பாழங்
கரவுசேர் மோகமனக் கற்பனைக்கே யல்லா
துரவலிசே ரும்பர்தம் மாஜுமொண் ணாதே.

588. ஏனையுற வெல்லா மிகப்பினுமவ் வேற்றமுயிர்க்
கூனமனப் பாச வுறவொழிவின் காற்காலே
மான மயக்க மனமேகாந் கட்டன்றி
ஏனை யெதுவுமற்று வின்னுயிரைக் கட்டாதே.

2. அகந்தை யொழிவு

(குறள்)

589. அங்கமகம் புத்தி யகன்றல், விளங்கலுறும்
பங்கமிட்பே ரின்பப் பரம்
590. காண்டலரு சுத்தவருட் கைவல் வியந்துலங்கும்
மாண்டிடில்யா னென்னும் மயக்கு
591. கோச வகந்தை குலையுமட்டும் பொன்றுது
பாச மயக்கப் படர்.
592. ஊன மயக்கமற்று லுள்ளம்பே ரின்பவருள்
வானைமா வைதும் மலர்ந்து.
593. பதச்சீர்மை காணப் பரிந்தோ ரகந்தை
மதச்சார் பொழிக மனத்து.
594. எள்ளி விகழ்ந்கொழிக யானென் துடல்வடிவாத்
துள்ளு மகப்பேய்த் துடிப்பு.
595. துடிப்பற் நியல்பாத் துலங்கமைதி வாழ்விற்
கடைப்பிடிக்கை நல்லோர் கடன்.
596. யானோன் றளவு பிறைதோன்றான், தோன்றுருவ
நாய்காணிற் கற்காணு வாறு.

குறிப்பு :—யானோன் றளவும் - யான் என்பது மெய்
யாகவே ஓர் முதலாகத் தோன்றிக்கொண்
டிருக்கும் வரையில்.

597. எனதுநா னற்றால் இயன்றிடு வாழ்வே
சனாதன வுண்ணமத் தவம்.

குறிப்பு :—யானற்றியல்வது தேரின் எனவரும் உபதேச
வுந்தியார் செய்யுள் 90 ஈண்டு ஒத்து நோக்
கத் தக்கது.

598. மருள்சே ரகந்தையற மாயந்தீதார் மடுப்ப
*தருள்சேர் சொருப வரசு.

* அருள்சேர் சொருபம் - அறிவொளி வடிவான சொருபம்.

599. படர்ந்த வகந்தைப் பதைப்பற் றெதிந்தீதார்
கடந்த பராங்கதிகாண் பார்.

(வெண்பா)

600. பாசமன மானவகப் பாழறிவின் பாய்ச்சலறக்
கூர்சமநோக் கத்தாற் றுணமன்றி—நிசபனக்
கற்பனைச்சுட் டானபுலக் காட்சிகளிற் றீசர்விடமச்
சற்பனைநோக் காலனர்க்குந் தான்.
601. மோனப் பிரானுக்கு முட்டமுட்டக் கெட்டடகை
பூனவகங் காரமென வய்த்துணர்ந்து—ஞானவருள்
வாழ்க்கையிலே நாட்டமுள்ள மாணடியார் நான்
நூழ்க்கையுற துய்க வுளத்து. [முனைப்புற]
602. அகந்தை மயக்க மறத்தெளிந்து சாந்தி
திஃழ்ந்தவனு டூதிக் திறத்தே—அகந்துலங்க
அன்பே சிவமென் பதனுண்மை தேர்வதன்றி
வம்பா மயக்கமே மற்று.
603. மத்தவகங் கார மனத்தை யாருட்பதத்துக்
குத்தமசற் பத்தியா லூணுக்கிச்—சுத்த
சிவத்திலே தன்சொருபந் தேறளவும் பொல்லா
வவத்தைசேர் மோக மருது.
604. எந்தப் புலநுகர்வு மின்றியே தன்னியல்பாப்
புந்தியிலே பூறுசற் போதககம்—உந்து
மகந்தைமுனைப் பானபே யாட்டமறி வன்றி
உகந்தெளிவுற் றுர்த லரிது.

605. செத்தொழிதல் யானென்னுஞ் சீவனோ தச்செருக்
[குப்
பொய்த்தொழித லாகப் புலங்கொள்க—வித்தகமா
வாய்ந்தொலிருந் தன்சொருப வாழ்வியல்பா வவ்
மாய்ந்தொழியப் பெற்ற மனத்து. [வகந்தை
606. உளத்திலே நாளற் றெழிந்தாலே யுண்மை
விளக்கமார் சாந்தி நிலை மேவும்—களத்தியல்சேர்
ஆகமே நானென் றகங்கரிக்கு மந்தமதி
வேகமற மாய்தல் விதி.
607. பரமார்த்தந் தன்சொருபப் பார்வைசேர் சித்தத்
தூரமாத் கிரையி லடங்கும்—பரமார்த்த
மோனவருட் பார்வை முகப்பவகப் பேயறிவா
மூனமறக் காண்க வுளத்து.
608. பூரணமா மோனவருட் போதமாய் பொங்குபச்
சீரணவ சாந்தி சிவலாகம்—காரணவு
பாழிற் படர்விகற்பப் பற்றா மகமிதம்விட்
டாழக் கடவ தறிவு.
609. பொய்யகந்தை யான புணர்ப்பறவே மெய்யுணர்வு
மெய்யகந்தா னென்றுமுள வித்தகமே—கையகன்று
போனதன்று தன்சொருபம் பூரணமாங் கேவல
நானதென்று நானற் றெழுது. [மெய்
610. நாணை தன்மையற நல்ல சொருபசிவந்
தாணை தன்மை தலையெடுத்தால்—ஊன
மயற்பிறவித் தன்பமற வாழ்விற்கை வல்ய
வியற்பரம சாந்தி யெழும்.
611. உள்ளதன்றி மற்றே ருத்தியில்கை மாருயிருக்
குள்ளதே தன்மெய் யுநவாகும்—உள்ளதாந்
தன்சொருப சாதனையாந் றன்னையழித் தத்துவிதத்
தன்மயமா வாழ்தல் சதிர்.

612. கட்டியல்பாத் தான்கலங்குந் கற்பிதமாம் பொய்ம்
[முனைப்புக்
கெட்டியல்பா மோனங் கிளர்தலுறின்—கெட்ட
வகங்கார மூலத் தகமகமென் றுண்மை
முகங்காணும் பூரணமா மூண்டு
613. கர்த்தத் துவயழிந்த கண்ணே பரமார்த்த
புத்தத் துவசொருபம் பொங்குநார்—செத்துக்
கடமை யுணர்ச்சி சுழிந்தொழியும டென
திடமெய் யுணர்ச்சித் திறத்து
614. குலேத்துத்தன் னண்ணாயாக் கொட்டுழயிர் வந்த
மலத்தடையைப் போக்கிமனந் தூய்தாய்ப்—புலத்தற்
களிப்பதா மோகவகங் காரமறக் கெட்டால்
வளப்பமுறுந் தன்சொருப வாழ்வ
615. ஜீவ னெடுக்கஞ் சிவபென் நறிவோடே
யாவ னகந்தை யிறந்தாடு—தேவருங்கொண்
டாடிப் புகழ் வருட்பரமே தன்னுருவாக்
கூடிப் பெறுவன் குலா,
616. சுட்டறிவுக் கெட்டத் துலங்காது சுட்டலறக்
கெட்டவிடந் தானுக் கிளர்சொருபம்—நட்டமாப்
பொய்த்தவகங் காரப் புலத்திலருட் பூரணமா
மெய்த்தகவு வீறிட் டெழும்.
617. துயக்கிலகப் பட்டுச் சுழலுமகங் கார
மயக்கமறப் பெற்ற மனத்தே—நயக்க
வியக்கவொன்று மற்ற வெறுவெளியா முண்மை
உயிர்க்குறுதி யாக வுறும்.
618. நாயகமா வோங்குசிவ ஞான வொளிப்பிழம்பில்
மாயிகமாம் பேத வழக்கழியப்—பேயகந்தை
கண்மாய மாகக் கரந்தொழியிற் றுனதுவா
முண்மையே யுள்ள பொருள்.
619. நானெனுமய் பேயகந்தை நாசமே தன்சொருப
மோனவியற் பான்மைமென்பர் மூதறிஞர்—
[ஊனவகப்
பேய்முனைப்பற் றேயந்தாற் பிறங்கு சொருபவொளி
வாய்மனமே மோன வடிவு.

620. நானற்ற தன்னையே ஞானசொரு பாணுவ
மோனப் பதமென்பர் மூதறிஞர்—நானெனுமவ்
வூன மறக்கெட் டொழியிலன்றி ஞானதிட
மோனதடை முற்ற லரிது.
621. பொய்யா முடலிற் பொருந்து மகந்தைமதி
யுய்யா துளத்தி லொழித்தலை—பொய்யாத
வுண்மைத் தியாகமா போங்கும் பராவமுத
வண்மைசேர் வாழ்க்கை தரும்.
622. பாகவிலாத் தன்சொருபப் பாரமியம் பாழ்படப்
யாகமே நானென் றகங்கரிக்கும்—போகச் [பொம்
செருக்கற் றியல்சாநகர் தெடவ் வொளிபெற்
றருக்கராய் நீடுவாழ் வார்.
623. வல்லாங்கு மத்தையார் வைதெழினுங் கைதொழி
புல்லாது தன்பாற் பொருளன்றும்—பொல்லா [னும்
வகந்தை முனைப் பான வகப்பேய் தனைவிட்
டிகந்தொழியப் பெற்ற விடத்து
624. ஊனமில்சற் போது வெளிவெளியாந் தன்னை
தூனவுட லாக வறழ்மதடால்—யானெனுமம் [மறந்
முட்டுப்பா டான முனைப்பொழியிற் பாசபத்தக்
கட்டுப்பா டற்றொழியுங் காண்.
625. அகண்டமா மோன வருட்பரமா மூலத்
தகந்தை மடங்கி உழிந்தால்—அகந்தை
உறப்பெற்ற சித்த மமுத சொருபச்
சிறப்புற்று வாழுந் தெளிந்து.
626. அகந்தைத் தியாக மகிலத் தியாகம்
அகந்தையின் றி யில்லை யகிலம்—அகந்தைமதி
தன்னுண்மை யாயிற் றலைகரக்கும் மெய்யுணர்விற்
பின்னொன்று மில்லை விடற்கு.
627. அகந்தைமுனைப் பான வகப்பேய் தமைவிட்
டிகந்தொழிய வேண்டு மெவரும்—முகந்து
பரம்பொருளாந் தன்சொருப பாவனையே தம்முள்
விரும்பி யியற்றல் விதி.

628. அகல வயர்த்த லறிவுநுவாந் தன்னை
யிகழும் பிரமாத மென்பர்—அகமா
மறிவு விளங்க வகந்தைமூ வத்திற்
செறிவே சிவோகத் திறன்.
629. அடைக்கலமாத் தன்னை உருட்டிச் சிற் சேர்த்தா
லடக்க வொடுக்க வறிவால்—மடுக்கலாம்
மோகவகங் கார முனைப்பற் றொளிர் சொருப
போகமார் சாந்திப் புலம்.

குறிப்பு:—அறிவாற் சேர்த்தால் எனக் கூட்டுக

630. அபிமான மோகபந்த மற் றொழியின் மிக்க
சுபமான முத்திகைந் துன்றும் விபவான
சுத்தத் துரீய சொருபவருட னைவவ்யப்
புத்தமுதந் தானுப் பொலிந்து
631. அருட்கே வலத்தூ டமுந் தளவுக் கேற்ப
மருட்கே வலமயக்கம் மாறுந்—அருட்கே
மொளியார்ந்த சித்த முடாமாய்ந்து சுத்த
வெளியாந் திகழ்ச்சி பெறும்
632. அணியாய மாம்பொய் மகங்கை யழிந்தாந்
பிணையாது மில்லை பெறவே—முனையா
தகந்தைகெட் ட மூலத் தகம்பிரம்ம மாக
முகந்தொளிரும் முத்தி முதல்.
633. ஈன மறதியினின் றேய்ந்த கஞத்தோற்றத்
தூன வுடலோ டுறுபுலத்தை—நானெனதென்
றெண்ணுமன மான விதப்டகைசெற் றுருளத்து
நண்ணுமொளி முத்தி நலன்.
634. திரும்பத் திரும்பநான் பாடுந் திருப்பாட்
டரும்புகப் பேயை யழிப்பே—விரும்பவுயிர்
தக்கபெரும் பேறு சதானந்த மாகமனஞ்
சொக்குசொரு பாணுபவங் காண்.

635. சித்தக் கலக்காமறக் கீர்ந்தொவீர்சாந் தானுபவ
பத்திக் கிளர்ச்சி *பதைப்பறவே—மத்தப்
பழிசே ரகந்தை பரமன் பதத்திற்
கழிதல் சரணு கதி.

* பதைப்பு - ஜீவபோதச் சேஷ்டை, பதைப்பறவே
பத்திக் கிளர்ச்சி என்பதாம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

636. தானேதா னாகக் கழைக்கசோந்தத் தத்துவம்விட்
டேனோதான் யானென் றெழுந்தடவாத் தான
[முங்கல்
னானேதான் போல வுநத்கவகப் பேய்மனத்தை
யானாரென் றுயர்நாய்த் திதயத் கழித்திடே.

637. மோனக்கை வல்லியமா முத்திநிலை நானெனும்பா
முனக் களிசே ருடகந்தை யோயிலன்றி
வானக் கடவுளர்க்கும் வாய்க்க வொணுமையால்
யானெனும்பு பேய்பூனைப்பை எத்திறத்து மெற்று
[கவே.

638. உள்ளவொழுதுட் பேரின்ப வோகை விளைத்தலால்
தெள்ளியமெய்ஞ் ஞானத் திறம்போல மன்னுயிருக்
கொள்ளியதோர் டேறெவ் வுலகத்துங் கண்மலேய்
உள்ளக் கலக்காமற வுண்மைமுணர் வெய்துகவே

639. அற்றமே தன்னு நவா வாங்கியன்ற மோகவகப்
பற்றே முனையாரும் பற்றுக் களுக்கெல்லாம்;
பற்றறுக்க லுற்றோரெப் பாடுபட்டே னுங்கவனித்
தற்றமா மோக வகப்பற் றகற்றுகவே

640. மன்ற நிரம்பியசிந் மாத்திரமாந் தன்சொருப
நன்னென்றல் சுத்தசிவ ஞானப் பரமுத்தி
என்றென் றறிந்தியா னென்னுஞ் சிதாபாசம்
பொன்றவே கொன்றுபரி பூரணவாழ் வெய்துகவே.

641. தனுக்ரண மோகந் தணவாதூர் உள்ளத்
தனுபவமா மோன வருள்வாழ்வு சேரார்;
எனதுகளெல் லாமொன்று வேய்ந்தவகங் கார
மனதழிய வேண்டும் வரகதிசேர் வார்க்கே

642. கம்பீர ஜன்னிக் கடுட்பா மகற்கைமுனைப்
பெம்பா திதயத் திறந்தொழியில் வாழ்வுசிவ
சமபூரணமாத் தழைத்தொன்றிய, மிக்க சுபச்
செம்பாக மாகவொளிர் சித்தது தெளிவானே.

குறிப்பு:—கம்பீர ஜன்னி அதிகார ஜன்னி எனவும்
வழங்கும்; எம்பல் - எழும்பல் என்பதன
திரிபு. கம்பீர ஜன்னி இறந்தொழிதல்
என்றது நானுதியாத் தன்னிழப்பு நிலையை;
செம்பாகம் - செவ்விய பரிபாகம்; ஆக
வொளிர் - 'ஆகவியல்' எனவும் பாடம்

643. பிறவாமை வேண்டும்; பிறந்தாலுந் தன்னை
மறவாமை வேண்டும்; *மறப்பே யிறப்பாம்.
இறவாமை வேண்டுமோ ரெவ்வாற்று வேனுங்
*மறவான மத்தமனம் மாய்த்தல் கடனே.

* மறப்பு, மறவு - பிரமாதம்

644. வீண் பெருமை கொண்டு விசைத்தெழுந்து வீழாதீர்
காண்பறியா *மேலோர் கதைநீ ரறிவீரே
மாண்பதவாழ் வான மகத்துவஞ்சேர் தன்னி
[யலைக்
காண்பவரார் கர்க்கு நருட்கண்காட் டாவிடிலே.

* மேலோர் - பிரம்ம விஷ்ணுக்கள்.

645. அன்றியொன் றில்லா வருட்பரமாந் தன்னியலைக்
கன்றி யெழுந்தவகங் காரந்தன் மூலத்திற்
பொன்றவெழு சுத்தவருட் போததகா லன்றியறிந்
தொன்ற வொணுமையா லுனமுனைப் போய்கவே.

குறிப்பு:—தன்னியலை அறிந்தொன்ற என வியையும்.

646. ஈண்டும் மயக்க விநுட்பா முகந்தை மதி,
பூண்டு கடைப்பிடித்த பூர்வசிவ புண்ணிடத்தால்
ஆண்டான் சொரூப வகட்பெருஞ்சோ தீட்பிழம்பில்
மாண்டா ருயிர்ப்பர் மரியார் பிறவாரே.

குறிப்பு :—அகந்தை மதி மாண்டார் என வியையும்.

647. கவுத்துவமாம் டாசமனக் கற்பனைவி னின்று
விவதனைதே ருண்மை விளக்கமாக் துன்று
சிவத்திலே வாழ்வு களைக்கவிருட் புரேரே
அவத்தமா மோக வகந்தையறுப் பாசீர

குறிப்பு :—அகந்தையறுக்க வேண்டுமென்று கருத்து;
கவுத்துவம் - வஞ்சகம்.

648. மஹவற்றைப் பற்றும் மறப்பா மகந்தைமுனைப்
பற்றெழியு மட் டுமந்தத் தொற்றற் றெழியவகத்
தஹமற்ற சுததவறி வானவருட் பெம்மாளைக்
கற்றெழுத வேண்டுங் கணக்கை மறவீரே.

குறிப்பு :—மறப்பு - பிரமாதம்; கணக்கு - கருமம்,
காரியம்

649. மோனவியல் வாழ்வகத்து மூண்டெழுந்தா வன்றி
றேனையயல் வாழ்வுகளா விண்டமில்கை யாதலால் [மற்
ஊனமனப் பாச வறவுகளோ டொட்டொழிந்து
நானெனும்பொய்ம் மோக நசைப்பகையைக்
[கொல்லுதிரே,

குறிப்பு :—அயல் வாழ்வுகள் என்றது உலகியலிற்
பதினாறு பேதும் பெற்று வாழ்கின்ற பல
வகைப் பெருவாழ்வுகளை என்க,

650. மோனவானுள் வாண முயங்குணர்வே யுள்ளத்துத்
தானவிச்சர் போத சமாதியின்சால் பாதலால்
ஊன வுடல்வமவா நானென் றுருத்தெழா
தீனவகப் பேயுணர்வை யெற்றீ ரிதயத்தே.

651. அரந்தைசேர் மோக வகட்பாழை டாய்ந்தாய்ந்
திருந்தொளிர்ந்தம் முண்மைநிலை மெய்தலுற்ற
[நுள்ளம்
பரந்தியல்பே ரின்பப் பரவெளியா மென்னிற்
பந்தநா னென்னுமகட் டாழ்கெடுதல வ்விடே.

குறிப்பு:—பாழ்கெடுத்தலை வீடு என ஏகாரம் மாற்றிக்
கொள்க

652. தத்துவஞா னத்தாற் சகித்புலுற்ற தத்துவநுள்
வித்தகர்பா லண்மை விசாரித் தறிந்திதயத்
தத்தகவே சாரத்தந்ஷ டாழ்வு வத் தாகெந்ளக
செத்தொழிந்த டாழ்வேகாண் ஜீவன்முத் தித்திற்
[மே.

653. இதுநா னதநா னெனுமகந்கை யின்றிப்
பொதுவா விருந்தொளிர்ந்த புரணம்யா தொன்றுண்
டதவேதா னுக வறியிலன்றி யுள்ளத்
தெதனாலு மில்லையுயிர்க் கேதமில்பே ரின்பே.

654. வேறுவே ருக மினுக்கும் *புடியறிவு
தாறுமா ருணமனச் சஞ்சலப்பாழ் மோகமே;
தேறுவா னாரெனத்தன் றிச்சடப்பாழ் மோகமறிவ்
வேறுபா டற்று விளங்கும் பரவியலே

* புடியறிவு - திரிபுடி ஞானம்.

655. அகந்தையை வென்றான் அகிலமும் வென்றான்
இகன்றவனை வெவ்வேதார் *ஏனெக்கு மில்லை
அகந்தைகூ ராசை யகன்றோர் உலகை
முகந்துபொரு ளாகத்தம் மூச்சுமுட் டாரே

* ஏண் - வலிமை.

656. மந்த மயக்கமா னுயிமா னங்களாற்
சிந்தைக் கிலேசமும் புந்திக் கிலேசமுஞ்செய்
அந்த வகந்தைமுனைப் பற்றற் சிவமயமாச்
சொந்த சொருபானு பூதி துலக்தமே.

657. அறிவை யலட்சியஞ்செய் தன்னியமே தேரும்
வெறிசே ரகங்கார வேகமுனைப் பற்றால்
அறிவான சுத்த வருட்கேவ லான்மா
நிறைவா விளங்கும்மெய்ஞ் சூயமாத் தானே.
658. விலையிலா மாணரிக்க பெய்ப்பொருளுக் கற்ப
விலையாகத் தம்மையே விட்டளிக்கி லன்றி
அலையிலா மோன வாந் வெளியாம் பார
நீலயான நுட்பவொப்ப சூயந்தோன் றுதே.
659. எனை யெதனுவும் யாராலுங் கொள்ளரிய
மோனஞா னனு வழுத்திப் பெரும்புணுக்
கானவிலை வீண்பா முகந்தையி மாணமென்
றானமறக் கைவிட் டுககடவர் நல்லோரே.
660. இருந்தா னிடையத் தெனுகிடல்பாத் தேற
விரிந்த சொருப வெளியான மெய்யன்
தெரிந்தகடைய வொண்ணான் சிவாயநம வென்னப்
பிசிந்தொழியி லன்றியாகப் பேய்முனைப்பை விட்டே.
661. தானு விளங்குசிவ தாடரத்திற் கற்பனையா
யானென் றெழுந்தமுனைப் பிற்பொழிந்தா லன்றிஅருள்
வானு வியல்சொருப மாட்சிசேர் காட்சியுறர்;
மோனனு பூதி முகத்தக்கை வல்லியமே.
662. ஆகாயசு துள்ளே -அதிநுட்ப மாணபர
மாகாய மாக வமைந்தசிவ மேஅகந்தோ
றேகான்மா வாக விலக்யஞா னனுபவம்
தேகான்ம மோகச் செருக்கற்று லன்றியின்றே.
663. அறிவொளிசேர் சுத்த வருட்கே வலத்தில்
வெறுவெளியா வுண்மை விளங்கநா னென்னும்
குறிகுணஞ்சேர் மோகங் குலையிலன்றிக் கூடார்
மறிவறியாக் கைவல்ய மாட்சிசேர் வீடே.
664. சுத்தவறி வான சொருபத்திற் கற்பிதப்பொய்ம்
மத்தவறி வான மனோமயமாஞ் சீவவகம்
வித்தகமெய்ஞ் ஞான விசாரத்தாற் பொன்றிலன்றி
தித்தமா முண்மை நிறைவான சாந்தியின்றே.

665. உளங்கலந்த வுத்தையகப் பேய்முனைப்பற் றேய
விளங்கிலன்றித் தன்மெய் விகததப் பரத்தில்
துளங்குமனக் கற்பனா சொப்பனவாழ் வான
களங்கமாஞ் சித்தக் கலக்க மறுதே.
666. சிவத்தினின்று வேறுத் தெருமந்து மாயா
பவத்திலுமல் ஜீவர் பரபத்தி யுண்டாய்ச்
சிவத்துக்க னாகவுயிர் செத்தொழிந்தா லன்றிச்
சிவத்துவனா னனுபவச் சீர்மை யுறுதே
667. உள்ளதை யுள்ளவா றுள்ளுணர்வா லுள்ளத்தே
தெள்ளிதாத் தேர்ந்து செநக்கற் றெழியிலன்றித்
துள்ளுமன மற்ற சொருபவியற் பேரின்ப
வெள்ளவெளி யான விழுத்திநிலை சேர்வர்தே.
668. உண்மையுள் வாந்தன்மெய் யுண்மைக்கண்
யானெனும்பொய்த்
தண்மைசேர் மோகச் செருக்கழியக் காண்
தண்மைசேர் சாந்தியாற் றுடத் தீரயந்திர் ளன்றித்
வண்மைசேர் சுத்தவியல் வாழ்வயிர்க்கு வாய்க்காதே.
- † மெய்யுண்மை - பாரமார்த்திக ஸத்யம்.
* செருக்கழியக் காண்டல் - 'யானா' என்னும் ஆன்ம
விசாரத்தால் என்க.
669. உள்ளத் துணர்வொளியா வுள்ள சொருபத்தில்
ஒள்ளுமலிற் கற்பூர வுண்மை போல் யானெனும்
[பொய்க்
களமனம் பொன்றக் கரைந்தொழியக் காண்
பிள்ளரிய சுத்தப் பிரம்மானு பூதியின்றே. [லன்றிப்
670. உற்பாத மாகவுளத் துற்ற வகங்காரத்
தற்போத மோகத் துண்டைற் றெழியுளவும
எப்போது முள்ள வியல்பாஞ் சுயசொருப
சற்போத வாழ்வு தலைப்பட் டொளிராதே.
671. ஆடகப்பேய் சாயத் திருவருள்வல் லாண்மையாற்
சாடி யடர்த்த சமர்த்துரே காணவல்லார்
கேடிலா வுண்மையாற் கிஞ்சிலுந்தாஞ் சஞ்சலமற்
நீடிலா வாழ்வா மிதயசாம் ராச்சியமே.

672. பொய்யும் புரட்டும் பொதிந்தமனக் கற்பனைத் தீயன் பதத்தில் அகந்தையி மானமற்ற மெய்யன் புணர்வே விசுத்தப்பே ரின்பமுத்தி; செய்யும் டரிக செருக்கற் றெழிலே.

3. அகங்காரம் பொய்

(வெண்பா)

673. உள்ளமே தானு வொளிவளர்பே ரின்பவருள் வெள்ளமா போன வியாபகத்தில்—கள்ளமுறு ழமோகவகங் கார முனைப்பே விசித்திரப்பொய்ம் மோகமது முக்காலும் பொய்.

4. அகமகம்

674. சுகளாம் பிரம்ம சொருபமே தானு வகமகமென் றரு மகத்தே—அகமுகமாய் அந்த வகப்பொருளை யாய்ந்தறிவோர் வாய்ந்திடுவர் சொந்த சொருப சுகம்

675. ஊனு நடலோ டொருப்பட்ட பெய்யயகந்தை மானாபி மான மயக்கமற—நானு னெனவே தியானித் திருந்தாலுந் தன் மெய் யனுபூதி கூட்டு மது.

5. அகமுகம்

(குறள்)

676. அகமுகநாட் டங்கு ரறிவால் மனத்தின் செகமுகநாட் டக்கலக்கந் தீர்.

6 அகவிசாரம்

677. மூலமா வுள்ள முதற்செம் பொருளையகத் தேவவே தேடி யடை.

7. அக வறிவே பரம்

678. இதுவதுவென் றெண்ண மிடாதீர் இதயத்
ததுவகமொன் றும்வெற் றறிவு

(கொச்சகக் கவிப்பா)

679. இங்குக்கு மிங்கா மிதயத்திற் சிந்தையொன்றித்
தங்க் சொருபமாத் தோய்ந்திடத்தரங் காணிவன்றி
எங்குமுறை கின்ற விறைவனைடற் றுள்ளபடி
யெங்கவர்தா மெவ்வா றெதிர்படக்காண் கிற்பாரே.

8. அகத்திழைந்தல்

(வெண்பா)

680. அமுந்த வழுந்த வகத்தாடு கம்மை
யிழந்தொழிவ தாலே யிறைக்குக்—குழந்தைபா
லீன்றெடுத்த நற்றா யினும்பரிவுண் டாகலால்
ஆன்றவருட் செல்வ ரவர்.

9. அடங்கொடுங்கல்

681. ஒடுங்க வொடுங்கவுளத் துள்ளுணர்வா மேன
திடங்கெழுவாழ் வான சிவத்தே—அடங்குமனப்
பெற்றியா லின்பப் பெருமிதஞ்சேர் சாந்தியுறப்
பெற்றா ருறுதி பெற்றார்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

682. ஒன்றுமல் லாதவொன் றுள்ளத் தொருதானா
மன்ற மலர்ந்தொளிரு மட்டும் முறையாக
ஒன்றின்மற் றென்றை யொடுக்கி யகத்தைமுனைப்
பென்றுமின் ருக் விதயத் தியக்கவே.

10. அடியார்க்குக் கவலையின்று

(குறள்)

683. ஆண்டா னருளை யவாவலுற்ற மெய்யன்பர்
வேண்டார் மனத்தாற் பிறிது.

684. குருகடாட் சத்தாற் குலவுசுப் ஞானத்
திருவுளார்ச் சேர்ந்தொழுகல் சீர்.
685. யாரே வெனின்று பி.ம.றயனடிக் கன்புசெய்வார்
சீரே சிறந்த துலகு.

(வெண்பூ)

685. இன்டவாநன் வள்ளலா மொன்றோன் நன்னிடப்
கன்பாபன வாணசையார் சேர்த்தலியர் - அன்பு
நெறிக்கொண்டு தன்னை நனைந்தாரை முற்றக்
குறிக்கொண்டு காக்குங் துரு.
687. கள்ளமனம் பொன்றக் கரைந்தொழியத் கானேசா
னுள்ளபொரு ளாக வுளத்திலே—உள்ளொளிமேன்
மேற்பெருக்க லுற்றவென் மெய்யட்பன் ஞானவருட்
காப்பிருக்க வேனோ கவல்.
688. சமனமா காத சமுசாரத் தீச்சே
ரமணமாம் பாழுடகை மஞ்சி—ரமண
வழகனைப்போய்ச் சேர்ந்தா ரவனருளால் வாழ்ந்
தழலுமுத் தாபந் தணிந்து [தார்
689. கரும மயக்கங் கடன்ற கருத்தால்
உரம்படுமெய் யனபுணர்ச்சி யோங்கப்—பரமனருட்
பாதமு லத்திற் பயின்றொழுதும் பத்தியோர்க்
கேதமெஞ் ஞான்று மிலை.
690. எதுக்குச் சிந்தை யிறைவன்பே ரின்பவரு
ளாதிக்கத் தின்கீ முடைந்தவர்க்கு—நீர்துக்கஞ்
சற்று முறுதீர் சதாகதியாத் தானுமக்கு
முற்றுமுளான் மோன முதல்.
691. ஆண்டவனுக் கன்றி யடிமைத் தழம்பிறர்க்குப்
பூண்டொழுக வாழ்க்கைமிகப் பொலவாதே—
குருபதத்து நீளக் குறிக்கொண்ட பத்தி [ஆண்ட
யொருவிதத்தும் பேரே னுளத்து.

11. அடியாரிணக்கம்

692. மனங்கனிந்து சுத்தசிவ மாண்பதத்தில் வாழ்வோ
ரினங்கலந்து வாழ்தலே யின்பம்—மனங்கழன்று
பாமரரா மிவ்வுலகப் பண்மதர்தம் பக்கலிருந்
தேமவடி யாரோ மணங்கு.

12. அத்துவிதம்

(குறள்)

693. வேறுவேறு கருகப் பிதிர்வுற்றாற் போல்பவொலாம்
தேறுகயோர் பின்னமிச்சச் சித்து.

குறிப்பு —தேறுக.... சித்து - பின்னமில்லாத ஒரேசச்
சித்தாகத் தேறுக.

(வெண்பா)

694. இருவேறு பேத மிடையான வுண்மை
யுருவேதா ஞான வுணர்வாற்—கருவா
மவிச்சைதீர் வாழ்க்கையே யாருயிர்க்கு மிக்க
சுவச்சமாத் துன்று சுகம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

695. வெருவுமா பாச விகற்பங் கரக்க
மருவுமோ ரத்துவித மாட்சிசே ரான்ம
சொட்டவாழ் வான சுவானுபவங் கூழிற்
நெருவனா னென்று முயர்திருவேண் பாபே

குறிப்பு :—“ஒருவனா னெற்குரியன் ...”என்னும்
தேவிகாலோத்தரத்தின் 49வது செய்யுள்;
சுவானுபவம் - சுவானுபவத்தை.

13. அதுநீ

(குறள்)

696. கட்டுப்பட் டாற்றோற் கலங்காதே, நீயென்றுங்
கட்டுப் படாதபரங் காண்.

697. யாதோ ரதிசயமு மிவ்வே யிதபத்து
நீதோயந் தறிதியது நீ.

14 அருட்பதப்பற்று

(வெண்பா)

698. அருட்டதமே யின்பமுற வன்டரது சிந்தைக்
கிருப்பிடமா வுள்ள விமையபாட்—அருட்பதத்தைச்
சுறநீற நழுவிமனுந் தட்டுனெப்புப் பட்டுலகற்
சுற்றிச் சுழலுங் கருத்து.

15 அருட்சிற் பதம்

(குறள்)

699. துன்றக் கடவு சொருபவருட் பார்வையே
யன்றிமற் றில்லை யரண்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

700. மருட்சிக் கலக்கமுற மாற்றலுற் றருக்
கருட்சிற் பதம்மோ வரணாகத் தக்க
விரட்சிப்பெங் கெங்கெங்கு மில்லவே யில்லை;
ஆருட்சிப் புலந்தீ ரிதயந்தே ரீரே.

16. அருட்போகமே போகம்

(குறள்)

701. புணரக் கடவதருட் போகமன்றி மையவா
புணர்வின் புலங்க ளல.

17. அருட்பார்வை

(வெண்பா)

702. தானறாநா நின்றொளிநுந் தற்பரத்தே சொப்பனத்து
டேன்புதேந் தீகலங்கி யேங்குகின்றய்—தோன்ற
விருப்பாக வுள்ள விடற்பதத்தை மோன
வருட்பார்வை யாலே யறி.

18. அருட்போதம்

(குறள்)

703. மருள்சேரகந்தை மனக்கலக்கம் மாறு
தருள்விளங்கி லன்றி யகத்து.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

701. மித்தைசேர் மோக விகற்பங் களினகன்று
புத்தியிலே சுத்தவருட் போதந் துலங்கக்காண்;
விஞ்ஞகவாழ் வாக விளங்குசுவக் கைவல்யம்
புத்தியிலே சேர்ந்தொளிர்சற் போதானு பூதியே.

19. அறிவே வழிபாடு

(வெண்பா)

705. சுத்த வறிலேவெ தொழுந்தெய்வம் கந்தனைதீர்
சுத்த வறிலேவெ தொழுமேலானும்—தத்துவமார்
சுக்க வறிலேவெ தொழுகையுமா வொன்றலுற்ற
இத்தகவே பத்தி யியல்.

20 அறிவறிதல்

(குறள்)

706. அறிவான அக்தமே யல்லால் அதனார்
பிறிதா யகோத்தம் பிழை
707. *அறிவறிவ துணைம யறிவலா தேலைப்
பிறவறிவ துணைப் பிழை.
- * அறிவறிவது - அறிவை யறிவது.
708. அறிவுருவே யக்தவிடு வண்மைமடாப் போகறிப்
பிறவனைத்தம் மாயாமாப் பேர்.
709. தூய்தா வறிவு துலங்கில் இதுவதுவென்
றுய்தரவொன் றில்லை யடல்
710. அயல்கா ணறிவு மயவென்பர்; சொந்த
வியல்கா ணறிவே யறிவு.

711. வேற்றுமையாங் கற்பனையை வீடக்காண் மெய்யறி
தேற்றமே சீர்தக் தவம். [வுத்
712. சீர்த்தவ மாகச் செறிந்தொ ளீர்சற் பதத்பாக்
கூர்த்தமெய்த் ஞானக் குலா.
713. நுலாவா விளங்க சிவக் காமான் பதற்கண்
எனிலாவா மகிழ்தொனென னெஞ்சு.
714. தெஞ்சமே யாக நிலாவு சொரூபவருள்
விஞ்சையால் வீடுபடைத் தேன்.
715. காண்டாளை உறையில்கைக் காணப் படுமுலகு
காண்பானைக் காண்ட லறிவு.

(வெண்பா)

716. போன வறிவே முழுததற்பே ஞன்மையறி
வானவனு டுத் யன ந்திடிலே—ஏனையடல்
பேசவறி வெல்லாம் பிரமாதக் கற்பனையாச்
சேர்தவறு முற்ற வுடைத்து.

குறிப்பு :—ஏனையடல் பேதவறிவெல்லாம் - பல திறப்
பட்ட பேதவறிவான மற்றனைத்தும்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

717. அறிவை யறிச்சுவ் வறிவா வியல்வார்க்
கறிவினும்வே றுக வடைவொன்று மிடலை;
அறிவே முடிந்தபர மார்த்தமென் னோரவால்
அறிவையே பற்றி யயற்குட் டற்றே.

21. அன்பே சிவம்

718. அறிவு *துலங்கி லனைத்துத் துலங்கும்;
அறிவு கலங்கி லனைத்துங் கலங்கும்;
அறிவே யகிலமென் றய்ந்தறித் தோரவ்
வறிவையே யனாறி யக்கந்தை ராரே.

* துலங்கல் - விளங்கல்.

719. அன்பே யனுபூதி யாக வுங்கிளர்மெய்
யன்பிற் றினைக்கலால் ஆசாபா சக்கறைதீ
ரன்புசிவ மாக வமர்ந்திருத்த லன்றிமற்
றன்பே சிவமென் றலற்றலா லென்பயனே.

22. ஆசையறல்

(குறள்)

720. அனைந்த வனர்க்குட்பா ழானசகளை முற்றக்
களைந்தோ ருளைந்திடார் காண்.
721. சிட்டியை விட்டுத் திரும்பியகத் துண்மை உணர்ந்
துட்டுறவு பூண்க வுளத்து.

23. ஆன்மக் கல்வி

722. கடவுளை யே கற்குந் கருந்தர் படர்வதும்பா
சாடவியிற் கண்கலங் காந்.
723. அற்றமறக் கூர்த்தியத் தான்ம சொருபுண்மை
உற்றறியத் தக்க துயிர்க்கு.

24. ஆன்ம சாஷாற்காரம்

724. இயல்பாக வுள்ளா னிறைவ னிறையத்
தயலற் றவனை யறி.
725. தன்னுண்மை யாதெனமுற் றுன்றேற்ற் கடைந்
பின்னொன்று மில்லை பெறற்கு. [திமலோ]
726. யானறக்கெட் நின்றத் தியற்சிற் பரவுருவாக்
தானொளிரக் காண்டல் சதிர்.

25. ஆண்டவன் யார்?

727. தன்னையெவ் வாறுசாட் சாற்கறித்தா னுண்டவன்
றன்னவாற் றுலவனை நோக்கு. [மற்]

குறிப்பு :—ஆண்டவனை அறிவுருவான அமலான்ம
சொருபமாக நோக்கவேண்டு மென்பதாம்

728. உன்னை யான்மாவா வோர்த்துணர்ந்தா லன்றி
றன்னவனை நோக்க வரிது, [யய்வா

26. ஆண்டவன் வழிபாடு

(வெண்பா)

729. புங்கவனைப் போய், பூசுவ புண்ணியமே யாருயிர்க்கத்
துங்கவருட் டாக் க மாத் தோத்தலால் பாடிமுறு
பாழ்மடக்க மானவகப் பற்றுவிட்டுச் சிற்சொருப
வாழ்வகத்து மன்னும் மலர்ந்து.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

730. நாலத் துளர்க்கு நவிலுவதோர் நல்லுறுதி
எனக் கடைத்தேறி வெண்ணிற் கருத்தொன்றி
ஒவ்விட்டாற் போது முடையானுக் குள்ளத்தே
வாலநிலா வந்து வழங்குமா னிவ்வினருளே.
731. கண்டாரவெய் பாவக் கலிகடியுங் கூருருட்கண்
உண்டால் உயிர்த்தொகையை யுய்யக்கொண்
[மேடேற்ற,
மண்டார்வங் கொண்டு வழிபா மயற்றில் உமக்
கண்டா வருட்பரவீட் டாட்சிதை கூடுமே.
732. தநம தயாநிதியாத் தந்து சொருபப்
பரம பரம்பரனைப் பாதம் பணிவோர்
ஒநயைசே ருண்மை யுணர்வா லுறுவார்
உருமமடக் கங்கழலக் கைவல்ய மாண்பே.
733. கவத்தமா மோன சொருபநிலை தானே
சிவத்துவமாத் தேறத்தற் சேர்ந்தோ ருளத்திற்
அயத்தனமாக் கூட்டுமென் னாண்டவன்சற் பத்தி
தவத்திறத்தா லன்றித் தலைப்படுமா நின்றே.
734. அகத்திலே யுள்ள வாயுச்செம் பதங்கண்
டுகக் கலுறத் தேற்றின னுன்னுணர்வா வுள்ளோன்
இகத்திற் பரத்தை யிலக்கியமென் னாண்டான்
புகத்திற் பரின்றவர்தம் மேகங் கெடுமே.

27. ஆதார வுண்மையையே பற்றுக்

(வெண்பா)

735. திருவிகழ்ப வுண்மை தலைமைய வேண்டிப்
பொருவிகழ்ச்சி சொற்பொருள்கள் போக—பாருவு
மொழிக்குக் கவர்க்கமயா வேய்ந்நவொரே சாடா
யமுத்தமாப் பற்று லடைவு.

குறிப்பு :—தான் - காசிதம்; அது போன்றதே திருவடி
யின் உண்மையாக அறிக.

28. ஆண்டவன் பாதத்திற் சரணடைக

736. அமரமணன் பாதங் குறிக்கொண்டு பாறி
யிநடவனமே சம்பா விருக்கில்—தருபவருள்
செவ்வப் பதமே சிவலோகப் பேரரசு
நன்கு முயிர்க்கு நயந்து.
737. ஆவலிததுச் சிந்தை யமுங்கலொழிந் தாண்டவன்
[ருட்
காவலில்வந் தன்புகலந் சாட்படுங்கள்—தேவருந்தா
முள்ளவரு மேமான வொன்பெருதந் சீரடின
வள்ளலுக்காட் பட்டார் மனம்.
738. சரணடைந்து வாழத் தலைப்பட்ட மக்கட்
சுரணமொன்று நினைவெனவே சரணமொன்று
மெல்லர விசத்து நினைவொருந் செம்ம தபே
நல்லோர் கடைப்பிடிக்க நன்று.
739. சுதந்ததும்ப நின்று துங்குவாய் நெஞ்சை
முதந்ததும்ப மெல்லா முசிகதே—அகந்தையற
மாண்டா ரகத்தசை மொன்ஞ்செய் வேங்கடப்பே
ராண்டா னருளை யறி.
740. சேற்றிலுழைந் தேங்காது சிர்க்குத் தெளிந்துநட்
லாற்றிற் டாந்த வறிவுடைமை—தேற்றமாம்
புக்கீத் திற முயிர்க்குப் புக்கிலா வாண்டவன்
பத்திநலம் பேணல் பரிந்து.

741. எம்பிரா னுன விறைவன் குருடணக்
தம்பிரான் னுளை சதபாக—நம்பினுள்
காரிருளாம் பாணழக் கடந்த பார்பரமாம்
பேரோளிசைர் வாழ்க்கை பெரிது.

பெரிதுண்டாம் என வாச்சச்சொல் வருவிக்க.

29. ஆன்மாவில் ஒன்றுக

742. மாவதுவன் மண்ணை மண்ணெண்ணுந் கற்
[பிதத்திற்
பிதத்திற் கற் பெய் கற் பாயு—கேனை
யனைத்துக் கற் மண்ணை மண்ணெண்ணுந் கற்
நனித்தொளிக் தான் னுனத் தான்.

குறிப்பு : இன்னொன்றுங் கற்பிதத்தில் - தனனிற் கற்
பிதமான மற்ருளினில்.

30. ஆன்மாவோடு உறவு கொள்

743. மறவா நினைவோர் மனத்திற் பிரியா
வறவாக வுள்ளா னுடையான் - சிறவாப்
பிறவற்றி னின்று பிரிந்து சொருப
வறவிற் பயில்க வுணர்வு.

சிறவா - சிறப்பற்ற

31. இதயம் சேத்தல்

(குறள்)

744. மரண சந்தர்ப்பச் சேத்தல் மரணத்திற்
நாரா யணனே நமக்கு.

32. இறைபணி நிறை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

745. அயர்த்தி முல்லைய மருட்சிற் பதமே
பயர்த்தா வுறவ மனக்கலக்கம் பாறுதல்
துயர்தலற் சிந்தையைத் துய்குக்கிற் தெய்வ
நியதியோ டொக்க நிகழ்வு மகிழ்வே.

746. கற்கக் கடவமெய்க் கவி சொரூபமே;
நிற்கக் கடவ நிலையுமதே; ஆண்டவன்ருட்
கொற்குமுறத் தம்மை யுளத் தொட்டவந்த நல்லம
விற்கக் கடவரவ்வர் விவெறுவர்க்குந் தம்மைமே . [பார்]

33. இறைவனியலில் ஒன்றுதல்

(குறள்)

747. ஒன்றினு லன்றி யணர்வரிமான் என்றொன்று
மொனருக வுள்ள விறை

34. இன்ப நிலை

(வெண்டா)

748. செத்தொழிய மோகச் செருகுணர்வு தான்முறை
வத்தகநிற் கின்ற வகநகிலே - சுத்த
வறிவொளியா மோன வருட்டிலமே சாந்தி
நிறைவெளியா மின்ப நிலை

35. உருகி நெகிழ்தல்

749. சென்று சென்று துண்ணாதத் தேய்ந்ததேயந்
[துள்ளமுணர்
வொன்றவொன்ற வுள்ள யுருகதி—துன்ற
வணவாத சாந்த வருட்பே ரமுத
முணவாக வேண்டி லுயிர்க்கு]

36. உபாசனை

750. தின்னை யிறைவனுக்கு நீயளித்தாற் தன்னையுனக்
காங்கே யிறைவனளிப் பான்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

751. எத்தனைநூல் கற்றாலுங் கேட்டாலும் யாதுபபன்?
மத்தவகங் கார மனக்கலக்கந் தீரநாமக்
கத்த னருளை மனவரதஞ் சிந்தித்துச்
சித்தந் தெளிந்தாலே சிற்பரந்தான் விள்ளுவதே.

752. சிந்தையைச் செவ்வீவ சிவச்செம் பிரான்பதத்திற்
சந்திசெய்து வாழுந் தகீயருக்கோர் கேடுமில்லை;
சொந்தத் துரிய சொரூபமாத் தேரிகைத்
தந்தபில்வாழ் வானஞ் னனுபவங் கூடுவே.

753. எண்ணக் கடவசீ ஷரிரான் பாதநிலைந்
துண்ணைக் குருக வுபாசிப்போர் சுத்தவருள்
வண்ணக் கிளர்ச்சியாள் வாழ்வுபே ரின்பமா
வண்ணிக்கப் பொங்குமோ னனுபவஞ் சார்வரே.

37. உடலைக் காப்ப தொழிக

(குறள்)

754. நடலைக்கூத் தாக நுகைத்தொழிக நானென்
றுடலைக்காத் தோம்பு முயிர்ப்பு.

38. உலக மயக்கொழிக

(வெண்பா)

755. மதிசாந்த மாக மடுத்தா லகத்தே
மதிசாந்த மாகு மக்லம்—சத்யாந்த
போதமுனைப் பின்றிப் புலப்படா விவ்வுகிலப்
பேதைமையிற் பேர்தலே பெட்பு.

39. உள்ளத்து ஓர்தல்

(குறள்)

756. இருந்தா ரறிவா விதயத்திற் சார்வர்
வருந்தாத் சுத்தவருள் வாழ்வு.

757. உள்ளுவா ருள்ளத் துளான்கண்டிற் சுத்தவருள்
வெள்ளவெளி யான பரன்.

758. கடவுள் விபவங் கலக்குங் கருத்திற்
கடவுட் பரங்கண்டக் கால்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

759. ஒளிசே ரநுநருவா வுள்ளசிவத் தன்மை
களிசே ரகந்தையார் காண்கிலா ரேனும்
தெளிவா விதயத்திற் சீரியர்காண் கின்றார்;
வெளிவா விளக்குசிவ மெய்யுளந்தே ர்வே.

40. உண்மையுணர்வு

(குறள்)

760. ஒன்றான தன்சொருப வுணர்வாண் வல்லதுமற்
றென்றஹு முய்வின் றுயிர்க்கு.
761. உணர்வான வுண்மை யுளமே *குளமா
வுணர்வோரே யுண்மைஉணர்ந் தோர்.
- *தளம் - அகிலங்களுக்கும் ஆதாரம்.
762. உண்மை யுணர்வா வுளத்திலுயிர்க் றெய்யுவது
வண்மைசேர் சுத்தவருள் வாழ்வு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

763. வெண்மைசேர் கொந்தளிப்பா மேவுமனத் தாபந்தீர்
தண்மைசேர் சாத்தியாந் சாவா வமுதவியல்
வண்மைசேர் வாழ்வா வழங்கலால் ஆருயிருக்
குண்மை யுணர்வேபோல் உற்றதுணை மொன்று
[மின்றே.
764. பரசொருபப் பார்வையிளப் பாரதரைப் பாரிற்
சரமரங்க ளென்பருட் சான்றோ ரதனாள்
நரவடிவு கொண்டவர்மெய்த் ஞானநலன் கொண்
[மார்
உரவருமைச் சென்றுண்மை யோர்ந்துணர்கை
[நன்றே.
765. அறிவன்றி யுண்மை பிறிதன்று சுத்த
வறிவான வுண்மையே யான்ம சொருபம்
அறிவிற் *புலப்படுப வாரோப மாகப்
பிறிவுறக் காணிற் பிரம்மமாந் தானே.
- *புலப்படும் - ஐக ஜீவ பரத தோற்றங்கள்.

766. உறுதிசே நுண்மை யுணர்வா ளுளத்திற்
பிறவி மயக்கமறப் பேரிலல்லாற் சாரும்
பிறநெறிகள் பற்றிப்பப் பேறுகள் பெற் றும்
அறுதியாகத் தீரா தனர்த்தப் பிறப்பே
767. பொன்னிலே பொன்னாணிபோற் போத சொளுப
[மாந்
தன்னிலே தன்மயமாந் தோற்றத்தைத் தன்னினயற்
பின்னமாந் தோலே பேசுகையாய்ப் பெணுங்கால்
அன்னதூஉந் தன்னிடற்றோ தத்துக் கடலன்றே.
768. அறிவிவற்ற சொட்டனவாழ் வத்தனையு மந்த
வறிவளவே யாக வனமந்தாற்போற் காண்பா
ரறிவிவற்ற ஜாக்கிரவாய் வத்தனையு மந்த
வறிவளவே யாக்குவத் தறிவார்ப் பெறிலே.
769. நிர்ப்பனவே போவ நனைக்கும் மனோமயப்பொய்க்
கற்பனையே யாகக் கரன்றொழிக மெய்கேர்வோர்
சொப்பனமே போவறிவிற் றேன்றிடறை யாவுமோ
ரப்பமுமெய் யன்றவ் வறிவுருவ யல்லாதே.
770. அதுவிதவென் னுஞ்சுட் டரிவான பேத
மேதவுறற்ப் போகது மிதயத்து மோனப்
பொதுவா விளங்கிவ புரணஞா னத்திற்
பதிபசுபா சக்கற் பனைகாண் பரிதே.
771. அறிவுருவ உண்மைமட் டாக வமைவே
பிறிவற்ற சுத்தப் பிரம்மவியற் பேராம்;
உறவுமற்றோன் நிங்கை யபாதியுணர் வின்றி;
நிறைவுற்ற கேவலமெயஞ் சூயநிலை தானே.

குறிப்பு :—தானே - ஆன்மாவே.

772. அறிவே சொளுடமா வார்ந்ததன் னுண்மை
அறிவாத மோக வனர்த்தப் பிழைசேர்
அறிவனைத்தும் பாச வறிவாக உண்மை
யறிவின் சொளுபம் பரவெளிதா னுமே.

773. அறிவானும் வேறு வறிபடு(ம்)மற் றேதும்
கிறிசேர்ந்த மாயமனக் கேளிக்கை யென்னுள்
அறிவாக வுள்ளதன் னாலறியத் தக்க
தறிவாக வுள்ள வருட்பரபாந் தானே.
774. அறிவே யனைத்துபாத் தோண்டுவான் அப்பெய்
யறிவான நோக்கத்துக் கண்டிடப்பான் நீயே
அறிவே சொரூப வருட்பர வுண்மைச்
செறிவா விளங்குமீடில் சித்திக் திறமே.
775. அறிவி லகில மடங்கலால் ஆன்ற
வறிவே சுவாராச்சி யாதிபக்ய வுண்மை
அறிவறியார் மோக வடற்கற் பனைச்சுட்
டறிவால் அவற்றுக் கடிமைப்பட்ட டாரே.
776. உற்றறிய யாளிதுவென் றென்றுவிலா வுண்மை
வெற்றறிவு தானே விளங்கும் பரமார்த்தம்; [யால்
கற்றறிய யாதங் கடவுகன்று முற்றறிவு
வெற்றறிவே யாக விளங்குகூறக் கற்றறிவே.

41. உணர்வுருவே தெய்வம்

(குறள்)

777. உணர்வே யலான்மற் றெருதெய்வ மிடிலே
உணர்வேகா னுண்மை யுரு.

42. உய்வு

778. கைவல் லியவுண்மை கண்டாலே யன்றிமற்
றுய்விடிலே நல்வ வுயிர்க்கு.

43. உலகு கற்பனை

779. பண்டமென்று பேணப் பரமார்த்த மன்றுகாண்
மண்டு முடலுலக வாழ்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

780. உண்மையே போல வுலகைநம்பி யுண்மனைக்
கண்மயலாற் சற்றுங் கலங்காதீர்; கைவல்யத்
திண்மைசேர் சுத்தவருட் சிற்பரத்தில் வேற்றுமை
விண்மையே போல வெறுங்கற் பண்களே. [கள்

44 உன்செயலாய்க் கிளம்பாதே

(வெண்பா)

781. நெஞ்சே யுனக்கோ நறுதி நிகழ்த்துகேன்
நின்செயலா வென்று நிகழ்த்தாதே—செஞ்செவே
டாண்டவன் டா லாழ் உக வகத்தா டடக்கரிதாத்
தூண்டுதலேற் பட்டா லொழிந்து.

45. உள்ளுணர்வு

(குறள்)

782. நானுதிக்குந் தானத்தந் நானறப்பொங் குள்ளு
ஊனமற்ற வுண்மை யொளி. [ணர்வே]
783. உள்ளுணர்வே யுண்மைக் கரியா பொழுதுவோர்
வெள்ளவகப் பாழில் விழார்.
784. உயலுக் குபாயமா வுள்ளுணர்வைப் பற்றி
மயலற் றொழிவது மாண்பு.

46 ஊழ் பயனறும்

(வெண்பா)

785. வாழ்வொளிசேர் மோனவருள் வைப்பிலே வாழு
[முயிர்க்
கூழ்வகையா லென்று முலைச்சலிவலை—பாழ்மயல்
சிந்தையறக் கெட்டுத் தெளிந்து விளங்குசிவக் [சேர்
*கந்தழியா நிற்குங் கருத்து.

*கந்தழி - பரம்பொருள்.

47. எண்ணமறல்

786. எண்ணுகின்றும் கிச்சை யெலாமோர் குறைவின்றி
அண்ணினுமில் லாழ்வவல மாதலுந்—தெண்ணு
கற்பனா பேதக் கலக்கமறக் காணின்மெய்ச் [மனக்
சிற்பரமே லாழ்வாஞ் சிறந்து.

48. எல்லாம் அறிவு—பிரம்மமயம்

787. எல்லாஞ் சிவனுந்வே யெல்லாஞ் சிவன்செயவே
எல்லாஞ் சிவமயமென் றேயுணர்ந்தால்—சொல்லாட
நல்லார்பொல் வாரென்று நாணிமனம் மேனா
பொல்லாங்கு தீர்ப்பு புலம். [மாய்ப்
788. வெளியாக நின்ற விசத்த சொரூப
வெளியா லமைந்த வுலகக்—களியாடு
மாக்கள் ஐடமா மதித்து மடப்படுவர்
பார்க்குமெலா மோனப் பரம்.
789. யானேயன் வாழ்க்கையே யின்பதுன் பங்களை
தேனேபோ லன்புமயச் சிந்தையே—ஊனோ
டுயிரே யுணர்வே யுரைசெயவே யாவுஞ்
செயிர்தீர் சிவச்சின் மயம்.
790. நானாக நின்றொளிர்மெய்ஞ் ஞான சொரூபத்தில்
யானே வென்கே விகம்பரமே—ஊனோ
டுயிரே யுளமே யுணர்வே திரோத
மயர்வே யெலாந்தன் மயம்.
791. தீர்த்தொழிய மற்றனைக்கந் தேர்ந்தவடய வேண்டு
சாந்திபத மாண சுகாசிவமே—கூர்ந்தறியிற் [வது
கண்ணு வொளிர்சொநபக் கைவன்மச சிற்பரமே
மண்ணுதி பூத வகை.
792. அறிவொளி யுள்ளமே யான்ற சொரூப
நிறைவெளிவாழ் வாக நிகழ்வால்—அறிவொளியா
மவ்வுளத்திற் றேன்று மகிழ்மோர் தன்மயமாஞ்
செவ்வியற்றுக் காணுஞ் சிறந்து.
793. அறிவிற் செந்நா வவிரமெய்ப் பகத்திற்
பநிவற்ற சிந்தை பெறலால்—மறவிதீர்
மோனவொளி யிந்தமுழு மூதண்ட கூடமுட்ட
வானமா மாநிற் றுலக.
794. அறிவிலே தோன்று மகிலபே தங்களுமல்
வறிவுருவே யாக வறிந்தாந்—குறிதுணந்தீர்
ஞான சொரூபநிஷ்டை நம்மகத்துத் தன்னியல்
தானடைந்து சாந்தி தரும். [பாத்

49. ஏக தியானம்

795. ஒருணர்வே பற்றி யொழுகிலகண் டாத்துவிதப்
பேருணர்வு தானே பிறங்கலுறும்—ஒருணர்வை
நானதுவென் றென்றமெய்து ஞானப் பதந்தணி
தானமது மோனத் தொழுஞ். [ஆய்த்

50. ஏகத்துவ அநுபவம்

(குறள்)

796. ஒன்றான வுண்மை யுணரிலன்றி யுள்ளத்துத்
துன்றது சாந்தி சுகம்.
797. *ஒன்றாகத் தன்னை யுணர்ந்தாலே யன்றிமற்
றென்றது மோன வுணர்வு.

*ஒன்றாக - ஏகான்ம சொருபமாக

798. கடவுட் பரமபதங் கைவளியம்; டார்க்கப்
படர்மற் றவைகற் பனை.
799. மோனவருட் சிற்பதமே முக்காலு முள்ளவுண்மை;
ஏனையவை மாயை யினம்.

51. ஏகாக்கிர நாட்டம்

(வெண்பா)

800. கிளைத்தே உனுபவபாத் தேற்கமுறு வாழ்வு
வளைத்தயத் தூடு மடுக்க—உளத்தே
மடைவாயக்கோக கூக மனம்வைத் தநிலு
டடைவாகத் தேர்க வது.

52. கடவுட் காட்சி

801. கடவுளைக் கண்டார் கடவுளை யாவார்
கடவுட் பதத்திற் கழுலார்—கடவுட்
பரமான மோனவருட் பார்வையான் மோகப்
புரமூன்று நீறும் பொடித்து.

53. கர்த்தருத்வமற்றுச் செயல் புரிக

802. கர்த்தத் துவங்கி நின்று கர்மபலச் சிந்தையறச்
சித்தமொருப் பட்டுச் செயல்புரிக—சுத்க
தரும் சொருபவருட் சத்தி நிபாத
வுரிமைபெற வேண்டி னுளத்து.

54 கற்பணையறல்

(குறள்)

803. கற்பணையற் றேய்ந்த கருத்திலே தன்மயமாத்
தற்பரஞா னந்துலங்குந் தான்.

55. குருவருள்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

804. நைவித் துயிரை நலங்குடையாழைக்கெடுக்க
மெய்வித் தகனருளே மெய்த்துணையா மேவிலவன்
தெய்வத் திருத்தன்மை தேறலுற்றுங் கேடும்மை
யுய்வித் தருளவகத் துள்ளுணரவா வுள்ளதே.

குறிப்பு :—தன்மை உள்ளதே என வியையும்.

805. அங்கலாய்த் துள்ள மழுங்காதீர் ஆர்வத்தா
லங்குணா அண்பாரென் ருண்டவனை வேண்டிடீர்;
எங்குணுமா வொங்கும்பே ரின்பவருள் வாரியகம்
பொங்கநீர் வாழ்வு பொருந்துவீர் பூரணத்தே.

குறிப்பு :—ஓங்கும் - ஓங்கும் என்பதன் குறுக்கம்.

56. குருவே உற்றார்

(குறள்)

806. நல்வசிவ மாக நடக்குறுமொரு ஞானியல்ல
தில்லையுல குக்கே யரண்.

807 குருவருளே கண்ணைத் தறிக்கொண் டொழுகில்
வெருவரட்சேர் மோகம் விடும்

(வெண்பா)

808 அம்மைமட்ப ஞான வந்தி குருவை யன்றியுயிர்க்
க்படையே யன்றாமற் நெய்மையினும்—செய்மை
உத்தமசற் போத வறுதிசெய்ய நல்லுற்றார் [சேர்
இத்தரையில் யாரே யுளர்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

809. வஞ்ச மயக்கவிருள் வாரிதிஞும் வையகத்து
நஞ்சமா வெண்ணை கனிதலுற்ற நானெனும்பாழ்ஞ்
சஞ்சலமற் றோயத் துடுத்தாண்ட சுத்தவருட்
செஞ்சரணப் டெம்மானை செல்சா ருயிர்த்
[தொகைக்கே.

குறிப்பு—செல்சார் - சென்றடையத்தக்க சார்பு;
முடிவான வுண்மைப் புகல்.

57. குரு பக்தி

(குறள்)

810. ஒருடமத்தா வுண்மை யுணரத் தியமெய்த் ஞான
குருடதத்தை யுள்ளுணர்விற் கொள்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

811. நளபுல னென்றியெய்த் ஞான குருபரணைப்
பின்பற்றி நின்றுமனம் பேணுவார் காணுவார்
அன்புசிவ மாக வகம்பொங் கணுபவம்பே
பின்பவருள் வைப்பா மிகுயப் புதையலே.

812. மருட்குக்க மான மனக்கா ரிருள்போக்
கருட்குருவை நாடி யடைந்தோர் அகச்செம்
பொருட்கூலையா மோனப் புலந்துலங்கு சாந்திப்
பெருக்கமுற்று வாழ்வர் லிழைபடார் தாமே.

813. பூண்ட வருட்கோலப் புண்ணியனைப் புந்தியில்
[வைத்
தீண்டியமெம் மன்பா வினைத்தனைந்து நெக்கு
[நெக்கு
வேண்டுவார் பாச விடாந்தீர்ந் துபசாந்த்
காண்குறுவார் சுத்தவருட் கைவலியச் செம்பதத்தே.
814. ஆண்டா னருட்சே வடியிலே சற்பத்தி
பூண்டா லதனினுமெம்பு புண்ணியம்வே றென்று
[மிவ்லை;
தீண்டாது சற்றுமெந்தத் தீவினையும் பாழ்ங்கன்மப்
பூண்டா மகந்தையறப் பொன்றக் கெடலாலே.

58. குரு பாதம் போற்றல்

(வெண்பா)

815. முத்திப் பதமடைய மூண்டபே ராசையோர்
புத்திக்குட் செம்பதத்தைப் போற்றிடுக—சுத்த
வசங்கமா வுள்ள வருட்பதத்தை விட்டால்
வசங்கதராய் மாயையிலாழ் வார்.

59. குருமொழி கொள்ளல்

(குறள்)

816. மாணவிளங் கான்றோர் மயக்கமறக் கற்பித்த
வாணைவழி நின்ற ஸிறிவு.
817. பெருவழியாத் தானே பிறங்குசச் சித்தாங்
குருமொழியே யான்றகுறிக் கோள்.
818. கருவழியாம் பாசக் கலக்கமறக் காணுங்
குருமொழியே ஞானக் குலா.

(வெண்பா)

819. இருளைக் கெடுக்கு மியல்பா விதயப்
பொருளா வொளிரும் புராணன்—அருளிச்
செயல்க ளனைத்துந் திருமந்திரமா
வயல்பயக்கு மோது முயிர்க்கு.

60. குருவுக்கு ஆட்செய்தல்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

820. அவந்தே யொழிந்தீர் அநுப்பெருவாய் வான
நவந்தேர்கின் றிரேலென் னைதனுக்காட் செய்ம்மின்
மவிந்தோங்கு சாந்த மடப்பீர் கெடுபீர்
சலந்தாங்கு பாசச் சதிசெய் விதியே.

61. குருவிடம் சரணடைக

(வெண்பா)

821. குருவருளுக் குன்னைக் கொடுத்தாயேற் புத்திக்
கெருமரல்போ யுண்மை திகழும்—வெருவரல்
[போய்த்
தன்மெய்ப் பகத்தே தழைத்திடலாந் தட்முயிர்க்
கன்மத் தனாதறிக்குங் காண்.
822. தேசறுமெய்க்கு ஞானவருட் செம்பதத்து நாட்ட
வேசறவு தீரவழி வேறில்லை—மாகறுபொய்ம் [மன்றி
மானாபி மான மயக்கமறத் தேற்றபர
ஞான சிரியனைந் நாடு.

62. குருபத வாழ்வு

(குறள்)

823. அருட்போத மானவென் னுண்டா னடிக்கீ
ழிருப்போர் படாஅ ரிடர்.
824. துப்புரவாத் துன்று சொருபவருட் சிப்பரமெய்க்
கற்பகமாத் தேர்க் கழல்.
825. துக்க வகந்தையறந் துன்றுமோ னனுபவச்
சொக்கனடி வாழ்வே சுகம்.
826. அருட்பத மாக வகத்தில் விளங்கு
குருப்பதமே மோனக் குலா.

827. உடையான் சொருப வுணர்வொளியாம் பாதத்
தடைவா லகப்பே யறும்.

(வெண்பா)

828. பரமாக வோங்கும் பகவனருட் பாதம்
உரமாக வுன்னு முளத்தே—திரமாக
வீட்டுலக வாழ்வா விளங்குசிவக் கைவல்யச்
காட்டுமுயிர்க் கந்தக் கழல்.

63. குரு தரிசனம்

(குறள்)

829. ஆண்டவற் காண்டல் அருட்சிற் பரசொருபங்
காண்டலா மாட்சி யடைத்து.

64. கைவல்யம்

830. கைவல் வியவுண்மை கண்டடங்கி ஒன்றிமற்
றும்வரிது மன்ற வுயிர்க்கு
831. கற்பனையைப் பேணிக் கழியாதீர் கைவல்யச்
சிற்பரத்தி மூள்ளான் சிவன்.

(வெண்பா)

832. சாட்சியா நின்றிலகு சைதன் னியசொருப
மாட்சிசேர் சுத்தவருள் வண்பதமே—காட்சியொடு
காண்பானுங் காண்பொருளுங் கற்பனா பேதமற்ற
மாண்பா வொளிற்கே வலம்.

65. சத்தே சித்து

(குறள்)

833. உள்ளதன்றி யில்லை யுணர்வுவ் வுணர்வேகாண்
உள்ள பொருளென் றுணர்.

குறிப்பு :—‘உள்ளதுணை வுணர்வுவே நின்மையால்’
எனவரும் உபதேச வந்தியார் பாடல்
சுண்டு ஒப்பு தோக்கத்தக்கது.

834. உள்ளமன்றி யில்லை புணர்வங் புணர்வன்றி
யுள்ளமுமாங் கில்லை புணர்.
835. அறிவான புண்ணையே மல்லால் அகனி
பிறிதான புண்ணை பிழை
836. கற்பனா மோகமறக் காண்டலுறு சுதாவரூட்
சிற்பரமே தற்பரமாத் தேர்.

66. சமர்ப்பணம்

(வெண்பா)

837. கடைக்குலவ ரேறுந் துடைக்குலமா வாழ்வ
தடைக்கலமாப் புக்கா லரன்பால்.—அடைக்கலமாப்
புக்கவுயிர் சிற்சொநுபப் பூரணத்தே தன்னிழப்பாற்
பொக்கமறப் பொங்கும் பொலிந்து.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

838. ஊத்தை யகந்தை யுதியா விழப்புற்றேர்
சீர்த்த சிவத்திற் சிறிதும் பிறிதல்லர்;
ஓர்த்தோ சிவத்துக் குணவா வகந்தையைச்
சேர்த்தோ சிவசொநுபச் சிற்பரமா வாழ்த்தே.

குறிப்பு :—ஊத்தை யகந்தை - உடல் வயுவமான அகந்
தை; அகந்தை யுதியா விழப்பு - நாஷதியாத்
தன்னிழப்பு (உள்ளது நாற்பது-27).

839. மோனமா புள்ளத்து மூழ்கித்தற் நேர்முறையால்
ஊனவகப் பேய்ச்செருக்கற் றேய்மினோ! தன்னி
மான்ம சமர்ப்பணத்தா லன்றிஞா னனுபவத் திழப்பா
தேன்மருவு கூத்த சிவத்துவஞ்சே ரொண்ணுதே.

குறிப்பு - மூத்தியி னேதுவாக என்னும் விவேக சூடா
மணிச் செய்யுளினைய ஆன்ம விசாரத்தால்
அகந்தை யொழிதலே ஆன்மசமர்ப்பண
மான அருட்பத்தி யாதலால் இரண்டையும்
இணைத்து இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

840. இருக்கையா வுள்ளுறை யெம்மான் உணர்வை
யொருக்குநீ ருள்ளத் துடன்பட் டொழுகில்
அருக்கனா வெம்பா முகற்றியே லின்பப்
பெருக்கமா வுள்ளம் பிறங்கக்காண் பானே.

67. சற்சங்கம்

(குறள்)

841. அருள்விளங்கப் பெற்றநல் லான்றோ ரிணக்கம்
பொருள்வளமா நாளும் புணர்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

842. வஞ்சநெஞ் சப்படிற்று மாக்கள் பாற் சேர்ந்தொழு
[கிற்
செஞ்செவே துன்றுசிவச் சித்தருந்தீம் பாவறென்
[னிற்
தஞ்சரா மேழைமனச் சஞ்சலத்தார் பாடென்னுட்?
பஞ்சைகளா காதுசற் பத்தரினம் பற்றுமினே.

843. பிறிவிலா மோனவருட் பெற்றிசே ருண்மை
நிறைவிலே யூன்றலுற்ற நிட்டரொடு நேய
வுறவிலே வாழு முளத்தோர் உலகி
லறிவு மடம்பட் டலமரார் தாமே.

68. சற்போதமே வாழ்வு

(குறள்)

844. கேவலசற் போதக் கிளர்ச்சியாற் கைவல்ய
வாழ்வலர்ப் பொங்கும் மனத்து.

69. சாதனா

(வெண்பா)

845. மனத்தோ முழுன்று வருந்தாதே யந்த
மனத்தோ னொக்கென்ன வாழ்க்கை—மனத்தைக்
கடந்தநின் னுண்மை கடைப்பிடித்த நோக்கால்
அடைந்தொழுகாய் சான்று வதற்கு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

846. உள்ளும் புறமுமொருங் கொக்க வொழுஞ்முனத்
தெள்ளியோர் வாழ்வுசிவச் சின்னமாத் தேர்ந்தறி
கள்ளங் கரவுசேர் காமாதிக் குற்றமறத் [விற்
தள்ளிப் பரமசிவ சாதனைநன் காற்றீரே.
847. பார சொருபப் பரமார்த்தந் தேர்தலாற்
றார வகற்றித் தொலைமின் கலைநூனம்
தேரத் தெளிக்கிடிற்றன் னுண்மை அதற்குமே
லோரக் கடவதொன்று மில்லை யுணர்வாலே.
848. பந்தமோட் சங்கற் பண்டா வொழியவிளங்
கந்துவிட்பே ரின்பவுணர் வான வதீதநிலை
சொந்தவியல் பான சொருபானு பூதிடாப்
புந்தியில்வந் துற்றவருட் பூரணவாழ் வற்புதமே.

70. சாந்தி

(குறள்)

849. உண்மைசேர் சாந்தி மலரும், பரமார்த்த
வுண்மையொளி சேர்ந்த வுளத்து.

(வெண்பா)

850. மோனப் பதமே முழுமுதலாத் துன்றுசிவ
ஞானப் பதமா நடத்தலால்—ஊனப்
பதங்கள் பிறவற்றைப் பற்றாது சாந்தப்
பதந்தனிலே யூன்றிப் பழகு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

851. ஏந்தியவே தாந்த விதயமாத் துன்றுமுப
சாந்தியைச் சோம்பலெனத் தள்ளி யிகழாதீர்;
சாந்தியா லன்றிச்சாட் சாற்கரிக்க வொண்ணாது
சாந்தியாத் துன்று சதாசிவமெய்த் தத்துவமே.

71. சித்தி முத்தி

(வெண்பா)

852. அற்புதவாழ் வாக வடைத லுற்ற மோனவருட்
சிற்பதமே தன்சொருப சித்தி(முத்தி-கற்பிதபா
மோகவகங் கார முனைப்பாம் படுமுடிச்சுக்
காகவங்கூர் வாளா மது.

72 சித்தம் சிவம்

(குறள்)

853. சித்தக் கலக்கமறிற் சித்தமே சிற்பரமா
முத்தித் துலக்க முறும்.
854. சித்தந் தெளிந்தக்காற் சிற்பரமா வோங்குசிவ
தத்துவமே யாகுமதன் சால்பு.
855. சித்தந் தெளியிலந்தச் சித்தமே சுத்தவாட்
புத்தகமா வுண்மைபுகட் டும்.
856. மோனந் தெளிந்தாங்கு முத்திப் பரசொருப
வானமா வைகும் மனம்.
857. எண்ண மனைத்து மிகந்தொழியக் காணையுள்
வண்ணமே யாகும் மனம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

858. சுத்தப் பரசிவமே தோன்றுங்காற் புத்தியிலே
பொத்துறுசீ வுன்போற் புடப்படலால். ஆராய்ந்து
மத்தமனப்பாழ் மயக்க வகந்தையறச்
செத்ததேற் சீவன் சிவமாத் திகழுமே.

குறிப்பு :—தோன்றுதல் - பிரதிபலிததல்; பொத்து -
தவறு, குற்றம்.

73. சித்தம் தெனிக

(குறள்)

859. சித்தந் தெளியிலன்றிச் சிறப்பாழ் வெய்தரிது;
சித்தந்தூய் தாந்திறந் தேர்.

860. சித்தந் தெளிந்தாற் சிவயோகந் தன்னியல்பா
வித்தகமெய்ஞ் ஞான மெழும்.

74. சிவம்

861. சிவத்திற் சிறந்துதோர் செல்வமெங்கு மில்லை
சிவத்தையே தேர்க வகத்து.
862. அத்துவித மோன வருள விளக்கம் பறறினோர்
சித்தமன்றி யில்லை சிவம்.
863. சிவமேவாழ் வாகத் துணைக்கின் றவருக்
கவலமோர் காஹ மரிது.
864. சித்துவமா வுள்ள சிவத்தை யலாது மற்றெத்
தத்துவமும் பொய்யாத் தவிர்.
865. சிவத்திலே வாழ்வு தெளிந்தியல் சுத்தத்
தவத்திலே நிறுந் சதிர்.
866. அருள்வெளி யாக வகன்ற சிவச்செம்
பொருளே சிறந்த பொருள்.
867. தாரகமா வுள்ளத்திற் கடவதுசிற
பூரணமாப் பொங்கு சிவம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

868. வஞ்சினங் கூறிநீர் வாதைப் படாதுலகிற்
செஞ்சுவே சிந்தை சிவன்பாலாச் சேர்ந்திடர்;
நெஞ்சமுப சாதுக துடைப்படநீர் சுத்தவருள்
விஞ்சைமால் வாழ்வீர் விளங்குசிவச் செம்பதத்தே.
869. அவத்தமா மோக வகப்பா முறத்தீர்
சிவத்திலே யன்றிக் துணைப்பரிது; முற்றச்
சுவத்தவாழ் வான சொருபானு பூதி;
கவத்தினுற் சுத்தசிவத் தன்மைகா ணிரே.
870. இன்றி ருணைப் பற்ற விதயத் தியல்வடிவா
மன்ற விளங்குசிவ மாண்பதப்பே ராட்சியே
நன்றிகளுக் கெல்லாமோர் நாயகமா நண்ணுவதாய்
ஒன்றக் கடவசுப யோக முயிர்த்தொகைக்கே.

871. நம்பினா முக்கோர் நவிவில்லை; புன்பிறவத்
துன்பமொரு சற்றுந் தொடராத; திவ்வியம்பே
ரின்பவாழ் வாக வியல்வதுமெய் யன்பரகத்
தன்புமய மான வருட்சிற் பரசியமே.

75. சிற்பதமே ஏணை

(குறள்)

872. அருட்சிற் பரத்தை யலாம லெவர்க்கும்
இரட்சிப் பயலொன் றிலை.

76. சிற்பரம்

873. கற்பணையிற் சற்றுங் கலவாத கைவல்யச்
சிற்பரமே யுண்மை தெறி.

77. சிள்முத்திரை

(கொச்சகக் களிப்பா)

874. தருமார்த்த காமமோட் சச்சிந்தை சாராப்
பரமார்த்த வுண்மைப் பதங்காண வேண்டிற்
குருமூர்த்தி மோனக் குறியே யலான்மற்
றெருமார்க்க மில்லைகுறிக் கொண்டொழுகு வார்க்
[கே.

78. சுட்டறல்

(குறள்)

875. உணர்வே சொருபமா வுள்ளதனைச் சுட்டி
யுணர்வதெவன் சுட்டற் றெழி.

(வெண்பா)

876. பரவெளியைப் பற்றிப் படரு மனத்தால்
உருவெளியின் சுட்டற் றெழியாய்—துரிய
வெளியாக வுள்ள விசுத்த சொருப
வொளியேநீ காணு முலகு.

79. சும்மா விருத்தல்

877. ஊனமனக் கற்பனையா வுள்ளும் புறமெவையுஞ்
ஞுனியமே யாகத் தொலைந்தொழிய—நானறநீ
சும்மா விருக்கத் துணிந்துவிடிற் கற்றுமுரறு
மம்மாபே ரின்பமய மாம்

80. செருக்கறல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

878. வெளியா விளங்குறுதன் மெய்யை மயக்கக்
களிசே ரகந்தைமனக் கற்பனையோர் காணார்;
தெளிவான சுத்தவருட் சிற்சத்திக் கூணு
விளிந்திடுக நானெனுமவ் வீண்பொய்ச் செருக்கே.

81. சேட்டையொழிக

(வெண்பா)

879. நடக்குமா நெல்லா நடக்கவே நோக்கி
நடக்குமம் மோனமே ஞானம்—நடுக்கட்
குறுக்குச்சா லோட்டுங் குறும்புமனச் சேட்டை
யறக்கமந்து வாழ்த லறிவு

82. சொரூப மாட்சி

(குறள்)

890. அறிந்தடையத் தக்கதுசொந் தான்ம சொரூபம்
மறந்தொழியத் தக்க பிற.
881. தேர்ந்தடையத் தக்கதுதன் சிற்பரமெய்த் தன்
பேர்ந்தொழிக மற்றைப் பிற. [மையே]
882. சுத்தவறி வான சொரூபமன்றிச் சுட்டலுற்ற
மற்றவறி வெல்லா மயல்.
883. கைவல் லியசொரூபக் காட்சியா லன்றிமற்
றும்வில்லை மன்ற வுயிர்க்கு.

884. பிரம்ம சொருபவருட் பேறுடோ ழுள்ளத்
திரம்மியம்யா தொன்று மிகல.
885. எல்லாமோர் தானு விருந்தொளிர்ச்சி சிற்பரமே
யல்லா திலேவே றரண்.
886. சுத்த சிவமே சொருபமா ழுள்ளத்துக்
தய்த்தலுறு வாழ்வே சுபம்.
887. காணக் கடவதுதன் கைவல் விடசொருபம்
பேணுறும்ற் றெல்லாம் பிழை.
888. ஏதமொன் றில்லா விபற்சிற் றரசொருப
போதமே யுண்மைப் புலம்.
889. உண்மைப் புலமாக ழுள்ளக் தொளிர்சொருப
வண்மையே மிக்கசுப வாழ்வு.
890. துன்றுசற் போதத் துரிய சொருபமே
பொன்றலற்ற யுண்மைப் பொருள்.
891. சுத்தவறி வான சொருப விலாசமே
யத்தனைபு மாக வறி.
892. எந்த விதத்தா லிசைத்தாலும் யானற்ற
சொந்தவியல் வாழ்வே சுபம்.
893. சிவமே சொருபமாத் தேர்ந்தவாழ் வார்க்குத்
தவமாகச் சாலு மது.
894. துங்கமார் சுத்த சொருபமே என்றுமோர்
பங்கமிலா யுண்மைப் பரம்.
895. கண்கண்ட தெய்வமக் கண்ணோதா ஞானவருள்
விண்ணு விளங்குறுதன் மெய்.
896. அத்தமியா மோன வருட்சிற் பரவடிவே
புத்தமுத போகப் பொருள்.
897. விஞ்சுபர மார்த்த விளக்கமுற்றால் வேறுகண்
டஞ்சுவதற் கில்லை யயல்.

898. ஒளிவெளியா வுள்ளத் துணர்ந்தசொரு பத்தில்
இளிவரல்சேர் சிந்தை யிலே.

899. ஒன்றாக வுள்ள வுணர்வான வுண்மையே
தொன்றான * சொந்த வடிவு.

* சொந்தவடிவு - கவசொருபம்.

900. விவக்ஷைசே நுண்மையா மேவு சொருப
சிவத்திலன்றி யில்லை தெளிவு.

901. தனித்தபரந் காளு விளங்கும், முனைத்த
வகந்தையறக் கெட்ட வகத்து.

902. அகந்தை மயக்க மகன்றூற் கனுவா
விகந்தொழியுங் கற்பனைபெல் லாம்.

903. யாதே பிறவற்றுக் கேய்க சொருபத்தின்
மீதே யிருத்தாய் * விழி.

* விழி = கவனம், ஜாக்கிரதை.

904. ஊனவொளி நோக்கியுமுன்றிடா துன்சொருப
ஞானவொளி தேக்கி நட.

(வெண்பா)

905. வாழ்வுக்கு வாழ்வா வளர்சொருபச் சிப்பரமே
சேவிக்கத் தக்க சிவசொருபம் - ஜீவர்க்குச்
சாவாமை யான சதாசிவஞா னனுபவ
வாழ்வாங்கை வல்ய வழி.

906. சுத்த வறிவே சொருபமாக் கண்டுநிற்றல்
புத்தியாக் கொண்டு புலம்பொழிக - சுத்த
வறிவுணமை உல்லா கவற்றிலகய புத்தி
புறலனர்த்த வேது வுணர்.

907. தத்துவமவே நிலை தனது சொருபமன்றி
மெய்த்தவமோ தான்றானு மேவலே - தத்துவமா
வுள்ள சொருபத்தை டோர்த்தோர்த் துளத்தொடுங்
கள்ள மனமிறக்கக் காண். [கிக்

908. மயக்கமற்ற சுத்த மவுனப் பதமே
இயற்கதியா வுள்ளபே ரின்பம்—மயர்கனவாங்
கற்பனைதேர் மூடவகங் காரமறது தன்சொருபச்
சிற்பரமா மோனவுண்மை தேர்.
909. தவத்தியல் சாராத் தவந்துமனம் மாய
வவத்தையிலே மோகித் தழங்கும்—அவித்தைசேர்
கற்பனையாஞ் சித்தக் கலக்கமறச் சிந்தனையைச்
சிற்பரமா மெய்ப்பதத்திற் சேர்.
910. உணர்வுத் தெளிவா மூடசாந்த வாழ்விற்
புணர்வதே டொங்குசிவ போகம்—உணர்வுத்
தெளிவே சொருபமாத் தேறுவோர்க் கின்ப
வொளியாக மேவு முந்.
911. சிக்கென் றகம்படியச் சிந்தை சிவோகமெனச்
சொக்கும் படிதோய் சொருபத்தே—மொய்க்கும்
புலவிடயத் தூடமுந்திப் போய்ப்படியும் டீமாகச்
சலவகந்தைச் சார்பைக் கெடுத்து
- குறிப்பு :—தோய் தோயாய் என ஏவல் வினைமுற்று.
912. தெருண்டமையத் தக்க சிவமா வகத்தே
திரண்டொளிர்வ தானசச் சித்தாய்—இரண்டற்
றிருப்பதா முண்மை யிறுகவுளம் பற்றிற்
கரப்பதா மோகக் கருத்து.
913. உதாரமனச் சான்றோ ருணர்வா லுளத்தே
சதாரமிக்கத் தக்கது சாந்தி—சதாகத்யா
வுள்ளதாந் தன்சொருபத் தூன்று யுலோபமறத்
தெள்ளிதா மோனஞ் செழித்து.
914. தொன்றுதொட் டுள்ளநின் சொந்த சொருபவியல்
வென்றுமனத் தூரும் விருத்திகளை—ஒன்றுமுளத்
துண்மையள வாக வுறுஞான நிட்டையால்
வண்மையுற வாய்த்தலே மாண்பு.

குறிப்பு :—சொருபவால் வியத்தலே எனக் கூட்டுக.

915. துன்பமகல் போத சொரூபானு பூதிப்பே
சின்பவொளி பாய்ந்த விசயத்தே—அன்புமய
மான வருட்பே ரமுகவெளி யாட்சியடைந்
துனமகல் சாந்தி யுறும்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

916. பரத்தைப் பரமே விளக்குவ துன்றிப்
பரத்தை விளக்கப் பரத்தினுமொன் ரில்லை
பரத்தின் சொரூபம் பரமாத் துவிதம்
பரத்தியல் சுத்தசற் பாவ வுணர்வே.

917. சுத்தவறி வாகத் துவங்கு சொரூபம்போல்
உய்த்துணா வேண்டுமதோ ருண்மைநூல் யாது
மத்தவகங் காட மனப்பா முகற்றுவதல் [மில்லை
வித்தக மே; மாயா விவாசங்காண் மற்றையவே.

918. பரணபயப் பிடைமற மாற்றாமருந் தான்ம
சொரூபவியற் போதுமாத் துன்றுமனு பூதி
மரணமே வாழ்வா மடுப்பபிற வாக
அரணமா வாழ்வுக் கடுப்புகது வொன்றே.

919. அந்நபா மர்த்தகக் காக்குவிதத் தற்பரமாந்
தான்மாத் தரமாத் சபைத்தசிவக் கேவலத்தில்
ஏன்வந்நம பாழ்மயக்க மின்மைமாற் கற்பனைசேர்
யான் மறவாத் தோன்று மெதுவு மெனைத்தமின்றே.

920. கல்வாத மோகமனக் கற்பனையிற் நிரந்தகன்ற
நல்லா ரறிந்கொழுது ஞான சொரூபவுண்மை
புல்லோ ரறிவிற் புலப்படா கெனுமென்றும்
எல்லோர் குமக்கு மியல்பா யிருப்பதே.

921. புரிவயிழ்வு பேதறிவு போக்குவர வற்றுத்
தெரிவளவா வுள்ளத்துத் தேற்றமா முண்மைக்
கிரவுபக லாகி யெதுவுமில்லை மோகக்
கரவுச்ச ரந்தக் கரணமின்மை யாலே.

922. தவத்திலே யாழ்ந்தறியத் தக்க சொரூப
சிவத்திலே யுண்மைச் சிறப்புள்ள தன்றி
அவத்திலே யாழ்கு மகந்தைச் செருக்காம்
பவத்திலே முற்றப் பராபவந் தானே.
923. ஓரத் தனக் காமந் றென்றுமிச்சந் பூரணமா
ஆர வகம்பொங் கருட்பே ரமுதவியந்
பார சொரூபப் பகுமே பரமபதம்
காரணவா வத்துவாதக் கைவல்ய மாட்சியே.
924. அவத்தைநோக் கங்கெடக்கூ ரான்ம விசாரத்
தவத்தா லகத்தே தடைப்படக்காண் கின்ற
சுவத்தவாழ் வான சொரூபப் பரமாஞ்
சிவத்திலே யன்றிச் சிறப்பெங்கு மின்றே.
925. ஊறுபா டாக வுடற்றுமயந் சிச்சடப்பொய்ம்
மாறுபா டற்ற மனத்தா டனுபவமா
வேறுபா டற்று விளங்கும்பே ரின்பவருட்
பேறு சொரூபவியந் பெட்டான போதமே.
926. தெளிந்தவியல் பான சிவானுபவ மோனம்
உளந்தெனிலெப் போதுமுயிர்க் குள்ள சொரூபம்
உளைந்துழல்பொய்ச் சிந்தையற லொய்ந்தொழியப்
[பெற்றால்
அனைந்ததும் முன்புபயந் வாகத்தேர் வாரே.
927. நானந் றெனிர்சொ ரூப நானவியந் செம்மெ. ருளை
நானந் நிதயத்த நண்ணலா லெண்ணென்றி
ஏனைப் புலன்கள் போல் யானென நெழுந்தழுனைப்
பானமனச் சுட்டுணர்வா லெண்ண வசங்கதமே.
928. உறக்கவொணு மாட்சிசேர் வாலறிவாந் தன்னை
அறக்கழிய லுற்றாற்போல் ஆவரண மோக
வுறக்கமனந் கறபனையா லோர்த்தணர்வு கள்ளுண்
டறக்களியர் தம்மியக்கந் றுய்தலின்வே றுன்றே.

குறிப்பு:—‘தானிருந்தந் தானாக’ என்னும் ஏகாத்ம
பாஞ்சகப் பாட்டு இங்கு நோக்கத் தக்கது.

929. உருவொன்று மின்றி யுலகுபல கோடி
கருவிபொன் றின்நிலே காணப் படைத்தான்
தருவிவன்றித் தன்னுருவு குனியப்பா மென்று
வெருவதுறு சுத்த வெறுவெளியா வானே.
930. ஒளிவெளியா வுள்ள சொருபப் பரத்தல்
யொளியெளியே மன்றி யுலகெவ்வொன் றில்லை
ஒளிவெளியாக் தம்முண்மை யோர்த்துணர்ந்தார்
கொளியெளியே யாக வொளியு முலகே. [கண்ணுக்
931. வெளியாக யுள்ளம் விளங்கிலன்றி துட்ப
வொளியான வுண்மை யுணர்வுதிடா வாற்றல்
களிசேர் மயக்கவகங் காரக் கருத்தைத்
தெளிவான சுத்தவருட் சிற்பதத்திற் சேரே.
932. ஆதிக்கம் மிக்கபர மார்த்த முசாவலுற்றர்க்
கோதயுணர்ந் துள்ளத் துறைக்கக் கடவதொர்தம்
மேதக்க வுண்மையா வேதாந்தங் கூறுவதோர்
பேதமிச்சற் பேதப் பிழம்பாம் பிரம்மமே.
933. எக்குமே தானு வியன்றெனினும் முற்றமுமுத்
தங்கதித் தான சொருபமே யல்லாது
சங்க நிதிமுதலாச் சார்ந்து பலதிதியும்
பங்கமே யுண்மைப் பரம்பொருளே நாடுநர்க்கே.
934. வுண்மையே போன்ற வெறுவெளித்தோற் றப்புலம்
[விட்
நுண்மையுணர் நாட்டியுளோ நுண்ணுணர்வே பற்றி
[யுளத்
துண்மையே தம்முருவா வொர்த்துணரி லன்றி
[மற்றவ்
வுண்மையேற் றப்புலம்போற் சுட்டுணர்வுக்
[கொண்ணுதே.
935. பொன்னுடைய ரேணும் புகழுடைய ரேணும்மற்
றென்னுடைய ரேணும்பே ரின்பவியல் பானவுருத்*
தன்னடைந்த மேனாச் சதுரர்க் கலாதுசுகம்
என்னுமொரு சற்றுமின்மை யாவர்க்கும் கண்
[கூடே

* உரு - சொருபம்.

83. ஞானம்

(குறள்)

936. உடல்வமலாத் துன்றும்வ் வுத்தையகப் பேயி
னடல்வலினைய மாய்ப்ப தறிவு.
937. நன்னிதியா வுள்ளமெய்ஞ் ஞானானு பூதியுயிர்க்
கென்னதியா னற்ற வியல்.
938. அறிவளவே யாக வகிலமுங்காண் டுத்த
வறிவினுமே வில்லை யறிவு.
939. தீனரா வென்றுஞ் சிறுமைசேர் சீவர்க்கு
ஞானமலா தில்லை நலன்.
940. தத்துவமா மோனவருட் சைதன் னியசொருப
வித்தகமே முண்மை விறல்.
941. சுத்த வறிவுத் துலக்கமே மோனவருள்
வித்தையா முண்மை விறல்.
942. அலைவறநிற் கின்ற வறிவே மயக்க
மலைவகற்று முண்மை வலி.
943. மேதக்க ஞான விபூதியே சாதிக்கத்
தக்கவற்று ளெல்லாந் தலை.
944. எண்ணியபே ரின்பவியல் கூட்டு மிதயத்து
நண்ணியமெய்ஞ் ஞான நடை.
945. ஞானமன்றி யில்லை நலனுயிர்க்கு; நானற்ற
மோனமன்றி யில்லை முடிவு.

(வெண்பா)

946. கருதரிய ஞானவருட் கைவல்ய பூமி
ஒருதுரிய மோன வுணர்வே—பொருவில்
அதுசொருப மாக வறியவல்லா ரின்பப்
பொதுவெளியா வாழ்வர் பொலிந்து.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

947. தானந் தவமுதலாத் தானென்ன செய்திடினும்,
ஊனப் பிழைசே நடலகந்தை யானபொய்ந்
நானற்ற மோனமெய்த் ஞானத் தெளிவின்றி
ஏனத் திறத்தா வியறபரஞ்சே ரொண்ணுதே.
948. சிந்தித் தலக்கறந்த தேறத் தெளிந்தினிது
சுத்தவநன் வாழ்வாத் தலங்குமுப சாந்தவுணர்
வெய்த்தலற யுண்மை யிடவர்கண் டந்தத்தயத்
சுத்தகதிற் கின்றார்க் களாம லடைவரிதே.
949. சூதுசேர் மாயமனச் சுட்டறிவாற் கற்பனா
பேதமே நோக்கிப் பிரலாபிக் கின்றபிர
மாத வகந்தை மயக்கந்தீர் சுத்தவருட்
போதமே. மன்றிப் புகலில்லை தேர்ந்திடிலே.
950. உன்னை யளாம வுறுதியுநீர்க் கின்றெனவோர்ந்
தன்னைமே மிக்க வுபாயமாய் பற்றினோர்
நன்னயமார் மிக்கமெய்த் ஞானனு பூதியால்
உன்னைமே தம்முண்ணம் யாகவுணர் கிற்பரே.

84. ஞானி பரமே

(கொச்சகக் கலிப்பா)

951. எவ்வெவற்றுக் குள்ளு மிரண்டற்ற வொன்றாகச்
செய்விகிறுந் துதிசூட்சுச் சிற்பரான் மாவையறிந்
தவ்வவற்றுக் கேற்ப வபேசமனப் பான்மையோ
டெவ்வவறு மவ்வியைந் தோர்வார் பெரியோரே.
952. சிவமயத்தி லன்றித் தெரிவரிது சாந்தி
அவமுயற்சி யாகும் அதையுளகிற் றேடல்
சுவசொருப மாகத் தவங்கவது துய்ப்பர்
தவமுயற்சி யாலகமெய்த் தத்துவங்கண் டோரே.
953. வினைந்த சொருபமெய் வேட்கைத் திறத்தாற்
களந்தரு வஞ்சக் கருததைத் திருத்தித்
தெளிந்தவர் மோகச் செருக்கற வுள்ளாக்
கோந்தவ ரென்ப ரமுதத் துவமே.

954. *நிற்றற் குரியதன்றி நிஷ்டானு பூதிநெஞ்சத்
திற்பென் றெடுத்தியம்பல் யார்க்கு மியல்வதன்று
மற்றுவமை யற்றவிற்ப மாட்சிசே ராட்சியிற்பட்
டற்ற மனத்த ரமுத சொருபரே.

* நிற்றல் - நின்றனுபவித்தல்.

955. மோனத்தி லின்றுதித்த வெல்லா முழக்கமும்அம்
மோனத்தின் கண்ணே முடிவதன்றி மத்தியிலும்
மோனத்தின் கண்ணே முயங்குவதுங் கற்பனையா
மோனத்தின் மெய்யணர்ந்தார் மோனத்திற்
[பேராரே.

956. உலப்பிலா வுண்மை யுணர்ச்சியான் மோகக்
கலப்பில்வாழ் வானவருட் கைவல்யங் கண்டோர்
புலப்பா முகந்தைமனப் புல்லறிவின் மோகித்
தலப்படார் கேவலஞா னுணர்ந்த ரன்றே.

957. சுத்தவருட் பார்வைத் துலக்கத்தாய் வித்தகர்தம்
மத்தவகங் கார மயக்கமதி யற்றோ, நிவால்
தொத்தவற்ற வெத்தகைய சூட்டறிவுங் சுந்தனையாய்
பொய்த்தொழிவ தன்றிட் பொருளாகத் தோன்றுதே.

958. அடந்தரு மோக வாகந்தைய, நேயக்
கடந்த சிவத்திற் கலந்தவர் சித்தம்
படர்ந்திடல் காட்சி படங்களுக் கெல்லா
இடந்தரு முண்ணாய் பட விடல் பிற்பே.

959. கறைப்பட லுற்ற கருத்தைத் கிருத்தி
நெறிப்பட வுண்மை தினைவுறு நெஞ்சர்
வெறிப்படு சித்த வியாகுளுஞ் சேரார்
பொறிப்படற் புன்புல வேட்கைநீர் வாலே

960. அருள்விளங்க லுற்ற வகத்தோர் அவிச்சை
யிருள்கழன்று காண்பர் இகயவெளி தாமா
மருள்வழங்கு கற்பனைநீர் மாட்சியால் அன்னோர்
வெருள்வுறுந் யாதோர் விகற்பமுங்கா னாரே.

961. அரதைச்சுச் சீமாக வகந்தையறக் காணும்
பரதெய்வ மான பரஞ்சோதி பாதத்
திருநகர் வறநீர் இகபரமென் போகங்
கருதிடார் அஃதவர்க்குக் கானற் புனலே.
962. நாடலற்றுந் தீமகத்து ஞான விசாரத்தால்
ஒடலுறப் பொன்டோ லொளிர்சொருபங் கண்டு
[கொண்டோர்
ஆடகத்து மேகப்பா முரசுவுற்ற வாதிகளை
நாடகத்து மோன நகைகொள்வர் நாணியே.
963. ஊனவகங் காப்பா மூத்தைமனப் பேதைமையால்
யாணிதுவென் னோரு மறி வெல்லாங் கடந்தொளிர்
[மெய்ஞ்
ஞானவொளி யான நலம்பெற்ற கேவலர்க்கங்
வேறையறி வாட்சிகளிற் சற்றுமில்லை மோகமே.
964. அளக்கமா வள்ளவநன் வித்தையால் உள்ளத்
தளக்கவொணைக் கூட்டமே யான்மாவாக் கண்
அளக்கமா மேகவகங் காருமுனைப் பற்றார் [டோர்
கலிக்கவொர் சிந்தை களைக்கதுளர் தாமே.
965. படர்ந்திரங் சத்திப் பரப்பா மகிலம்
மடந்தருபொய்க் கறடனா மாயமாத் தள்ளிக்
கடந்த தொருபசிவக் கைவல்லங் கண்டார்
*படர்ந்த வடிப்பொடிபா வஞ்சினதக்கு நிறே.
*படர்ந்த வடிப்பொடி - நடந்த பாசத்திற் பதித்த தூளி.
- 966 *தன்னிழப்பே யின்பக் களமாகத் தங்குசுப
மெய்ந்நிலைக்கே என்னை வினைவித்தான் வித்தகச்
[செம்
பொன்னடிக்கே தேனோகப் பொய்ம்மயக்கம்
[போயொழிந்தார்
எந்நிலைக்கே நின்றலகத் தேப்புலந்துய்த்
[தாலென்னே.
- *தன்னிழப்பே யின்பந் தலம் - ஒழிவிலொடுக்கம், 9. 1.

967. புத்திக் கழுதமாப் பொங்கும் பரபோகம்
தய்க்கிடத்தாம் பெற்றோர் சுவையொளியூ றோசை [மணம்
அத்தனையும் தோற்றவள வாகவே தாம்புசிப்பர்
சிக்கம் சிவாபமாத் தீர்த்தொழிந்த வாற்றாலே.
968. என்னுன போனமெய்த் ஞானாஹு பூதியால்
ஒன்னுன வுண்மை யுரப்பட்ட யோகியுயிர்
வென்றே விளங்கு விசுத்த சொருபவுளத்
தொன்றலொழித் தேக விடோகத் துழிதராதே.
969. கோயில் கடவுள் குருக்கள்பூ ஜாவிதி
தூயமெய்த் தொண்டர் தொழும்பு சுபத்திக்
வாயிலாக் தோத்திர வந்தனை சிந்தனையென்
றுமையமெய் கண்டார்க் கருள்விலா சங்களை.
970. டடர்வனவற் றுக்கெல்லாம் பற்றுக்கோ டான
இடவெளியோ(ம்) மோன வியற்பரமாத் தன்னைத்
தடவலறக் கண்டு தரித்தமெய்த் ஞானி
கடவுளே மானிடன்போர் காண்குஹு(ம்)மற்
[தேர்க்கே.
971. அருள்விளக்க மானமோ னாஹு பவத்காற்
பொருள்வளக்கை வல்யப் புணர்ந்தோர் உலக
மருள்வசப்பட் டோர்சம் மனந்தெளிய உண்மைத்
தெருள்வழங்க வந்தபா தெய்வவுக்த் தாமே.

85. தன்னிழப்பு

(குறள்)

972. நன்னலப்பே றுண்மெய்த் ஞான சொருபசித்தி
தன்னிழப்பாற் சார்தல் சதீர்
(கொச்சகக் கவிப்பா)
973. உள்ளமே யாக வொளிர்சொருபச் சிற்பரத்தைக்
களள்மனச் சுட்டுணர்வாற் காண்பதெங்ஙன்,
[தானாரென்
றுள்ளு மகந்தைமுனைப் போய வுளத்தொடுங்கித்
தெள்ளிதாத் தானதன்கட் சேர்ந்தியைத வன்றியே.

86. தவம்

(குறள்)

974. சரவத் தனக்கத் தவப்பலிக்கை தான்செய்த
மேலைத் தவத்தின் விளைவு.

குறிப்பு -தவமுந் தவமுடையார்க்காகும் என்னும்
திருக்குறள் சுண்டு நோக்கத்தக்கது.

975. சிவபதர்தை யோர்ந்து சிவாயநம வென்று
தவவொழுக்கம் பேணல் சதிர்.

87. தன்னாட்டம்

(பெண்பா)

976. துங்கவநட் பார்வைத் துலக்கத்தா லன்றியுயிர்க்
கங்கமகம் பத்தி யறுமையால்—எங்குமுறத்
தங்குசிவக் கேவலமாந் தன்மையே நாட்டமாப்
பொங்குகவென் றென்றும் பொலிந்து.

88. தன்னை யறிதல்

977. ஊனமிக்கத் தாத்தவித் வுண்மையாந் தன்னுருவே
தானறியத் தக்கதொர்மேய்த் தத்துவமாந்—தானறி
[யிற்
பின்னலுற்ற தொந்தர், பிணக்ககலுந் தானறிவாய்
மன்னலுற்ற *மெய்த்தன் மயத்து.

* மெய்த்தன்மயம் - உண்மையான தன்மய நிஷ்டை.

89. தன்னுண்மை யுணாதல்

(குறள்)

978. தற்பரமாத் தன்னுண்மை காணிலன்றித் தஞ்ச
கற்பனையே தான்கண் டது. [மனக்
979. ஓர்த்துணர்ந்தா லோர்த்துணர்ந்த வுண்மையே
காத்தளிக்கு முன்னுட் கலந்து. [யுன்னைமுற்றக்

980. அன்னியமொன் றில்லா வறிவே சொருபமாத்
தன்னியல்காண் கிற்றல் சதிர்.
981. *ஹ்ருகத்தத் தேர்தற் குரியதன் னுண்மையன்றி
மற்றவையென லாமே மயல்.
982. ஐயமறத் துணைதன் காராய்ந் தறியிலன்றி
மைய லுளுது மனத்து.
983. காணுவோர் சொச் சொருபக் கையெய் வுண்மை
காணிகின்றித் தீரார் கவி. [சைத்தாங்]
984. ஓர்வக நல்ல குசாவித்தன் னுண்மையுணர்
வென்றே யுளங்கொண் டியற்று.
- குறிப்பு:—உசாவித் தன்னுண்மையுணர்தலே ஒன்றாக
நல்லதென்று அவ்வுசா வியற்று என்பதாம்.
985. அன்னைவியே தம்முண்மை பாக வறித்தோர்
இரள்வளர்டாழ் விட்டிகந் தார்.
986. கண்டாலே யன்றித்தன் கையெய் வுண்மையெய்
றண்டா தழுது வியல்.
987. தத்துவனைத் தன்னுண் தன் தான் உணர் லன்றித்
*றத்தையும் மாயக் கரு
- *அத்தையும் + கா லானுள்ளிட்டுத் தத்துவக் கூட்ட
மான முப்புமக் கூட்சி முழுவதும்.
988. வேறென் றறியா லிமனுந் தவநிவிலே;
தேறவொன்று வள்ளதுதன மெய்.
989. ஒன்றான தன்மெய் யுணர்வாலே யன்றிமற்
றென்றஹ் மிவிலே நிலே.
990. தன்னைவே காணான றலைவனைத்தான் காண்ட
தன்மெய் தலைவன்றன் மெய். [லெவன்;
991. தன்மெய்யே காணான் கலைவன் மெய் காண்டலெவன்;
தன்மெய் யறிதல் சதிர்.

992. தன்சொருபத் தத்துவமே தானறியா மூடமதிக்
கென்செயுமற் றேனை யறிவு.
993. அதுவேதா னாக வந்தாலே யன்றிக்
கதுவரிது கைவல் வியம்.
994. மத்தமனக் கூப்பனையா மற்றவற்றை முற்றவொழித்
துய்த்துணர்க தன்மெய் யுளத்து.
995. தோய்ந்துபிற வற்றிற் கழலாது தன்னுண்மை
யாய்ந்தறிந்து தன்னி லமர்.
996. தன்னியல் சார்தலே செய்தவமாத் தன்னின்மற்
றன்னிய மெல்லா மகற்று.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

997. உள்ளதே தானு வுளத்தில் விளங்கிலன்றிக்
கள்ளமனக் கற்பனையே காணாமயற் காட்சியெல்
[லாம்;
துள்ள மகந்தைமனச் சுட்டறுத்து நானுரென்
றுள்ளத்தே தன்னுண்மை யோரக் கடவதே.
998. தொச்சபே கோயிலா நின்றவருட் சிற்பரத்தாற்
செல்செவே தேர்ந்தடைக சித்தமாந் தம்முண்ணை;
தன்சொரு வுண்மை கலைப்பட்ட தற்பரர்மற்
றெஞ்சியதால் யாது மி. ர்ப்படா ரென்றுமே.
999. சுத்த வருள்வெளியாத் துன்று சொருபமன்றி
மித்தைசேர் மாயா விவாசமே மற்றையவை;
எத்தகைய வேறுமல் வேதிகைவ யாவுமொழித்
துய்த்துணரா யுள்ளத் தொள்வெளியா வுன்னையே.

90. தான் தனியே நிற்க

(குறள்)

1000. இனியனாத் தானிருக்க வேண்டிற் றனக்குத்
தனியனா நிற்கை தகும்.

குறிப்பு:—தான் (பாரமார்த்திகத்தில்) தனக்கு இனிய
னாக விருக்கவேண்டில்.

91. தாளே தத்துவம்

1001. ஏனையொன்று மில்லை யியற்சிற் பரத்தைதயன்றித்
தானதுவே யாந்தத் துவம்.

92. தாப மறல்

(வெண்பா)

1002. உலகிலென் றென்று முழுன்றங் குயிரே
யுலேவிலாத் தாப முழந்தாய்—கலவுமனப்
போராட்டந் தீர்ந்தசுற் போத சொருபசிவ
நீராட்ட மாற்ற்து நிலை.

93. தியானம்

(குறள்)

1003. கடவுட் பதஞ்சிற் கருத்தைப் பகித்தாற்
கடவுள் வடிவாங் கருத்து.
1004. வீண்கலக்க மாண வியுமோகப் பாழறச்செய்
மாண்கழற்கண் வைப்பின் மாணம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1005. பாழ்மையல் செய்யும் பரக்காற் புலன்களிற்
கீழ்மைப் படிவளிற் கேதத்துக் குட்டிடும்
ஏழ்மைப் பிறப்புக்கு மேமப் பெருஞ்சேம
வாழ்வுக் குறுதுசெய் வள்ளலை யுள்ளுடே.

1006. என்னதியா னென்னும்பா மேழைமனசெற்
[நென்னகத்து
நன்னிதியாம் பூணமெட்டு ஞானஹ பூதிதந்தான்
சன்னிதியா வெக்கெக்குந் தக்குடரந் தாயமை
உன்னுகியா னத்திறத்தோர்க் குள்ளம் பரவாமே.

94 தியான லக்ஷியம்

(வெண்பா)

1007. செயலற்று நா னென்னுஞ் சிந்தையற்று மோன
வியல்கற் றொழுகலே யின்பம்—பயில்க
நிராமெப் புண்மைமிலே நிற்க வொழுதோர்
ஒராலம்பக் தேமனத்தை யுய்த்து.

குறிப்பு :—ஆலம்பம் - பற்றுக்கோடு, தியான லக்ஷியம்,

95. தியானக் காட்சிகள் கற்பனையே

(குறள்)

1008. சிந்தைக்கெட் டாத சிவத்தைச்சிந் தித்தலெவன்
சிந்தை வெறும்பா வனை.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1009. சொல்லலோ டெண்ணலறத் தொக்கமோ
[னப்பரத்தூ
மல்லென் றென்று மிரண்டுபடு பேதமென்றிற்
சொல்லலோ டெண்ணலுறு சொப்பனம்பொய்க்
[கற்பனையின்
வல்லமையென் றோர்ந்து மனத்தெளிகை மாட்சியே.

1010. கடவுளுருக் கண்டடைந்த காட்சியோர் அந்தக்
கடவுளியல் விட்டுமனக் கற்பனையிற் பேரார்
கடவுளே மத்துவிதக் கண்மணியா முண்மை
கடவுளிடல் காட்சிகளுங் காணற் புனலே.

96. திருவடித் தியானம்

(வெண்பா)

1011. மோன வருள்விளக்கம் மூண்டெழுந்தா லன்றி
தூனமயற் பாச மொழியாதே—மோன [யுளத்
வருள்வடிவ மானதல் லாண்ட வன்மெய்ஞ் ஞானத்
திரளடியிற் சிந்தை செறி.

97. திரிகரண சுத்தி

(குறள்)

1012. சுரணமுன் றுஷங் கடைப்பிடிக்கு(ம்) நன்மை
யரணமா வேமாப் புடைத்த்.

98. துற் சங்கம் நீத்தல்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1013. கோத்சமா யாஜாவக் கோலா கலக்கனவாப்
போர்த்த வுகே பொருளாகப் போற்றலாவு
வேர்த்தைம் புலத்தல் வியாமோகப் பட்டமுந்தும்
கோத்தைமட மாக்களைக் கூடா தொழிகவே.

99. துறவு

(வெண்பா)

1014. மெய்ஞ்ஞான வாழ்வு விழைந்தோர்க்குக் கற்பனை
[யாம்
பொய்ஞ்ஞான வாழ்வு பொருந்துமோ—அஞ்ஞான
மாயா விபாச மனக்கூக்க வாழ்வுதுறந்
தோயா யுபரதி யுள்

100. தேகான்ம பாவம் அறுக

1015. நீகாய மென்ற நிகாவறநின் னுண்மையை
தாகாய மாக வறிந்தாமுகாய்—ஏகான்ம [போர்த்
போதாணு பூதியாற் பூரணமோ ஞானபவ
மீதான மாமிவ் வுலகு.

101. நிட்டை

(குறள்)

1016. இருப்பளவாத் தம்மை யிதயத் தறிந்து
தரிப்பவரே சாந்திதழைப் பார்.

1017. காலதே சக்கர் டீனகடத்த சிற்பதத்திற்
சாலவே யூன்றல் சதீர்.
1018. ஆனந்த மோன வருட்சிற் பரத்திலன்றி
யூனந் தவிரா சூயிரீக்கு
1019. அச்சகவே தன்மாத் டமுத்தமா நிற்பதூற்ற
வித்தகமே யுண்மை விறல்.
1020. தான்ருந் திறநிலை தற்பரமா முத்திநிலை
ஊன்று யுனதுண்மை யோர்ந்தூ.
1021. தன்னிலை தான்ருந் தங்குமெய்க்கு ஞானநிஷ்டை
தன்னிலை தீருந் தயர்.

(வெண்பா)

1022. அன்று சொருபமென் றன்னியமெல் வாமகற்றி
நின்றோழுகம் பெய்க்குநான நிஷ்டையே—என்று
தாழ்வற் றுயர்ந்த சதாசிவமோ னுண்பவ [மொரு
வாய்வுக்கு ரல்ல வறி.
1023. உள்ளதெச சீங்கி யுணர்வு வெளிட்டமற் றொய்க்
கள்ளப டுந் தூர் கலக்க முறும்—தெள்ளக்
தெளிந்தபக் கத்துவருட் சிற்பரத்தி லுன்றி
யனைந்திடில்வாழ் வானந்த மாம்.
1024. உண்மைப் பதத்திலுணர் வுன்றிலன்றி யாருயிர்க்கு
வண்ணமசேர் மேலானவன் யாழ்விலிலை—வண்மை
சாத்திய மான சதாசிவத்தே உன்றிமனம் [சேர்
பேர்ந்தொழிக ளுணப் பிறப்பு

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1025. வெற்றிலை தான விளங்கு சொருபநிலை
நிறநிலை ஞான நிறைவான மோனமென்பர்
வெற்றிலா முண்மை விளக்கென்றி யுள்ளத்திற்
கற்றிவு பற்றெறுக் கானற் புனலன்றே.

1026. உள்ளத் துணர்வுருவா வுள்ள சொருபத்தைத்
தெள்ளத் தெளிந்ததிட்டை சித்தியின்மெய்; சிச்சுட
துள்ளு மக ந்தைத் துடிப்பா லடைந்தபிற [மாத்
கள்ளமயன் சேர்ந்த கணத்திறத்தின் பாலனவே.
- 1027 இருப்பளவா வுள்ள வியல்பான ஞான
நெருப்பாதுவா நிஷ்டை நிவந்தோங் கிடமப்
பொருப்பளவா போகமனப் பொல்வாங் கெரித்துத்
சுருப்பதமா மோனநிலை கூட்டுட்டெற் றித்தே.
1028. அறிவொளியா வுள்ளகத் தான்ம சொருப
நிலைவிலன் றி யாருயிர்க்கு நிம்மதி யில்லை
உறவுபிற வற்றே னுவைதொற் றகந்தை
யறிவுமற ிவெற் றறிவொளியா நிலை.
1029. மடமையா ஹற்றஜட மாணபி மாணம்
கெடவிசா றிக்குலாற் கேகமறத் கன்னிற்
நிடவியல்பா மோனத் தெளிவுபெற நிற்கை
கடமையா வாற்றக் கடவந்நல் லோரே.
1030. ஓர்மைசேர் நுள்ளுணர்வா ஹற்றவா னனுடவக்
கூர்மைசேர் மோனக் குலாவிலன் றிக் கைவல்பச்
சிர்மைசேர் முத்தி தீர்ப்பரிது நெச்சத்து
தீர்மைசேர் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டை பயில்கலை.
1031. உள்ளத் துணுவசா வுள்ளவண்ணம் யாராவ
முள்ள வொணை வண்ணம் சொருபமென்பர்
கள்ளமா மேகாக் கருதகான கற்பனைவைத்
தள்ளியே யுள்ளவறத் தற்பரமா நிற்கவே.
1032. நேரியரா வுள்ளச்சு *நீதியிற் பே ராதிடலோ
ராரியர்மற் றல்லா ரனூரிடரென் பார்பெரியோர்
கூரியமெய்க் ஞானக் குறிக்கோளாந் றற்பாத்தோ
டோரியல்பா வுள்ளவுணர் வொட்பதுட்புட்
[சேர்கவே

1033. கண்ணு வொளிர் சொருபக் காட்சியே சுத்தவநுள்
விண்ணு விளங்குசிவ மாட்சியெனிற் சுட்டறிவா
வெண்ணு நின் நேறிட் டிதுவதுவென் னேர்த்த
[வெவன்
கண்ணு சுத்தவநுட் கண்ணுக நில்லாதே.

1034. மெய்யன் பறிவு விளக்கலே வீடுபெற்
றுய்ய முபாயமென்ப நுண்மைப் பரமுணர்ந்தோர்;
சுய்யம் படுபொய்க் குடிவமனப் பரசுமற
நையுமா னேர்ந்துணர்வை நல்லசிவத் தூன்றிரே.

1035. மாயமா மோக மனக்கற் பனைகளகன்
பேயலுற்ற வுள்ளத சொளிர்சொருப வுண்மையை
நாமுறு கின்றிர், அக்குமக் கண்ணியமோ? [மற்
நேயமா மோனதுகை நன்மொளிரக் காணிரே.

குறிப்பு :—மோன நிலை நின்று - மோன திஷ்டைக்கண்
ணுந் தின்று.

1036. ஊன்றி யுளத்தி லுரைக்கலுற்ற மோனவுணர்
வான்ற சொருபநிஷ்ட டாணுபவ வுண்மையென்பர்;
ஏனாவா றுள்ளத் தியற்றிடிலவ் வான்மநிஷ்டை,
மான்றவகக் கார மயக்கமனக கட்டலுமே.

1037. ஆரவா ரஞ்செய் தவெப் படாதுமெய்யன்
பூர வுளக்களர்ந்த வுக்குமசற் பத்தியாற்.
பார சிவத்திற் பதிந்தமுத்தி யோகநிட்டை
சேர வொருப்பமர் சித்தந் தெளிதலுற்றே.

குறிப்பு :—யோக நிட்டை - சிவயோகமான நிட்டை.

1038. தன்னை யறிந்தபடி தானுறு நிற்கலன்றித்
தனனை யறிந்ததனுற் சார்பயன்மற் றென்னேயோ?
நன்னையமார் சொச்சொருப ஞானனு பூதிபெற்
[நேர்க்
கென்னதுநா னிட்கை; இருப்பதொரு சிற்பரமே.

1039. சிந்திக்க வொண்ணாச் சிவபதத்தில் யானென்னும்
புந்திக் கலக்கமறப் புக்கொடுங்கி நிற்கிலெல்லாற்
சிந்தைக் கிலேசஞ்சேர் ஐவியமா மேவியபாழ்
விந்தைக் கலவரந்தீர் வேழவழி காணோமே.
1040. தானுன தன்னைச் சடவுடலாத் தான்மருண்ட
மாணாகங் கார மயக்கமற மாற்றுவது
தானேதா ளாகத் தரித்திடுமெய்து ஞானநிஷ்டை
வாணக வைகுரியல் வாவறிவா நிற்கையே
1041. எவ்வளவு சொன்னாலு மிவ்வளவே ; தன்னியலை
உவ்வலுற்ற வஞ்ச மயக்கமற வாராய்ந்து
செவ்விதா வுள்ளொளிர்ச்சி சிற்பரமே தன்னுருவா
ஒவ்வவுணர்ந் துள்ளத் துறுதிபெற நிற்கவே.
1042. சித்தந் தெளிந்து சிவாயநம வென்றுசெய்த்
தத்தன் பதத்தி லமுந்து தியானத்தாற்
புத்தமுத மானசிவ போகமுண்டு நல்லமதோன்
மத்தரா நீருலகில் வாழீர்மெய் யன்பரே.

102 பக்தி

(குறள்)

1043. பேரின்ப வாழ்வு பிரங்கும் பரமன்பா
லோரன்பு பற்றி னுளத்து.
1044. பத்தியா லுண்மைப் பரமோப சாந்தநிலை
சித்திக்கு முள்ளஞ் செழித்து.

(வெண்பா)

1045. உயிருக் குறுதியா வுண்மைநலம் பேணிப்
பயிலக் கடவ படிகேள்—உயிருக்
கணிகலமாம் பாதத் தகந்தைமுடி தோயப்
பணிவுறவே தெய்வப் பணி.

1046. ஈசன் பதத்தி வியல்பாகப் பொங்குசிவ
நேச முதித்தாலே நெஞ்சத்து—நிசமனப்
பாச மகற்றும் பரமபத ஞானவொளி
யீச னருளா லொழும்.
1047. ஆனோடுபெண் ணல்லா வறிவுநவத் தோடுமனம்
பேணுறவாம் பத்திப் பிளக்கமே—பூணுமயற்
சுட்டறிவாங் கற்பணையச் சுட்டெரித்துத் தன்
நிட்டையா தின்னொரிந் தீடு. [சொருப]
1048. கற்பொழுக்கம் பூணக் கடவதுமெய்ந் ஞானவருட்
பொற்பதத்துக் கென்றே புலங்கொள்க—சிற்பரத்
கல்லாத வாழ்வு கடைப்பட்ட தூகமிகப் [தைக்
பொல்லாத மாயைப் புணர்ப்பு.
1049. தரித்தலன்றி மோன சமாதிநிலை சித்தி
விரித்தலெல்லாம மாயா விநோதம்—சரிக்தலுறச்
சித்த மியல்பாச் சிவபதத்தி லன்புபட்டு
நித்தமுத்தி பூடே நிலை.
1050. நெஞ்சிலே யாசை நிறைந்தா லிறைபதத்திற்
கொஞ்சியே கூடிக் குலாவலாம்—பஞ்சையாய்ப்
பாழ்பட் டிறுபற் பரமனருட் செம்பதத்தில்
வாழ்வற் றொளிக்க மலர்ந்து.
1051. கற்பணைய வெண்ணிக் கலங்காமல் யாவுமொரு
சொப்பனமா வெண்ணியே கட்டறுத்துக்—கற்பு
நிலையிலே நெஞ்சை நிறுததலாற் சற்று
முலைவிலா தூன்று யுளந்து.
- (கொச்சகக் கவிப்பா)
1052. இன்பம்அன் பென்ப இரண்டுமொன்றென் றேரா
[தாற்
அன்பினின் றின்பமுண் டாகுமென்பர் தாங்கிடக்க
அன்பினின்று தன்பமுண் டாகில் அதிசயப்பே
ரின்பமா வேற்று மகிழ்வா நிரசிகரே.

1053. அறிவான தன்னை யயர்த்தொழியா துள்ளத்
துறவாக மெய்யன் புணர்வா வியைக;
சிறவாத மோகச் செருக்கா மகப்பேய்
பிறியாமல் வெம்பிறவிப் பீழைபே ராதே.

குறிப்பு:—மெய்யன் புணர்வால் தன்னை இயைக என
வியையும்.

1054. பக்கரந் துக்கரணப் பான்மைக் குகந்தபடி
பத்தத் திரும்பற் பலவா வியன்றலும்,
சுத்தவறி வாகத் துவங்கு சொரூபவருட்
பத்தயே மிக்க பரத்துவஞ்சேர் விப்பதிே.

1055. கொச்சைவாழ் வானபுகக் கோலா கலத்திஓ
நிச்சைதீ ரன்பா வியற்றுசற் பக்கடால்
அச்சமமெய்ஞ் ஞான வருட்செல்வ மெய்தலாம்
பிச்சை யிரந்தும் பிரானடிநீர் பேணுமினே.

1056. விசுத்தத் திருவருட்சீர் வேட்கையா லுள்ளத்
தசுத்தப் புலன்களின்பா முாசைதறக் கெட்டால்
அசுத்தமமா மோக வகப்பா ழியற்கை
நசித்தொழிய வுன்னகத்து நன்கொளிநந் தானே.

1057. உள்ளத் துயிர்த்துணையா வுள்ளதைதன் குய்த்
[துணர்ந்தோர்க்
கெள்ளத் துணையு மிடர்ப்படையா ரேதுவில்லை;
கள்ளச் செருக்கால் கலக்கமில்பே சின்பவநுள்
வெள்ளப் பிரான்றான விழுததுணையாப் பற்றுக்கலை.

1058. மூண்டபர மார்த்த முழுமுதற்பே சின்பவியல்
வேண்டலுற்றார் வேண்டல் வெறுத்தலற விட்
[டொழிக
காண்டலுற்ற யாவமவை காண்பா னுளப்படவிட்
மீண்டலுற்றா ளுள்ளக் கயற் சாவாழ் வொங்குசென்.

1059. நேர்மை தவறதீர் நெஞ்சந் தளராதீர்
சீர்மைசே ரன்பு செழுத்தால் இறைவனருட்
பார்வையகம் பற்றலாற் பாசக் கலக்கமற்றுக்
சுர்மைசேர் மோனக் குறிதுலங்கக் காண்பீரே.

1060. கோவிக்கா தென்னைக் குறிக்கொண்டு கேளீர்ந்துத்
தேவைக் கெனலோர் சிறுதெய்வம் பேணுதீர்
சேவிக்க ஹற்றூர் சிறப்பரிக்க வல்லதகத்
தாவிக்கீகா ராவிபா வார்ந்த சொருபமே.

103 பர வித்தை

1061. வித்தை சொருபவிபல் வித்தையே மற்றையவை
மித்தையே மித்தையை மேன்மேல் வளர்ப்பனவே
புத்தியென்ற மோகப் புலப்பமாம் பந்தமறு
முத்தி சொருபம் முனைபற்ற மோனமே.
1062. வித்தை சொருபவிபல் வித்தையே மற்றனைத்து
வித்தையுளும் மாபா விபாசமாங் கற்பனையே
வித்தைகளா மற்றோர் விளங்கப் பவின்றிடினும்
வித்தகர்முன் மித்தையா வெட்கிக் கரப்பனவே
1063. சித்தமனம் புத்திச் சொருக்கா மகந்தகமுனைப்
பெய்க்தொழிவாற் பெய்க்தொழிய யானிதுவென்
[நெண்ணுமட
கத்த வறிவுத் துலக்கமா(ம்) மோனவருள்
வித்தையா லன்றி வெளிப்படா துண்மையே.
1064. வெற்றறிவாத் தன்மெய் விளங்குத்தான் காணிலன்
மற்றறிவு முற்ற மயக்கமனக் கற்பனைகாண்
மற்றனைத்துங் சுற்றறிந்த மாட்சிசேர் மேதாவி
கற்றவனாந் தன்னைக்கல் லாததென்ன கல்வியே.
1065. கற்கக் கடவதொரு கல்விதன் னுண்மைமன்றி
மிக்கமற்றென் துண்டென்ன வேண்டல் சொருப
[வுண்மை
கற்கவற்ற மோகவாகங் காரக் கலக்கங்காண்
தக்கவா னேர்த்துணர்ந்து சார்கதன் னுண்மையே
1066. ஒற்கமுற வுள்ளத் துசாவித்தன் னுள்ளுணர்வால்
நிற்கக் கடவ நிலைதன் சொருபமென்று
கற்கக் கடவர் கலைஞானம்; கற்றுணர்ந்தோர்
விற்கக் கடவரல்லர் மெய்ஞ்ஞான போதனையே.

1067. களிவளர்பே யாட்டமனக் கற்பனைதீர்ந் தாலே
வெளியொளியா வுள்ளபர மெய்யுணர்வு மேவும்;
இளிவளர்வெம் பாச வியற்கையற வுண்மைத்
தெளிவளவா வுள்ளசிவச் சிந்தனையாற் றீரே.
1068. இழுக்க வொணுத வியற்செம் பதத்திற்
செழிக்கு முணர்வு சிவக்கே வவமாம்;
வழுக்க வொணுது மனத்தைத் தியானப்
பழக்க முறச்சிற் பதத்திற் பரிற்றே.
1069. கற்றறிய யாதுங் கடவதில்லை தன்சொருப
வெற்றறிவா முண்மை விளங்கிள்; விரும்பினம்
பெற்றுவுக்க யாதோர் பிறிதமில்லை பின்னமற்ற
முற்ற முழுமுதலா மோனந் தழைத்திடலே.
1070. உண்ணனவா வுள்ளத் துறையு மிறைவனைநன்
கெண்ணியெண்ணி டெண்ணியவவ் வெண்ணவனத்
[தானிகயத்
தெண்ணமெழ வொண்ணா திறந்தொழியப் பொங்கு
[மியல்
வண்ணமா மோனவருள் வாழ்வுவாழ் வாவதே

104. பரவெளி

(குறள்)

1071. கற்றறிந்து நிற்கக் கடவ கிகயத்தில்
வெற்றறிவா மோன வெளி.

105. பிராணயாமம்—தியானம்

(வெண்பா)

1072. கதமுற் றெழுமகங் காரமா மோக
மதமடங்க வாசியை வாங்கி—திதழும்
பதமா மனத்தைப் பயிற்றுந் தியானத்
திதமாக ஓன்ற லினிது.

106. பிரார்த்தனை

1073. பத்திக் கிடங்கொடுத்த பாதமே தேர்ச்சகல
வித்தை களுக்கும் விளைநிலமாம்—வித்தை
எதைத்தெரிய விச்சித் திடினுங் கருத்தைப்
பதித்திடுக வந்தப் பதத்து.

(கொச்சகக் களிப்பா)

1074. வாவா வெனநின் மதாரமொழித் தீங்குரலாற்
குவாய் குயிலேநங் கோடான் குருபரனை;
வாழ்வாக வுள்ளத்தில் உந்து மலர்த்துவான்
சாவாத தற்பர மெய்த் கன்மைநம் மாருயிர்க்கே.

107. பிற பயனிலினை

(குறள்)

1075. ஆன்ம சொரூபஞ் சன்னுபவ வேட்கையற்றூர்க்
கேனையபோ கங்க ளிழுக்கு.
1076. சிவதன்ம வாழ்வு சிறக்கலுற்றார் நோக்கில்
அவதன்மம் மற்ற யவை.
1077. சிவத்தின்வே ருகத் தெரிபவெல்லாம் பாழி
லவத்தமாத் தோன்று மறிவு.

108. பிறப் பிறப் பறல்

1078. சிறக்க விளங்குசிவச் செம்பதங்கண் டோருக்
குறக்கவிழிப் பின்று முணர்வு.

109. புலனீர்! ஆண்டவனைப் பாடுயின்

(வெண்பா)

1079. பச்சைப் பசும்பொய் பலபேசிப் பற்றைகளாங்
கொச்சைகளைப் பாடிக் குவலயத்திற்—பிச்சையேற்
றுண்டபழி பாவ மொழியப் பரவுமின்பெய்த்
தொண்டர்தொழும் பாதத் துணை.

110. புருஷார்த்தம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1080. ஊதியமா வுள்ளத் துறத்தக்க டேறுயிர்க்குப்
பேத மயக்கப் பிழைசே ரகந்தைகூர்
பீதியற்ற ஞானப் பெருமைசா லக்துவித
நீதிசே ருண்மை நிறைவாக நிறறவே.
1081. காணப் படுவனவுங் காண்பாணுங் காட்சியாக்
காணப் படுவவெதுங் காண்போன மதுவியமா
மாணப் பெறும் மவுனவியற் சிற்பரமே
பேணக் கடவபெரும் பேறுந்தன் னுண்மையே.
1082. பெண்புரிள்ளை யென்றறிவு பேதலிக்கப் பற்றுடல்
[வாழ்
வுண்டுபோற் றேன்றென்றி யுண்மையன் றுக் கண்ட
[வர்க்குக்
கண்டுகொள்ளத் தக்கவருட் கைவல்ய வாழ்வகத்து
மண்டுசிவ தற்பரமா மன்னு சொரூபமே.
1083. அத்தகநிற் கின்ற வறிவா லிதயத்து
நித்தமாத் துன்று நிஜசொரு பாணுபவம்
புத்திமா ஞான புமான்முணரத் தக்கதன்றி
மித்தையாத் துன்று வெறும்புலப்பாழ் வேட்கை
[உன்றே.
1084. நேதியால் யாவையுமே நீக்கியின் நீக்கவொண்ணா
மீதியா யாது விளங்குமோ கான்றுணம்
போதியா வுள்ளத்திற் புத்திமனங் கட்கப்பால்,
ஊதியமா வுற்றடையத் தக்கதல் வொண்பொருளே.
- குறிப்பு :—அப்பால் உள்ளத்தில் போதியா யாது
விளங்குமோ அவ் வொண் பொருள் எனக்
கூட்டுக. போதி - போதம், போதவடிவம்.
1085. அன்றலுற்ற மோக வகப்பே யொழிதலின்மற்
றென்றுமற்ற மோன வுணர்வொளியாம் பூரணத்
வென்றிசேர் வாழ்வு விளங்கவே ஆருயிர்க்குத் [தில்
தொன்றுதொட் டுள்ள கவாராச் சிவவடைவே.

111. பேரின்பம்

(வெண்பா)

1086. நல்ல சிவத்தின் மெய்ஞ் ஞான வருட்பதமே
யல்லலொருங் கற்றொளிர் பே ரானந்தம்—புல்லுமனம்
பாசப் பசுத்துவந்தீர் பாவனா தீதசிவ
தேசப் பருப்பதந் தேர்.

112. மத சமரசம்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1087. நாராய னாய நமோநமவென் றுள்ளத்திற்
றேராநின் றுருஞ் சிவாய நமோநமவென்
றேராநின் றுரு டளத் துண்மையாக் கண்டடைவ
தாரா வமுத வருட்சிற் பதமொன்றே.

113. மயலறல்

(குறள்)

1088. அருட்சிற் பரவாழ் வமைந்த வகத்து
மருட்சர்ப் பனைமாய் வறும்.
1089. அகக்கலக்க மற்ற வருட்சிற் பரவாழ்
வுகக்கலுறத் தக்க துளத்து.

114. மனம்

(வெண்பா)

1090. உள்ள பொருளை யுதாசினம் பண்ணிமுற்றக்
கள்ளவுணர் வான கலக்கத்தால்—வெள்ளத்
துயர்சேர்ந்த பாழங்கனாத் தோற்றத் தழந்தும்
மயர்சே- ரகந்தை மனம்.
1091. தினைத்தற் குரியதாத் தேக்குசிவா னந்த
வெளத்துருவே யாக விளங்கி—உளத்தூ
டியற்பரமா நின்ற விறைவனருட் சீமை
மயர்ப்பதே மாய மனம்.

1092. திண்மைசேர் மோனச் சிதாகாச மாகவருள்
வண்மைசேர் வாழ்வு மலர்தலுற—உண்மையா
வுள்ள வருட்பரத்தை புள்ளத்திற் கொள்ளாத
கள்ளமனஞ் சாகக் கடை.
1093. நினைந்தே தடுமாறு நெஞ்சம் புலத்தூ
டினைந்தே யிராப்பகலா வேங்கி—முனைந்தே
டடுமாச மானமருட் பாழுகத்து மூழ்கிக்
கெடுமால் கறுகிறுத்துத் தான்.
1094. திறந்தவெளி யாகத் தெளிந்தமனந் தானே
சிறந்தவருட் சிற்பரமாஞ் சீர்மை—*உறழ்ந்த
வறிவுகளுக் கெல்லா மதிஷ்டான மாக
வறுவதோ ருண்மை யொளி,
* உறழ்ந்தவறிவு - பல்வேறு வகைப்பட்ட விகற்ப
அறிவு.
1095. ஒத்தமனப் பான்மைசே ருள்ளத்தே யொட்பமுறு
சுத்தவருட் பார்வை சுடர்தலுற்றுச்—சித்தமடக்
கட்டற் றொளிச்சொருபக் கைவல் லியமியல்பா
வுட்டெளிய ளுரு மொருங்கு.
1096. பொறிபுலன்க ளுடுபோம் போக்கை மறித்துட்
பிறிவுபடு பேதமறப் பேணி—அறிவொடுதன்
னுள்ளே யொடுங்கின வுள்ள மகண்டவருள்
வெள்ளமா மின்ப வெளி,
1097. செம்பதமா வுள்ள சிவசொருபந் தானேபே
ரின்பவியல் பாக விநயத்தே—அன்புமய
மானவறி வொட்பக்தா லாய்ந்தாயந் தடங்குமனம்
வானவடி வாகும் மலர்ந்து.
1098. கற்பனைதீர் மோனவருட் கைவல்ய வாழ்வாகச்
சிற்பரதெய் வீகஞ் சிறந்தமனம்—நிற்பதன்றி
நிட்டானு பூதி நிலையிலே தன்னைவிட்டுச்
சுட்டானு கற்பிதமாஞ் சூது.
1099. வாக்கு மனத்துக்கு மட்டுப் படாதவொளித்
தேக்கமார் சாந்தித் தினைப்பிலே—சூக்கமாத்
தோய்ந்தபுறிந்த சித்தந் தூரீயப் பதமாக
மீந்தியல்வே தாந்த வெளி.

1100. திருவிடய மாக திகழுமனத் துண்மைத்
திருவடிமெய்து ஞானந் திகழும்—பொருள்வடிவ
ஞானத் துரீயவெளி ஞாலமுழு துங்கவித்து
நானற்ற தானுய் விடும்.

1101. போதப் பொருளாகப் பொங்குசொரு பானுபவக்
காதற் பெருக்கிற் கரைந்தமனம்—மோதக்
கிளர்ச்சிசேர் சுத்தவருட் கேவலமா மோன
வளர்ச்சியுற்று வாழும் மலர்ந்து.

1102. *சிற்றம் பலமாத் திகழிதயச் சிற்பரத்தைக்
கற்றன் பனைந்து கரைந்தமனம்—சற்றும்
சலியா தொளிர்சொருபத் தற்பரமா மோன
மலையாக மன்னும் வடிவு

* சிற்றம் பலம் : - தகராசரம் (தகரம் - சூஷமம்).

1103. காப்பாக வுள்ளவருட் கற்பகமாஞ் சிற்பரமே
யோர்ப்பாக வுண்மை யுணர்ந்ததல்லோர்—வாய்ப்
[பாகத்
தஞ்சொருப வாழ்க்கை தழைத்தொளிர்சாந்
நெஞ்சமே முத்தி நிலை. [தானுபவ

1104. வெளியாக நின்ற விசுத்தமனந் தானே
யொளியாக வுள்ளதோ ருண்மை—தெளிவான
சிற்பரமாத் துன்று சிவானுபவ மோனமே
எப்பொழுது முள்ள விடல்.

115. மனம் மாயம்

(குறள்)

1105. ஆயலுறிற் சற்று மதுபுலனா காமையின்
மாயமே கண்டாய் மனம்.

1106. நஞ்சனைய மோக நவைசே ரகங்கார
வஞ்சமனம் மாயை வடிவு.

116. மனமே ஆன்மாவாகி விடும்

1107. தானேதா னுவகத்துத் தன்னைச்சாட் சாற்கரிக்.
வாளு வொளிரும் மனம்.

117. முத்தி

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1108. உண்மை யுணர்வி லுபாதியுணர் வோய்த்
[தொழி
நின்னமைசேர் சுத்தசிவச் சிற்பரவாழ் வானவிய
வண்மைசேர் சாந்தி வளந்ததும்பப் பொங்குமு
அண்மையிலு மண்மை; அதிதூர * மாணவர்க்கே

* ஆணவர் - ஆணவமுடையார்.

118. முனைப்பறுக

(வெண்பா)

1109. தன்னு லொளிர்த்த சச்சித்தா மான்மவொளி
முன்னாக மூட முனைப்பொழிக—தன்னுது
பிற்பட் டகந்தையறப் பேர்ந்தொழியப் பெற்றானே
முற்பட் டொளிருமதன் மொய்ம்பு.

119. மெய்ப் புலமை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1110. வீறுபெற்று வாழ விளக்குறுமெய்த் ஞானவருட்
பேறுதவு தெய்வப் பிரானாயைப் பேணுது
சோறுகூ றைக்காகத் தொண்டுபட்டு மிண்டருக்
கூறுவரோ மெய்ப்புலவர் கூசாது பொய்த்துதிவே

120. மோனம்

(குறள்)

1111. மோனந் தெரிவிலன் றி மத்திப் பரமார்த்த
ஞானந் துலங்கியதன் றும்.
1112. மோன வுணர்வே முழுமுதற்பே ரின்பவருள்
வானமா மன்னுமியல் வைப்பு.

1113. ஒன்றாக வுள்ளத் துறைசொருப மோனவுணர்
வின்றேற் பரமுத்தி யின்று.
1114. மோனமே யாருயிர்க்கு முத்தி சொருபவருள்
வான வியற்பதமெய் வாழ்வு.
1115. கூறியமோ னுனுபவங் கூடலன்றித் தேறரிது
தேரியதன் னுண்மை நிலை.
1116. உபசாந்த மோன வுணர்வே யுயிர்க்கு
விபவானந் தந் கிளர்மெய் வீடு

(வெண்பா)

1117. இத்தனுவே நானென் றெழுந்துலகப் பாழிலுழற்
சிததமல மான செந்நகரவே—சுத்தவருள்
வானமா வுள்ளம் மலர்ந்தொளர்சாந் தானுபவ
மோனமே ஞான முடிவு.
1118. சொல்லும் பொருளங் கடந்த சுடர்குறித்து
மல்லுக்கு நிற்கை மதியினம்—சொல்லவொண
மோனவுணர் வானொரு சொல்வான்
தானவிர்ந்து நின்றல் சதிர். [முழுமுதலாத்
1119. போதமா முண்மைப் பொலிவிலே நானெனுங்கா
ரேதமனப் பேயாட்ட மென்றுமிடை—வாதமனப்
பான்மையறச் செத்துப் பரம சிவாம்புதிசேர்
வானமா மோனம் மருவு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1120. ஊனப் பழிசே ருயிர்ப்பா வருத்தமுல்பா
ழீனவகப் பேய்நா னிறந்தொழியக் கண்டபர
மோனப் பதமே முழுமுதலாத் துன்றுசிவ
ஞானப் பெரும்பதமா நண்ணக் கடவதே.
1121. சுத்தவருள் வாழ்வாத் துலங்குமோ னுனுபவம்
மத்தவகங் கார மனத்தில் மலராது;
செத்தொழிந்த மோகச் செருக்கர் திளைத்திடுவர்
புத்தமுத போகமாப் பொங்குசிவ மோனமே.

1122. பூணக் கடவசற் போதானு பூதியே
பேணக் கடவசுபப் பேரூன சொச்சொருபம்;
மாணத் துலங்குமவு னனுபவத் தாலன்றிக்
காணற் கரிதந்தக் கைவல்ய வுண்மையே.
1123. ஊன வுடலுருவா வுந்தலுற்ற நானெனும்பா
ழீனமற வுள்ளத் திருப்புணர்வு மாத்திரமாத்
தாடினாளிரும் மோனமே தத்தவமாச் சார்ந்திடுக
வேனை யெதையு மெதிரிட்டுப் பற்றாதே.

121. யாவும் சிவச் செயல்

(குறள்)

1124. சிவச்செயலே யாகத் தெளியிலன்றி யாவு
மவச்செயலே யென்பரறிந் தோர்.

122. வாழ்வு துற

(வெண்பா)

1125. வாழ்க்கையென் றான மனோமயத்தை யெண்ணி
[நண்ணித்
தாழ்க்கைமதி மோகத் தவறுகாண்—பாழ்க்கையே
யாகவல் வாழ்வை யகன்றுன் சொருபசிவ
போகவாழ் லொன்றப் பொருந்து.

123. விசாரம்

(குறள்)

1126. பராற்பரமா வுள்ளதன்மெய்ப் பான்மையைப் பற்ற
வொராற்பதமா வுள்ள துசா.
1127. தானு ரெனத்தற் சதிர்த்தார் தலைப்படுவர்
வானு வளர்சொருப வாழ்வு.
1128. உள்ளதுதன் னுண்மையே; ஊடுருவி யுள்ளத்துத்
தெள்ளிதாங் கூர்மதியாற் றோர்.

1129. கற்பனையாற் சிந்தை கலங்காது நானெனுநின்
ஐற்பவமோர்ந் துள்ளத் தொடுங்கு.

(வெண்பா)

1130. தேர்தலுற்ற ஞானந் திடப்படமேன் மேலுமகத்
தோர்தலா முண்மையுசா வோம்புக—சூர்தலாந்
தன்சொருப ஞான சமாதி சகஜமாய்
நெஞ்சமுற வேண்டு நிலைத்து.
1131. துள்ளுமங் காரத்துடுக்கடங்க நானாரென்
றுள்ளுமுசா வான வறுதியால்—உள்ளமுறப்
புக்கா லடையலாம் போத சொருபமா
வெக்காலு முள்ள வியல்பு.
1132. நிலைக்கீடுநீ தானுனா நெஞ்சத்தே யுன்னை
யுலைத்தியல்பே ராசைமாரநங் கோய—மலைத்தெழு
மோகவகங் கார முனைப்பறநா னாரென்றுள் [புன்
ளாகவங்கூர் நோக்கா லடர்.
1133. தேற்றமுற நின்னுண்மை தீர விசாரித்துப்
போற்றும்பொய்ந் நாளைப் புறந்தள்ளித்—தோற்றங்
யாவுங் கடந்தபே ரின்பப் பரவெளியா [கள்
மேவும் பதத்தில் வ்ளங்கு.
1134. உள்ளதையுள் ளுக்கமா வோர்ந்தோர்ந்து மெள்ள
கள்ளமறக கண்ட கருத்திலே—தெள்ளிதா [மெள்ளக்
மோனந் தலைப்படலான் முப்புடிகள் பொய்ப்படனா
னாநகந் துன்று மகத்து.
1135. இன்றி யமையா வெழுவாயாந் தன்னியற்கை
முன்னறியத் தக்கபெரு முக்கியமா—நின்றதனை
முற்றப் புறக்கணித்து மோகமுனைப் பாலயலே
பற்றறிவு முற்றப் பழுது.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1136. அன்றியொன் நிலலா வறிவே சொருபமா
வென்றுகொண்டா லன்றி விமோசனமில் லாமை
பொன்றவகங் காரப் புலைமதிநா னன்றென்று [பூர்
மன்றவகத் தோரந்துறைக வாலறிவாத் தன்னை
[ருவே.

குறிப்பு :—இல்லாமைமால் ஓர்ந்துறைக எனவும்
என்று பொன்ற ஓர்ந்துறைக எனவும் தனித்
தனியே செனறையையும். வாலறிவே தன்
னுருவாக என ஏகாரத்தைப் பிரித்துக்
கூட்டுக.

1137. ஆய்ந்தறியத் தக்க வகந்தேர்த் தறியாதார்
ஓர்ந்துணர்மற் றென்று ஸூயர்க்குறுதி செய்யாத;
பேர்த்தொழிய விட்டுப் பிறவற்று நாட்டமறத்
தேர்ந்தறிய முற்படர் தீவிரமாத் தன்மெய்யே.
1138. எண்ணவொரு சற்று மிடமிலா வத்துவித
வண்ணப் பரசொருப வாழ்வான மோனவியல்
பண்ணப் படுவதன்று பாவனையால், யானதுவென்
றெண்ணுவோன் றன்னியலாய்த் திற்றொழிவா
[லன்றியே.
1139. துருகமாத் தோன்றிஹந்தர் சோதிப்பார் சொந்த
சொருபமே யாகத் துலங்குககாண் கிற்பார்
திரோதமறத் தேடித் தொரியின் சொருபப்
பராமுதவாழ் வாமெய்ப் பவனடைகிற பீரே.
1140. சோக மயமாகத் துன்றும் பிறவிக்குத்
தேக வடிவாச் செருக்குற் றுழல்வதும் பாழ்
மோக முனைப்பே முகவென் றறிந்தகத்தவ்
வேக மறக்கெடுக்க வேண்டும் விசாரித்தே
1141. எள்ளவொணுத் தன்மெய் யியற்சிற் பரவடிவை
எள்ளலே யாமுடலில் யானென் றெழுமகந்தை;
துள்ளு மகந்தைமனச் சூதறத்தன் னுண்மையை
[யாய்த்
துள்ளமே யாகவிளங் கொட்பதுட்பந் தேறிரே.

1142. ஒன்றா வுண்மை புளத்தியல்பா வுள்ளதனை .
நன்றாக வுய்த்து ணரின் ஞானனு பூதியுறும்;
பொன்றாத சுத்தவருட் பூரணங்காண் ஆருயிர்க்குத்
தொன்றான சொந்த சொருபமா வுள்ளதே.
1143. நானு ரெனவுளத்து நாடலுற்றால் ஒட்பநுட்ப
வானுன சுத்தவருள் வாழ்வா வொளர்சொருப
ஞானனு பூதியா நன்னுமதற் குத்தரமென்
றானு வனுபூதி யாளர் மொழிவரே,
1144. வந்த வழியே மடுக்குமனக் கூர்மையோர்
சொந்த சொருபமாத் துன்று சிவஞ்சேர்வர்;
பந்தமடற் வுண்மைப் பரமத்த யாகவியல்
விந்தைசேர் ஞான விசாரவழிச் சேரீரே.
1145. ஓவருள் னுண்மையா வுள்ள சொருபத்தைப்
பாவனையா வொழிப் பரமார்த்த மாக்கருதல்
ஆவதன்று; காறுரென் னுய்த்தகத்து மோனமா
வொர்வதால் யானொணும்பொய் யோய்ந்தொழிதல்
[சாதனமே,
- குறிப்பு:—கருதல் அன்று; நானுரென்று ஆய்ந்து
ஒய்ந்து ஒழிதலே சாதனம் என்பது கருத்து.
1146. போதத் தெளிவாப் பொருந்து சொருபமே
வேதத் தலையில் விளங்கும் பரமார்த்தம்;
சார்த்தக் தற்சோ தனைமுறையாற் சிச்சுடப்பொய்ச்
சூதற் றொழிந்த துரீயர் பரமரே.
1147. வாயக் கடவபெரு வாழ்வுக் குபாயமாத்
தோயக் கடவதுதன் சொந்த சொருபவுண்மை;
மேயவகங் கார விசித்திரப்பேய் வீடவகத்
தாயக் கடவதுநா னுரெனத்தன் னுண்மையே.

1148. ஐத்தம் பிறரல்லர், ஐண்டவன்பாற் பூண்டவன்
[பாற்
சோத்தம் பிரானென்று சோதனையே சாதனையாக்
சுர்த்தமெய்து ஞானக் குறிவழியே தம்முண்மை
யோர்த்துணர்ந்து தம்முயிருக் கோப்படைகா
[ஞா விமலே

1149. இத்தனுவே நானென் றெழுந்துமல்பா மாணவப்
[பேய்
செத்தொழியு மாற்றாற் சிறக்கவுளத் தொட்பநுட்ப
வித்தகமெய்து ஞான விசாரத்தாற் றம்மியலோர்ந்
தத்தகவே நின்ற லறிவுடைமை மன்னுயிர்க்கே.

1150. இஞ்சே ருலகத் தியற்கை தனைத்தான்
மருஞ்சே ருடலா மயங்கிக் களித்தல்
வெருஞ்சேர் மனத்தை விவேகத்தா லாராய்ந்
தருஞ்சேர் பரத்கொடுதா தான்மியந்தேர் வாயே.

1151. அகப்பே யறிவான வாணவந்திர் காதும்
முகப்பரிது சொந்தமுழு மூதணர்வாக் தன்மை;
தகப்பெரிய கத்த சதாசிவமெய்த கன்மை
முகக்கலுது லோரகர்தை மூலந்தேர் வாரே

குறிப்பு :—சதாசிவத் தன்மை சார்தலுதுவோர் அகந்தை
மூலத்தை ஆய்ந்தறிய வேண்டு மென்பதாம்.
தகப்பெரிய - பெருந்தக்க

1152. யாதானு மாக வெதிர்ப்படவே தோன்றுவது
நீதா னதுவன்று நின்னதுமன் றன்னதென
நீதா னுனது நிஜவடிவை யோர்த்துணரில்
மீதான மாக விளங்குமுன் மெய்வடிவே.

குறிப்பு :—என - என்றகற்றி; மீதானம் - பரந்தாமம்.

1153. அகந்தை முனைப்பற் றழியினி யுள்ளம்
முகந்து தினைப்பரிது மோனனு ப்தி
அகந்தை முனையா தகத்தில் விசாரித்
தகழ்ந்து களைவ தறிஞர் கடனே.
1154. தன்னை யறியத் தலைப்பட்டோர் சுட்டறிவே
யன்றியா னென்னு மகந்தைமுனைப் புங்கெடலால்
என்னதுயா னென்ன லிகப்பவருட் கேவலமா
மன்னுவார் வாழ்வு மகத்தான தற்பரமே.
1155. தானே யனைத்துமாச் சாநு மகந்தைமனம்
போனாலே யன்றியருட் பூரணசற் போதமுறார்
யானே யெனதே யெனுங்கலக்கம் பொய்த்தொழியத்
தானு ரெனத்தன்மெய் போர்ந்து*சா திக்கவே.

*சாதிக்க - வியங்கோள் வினைமுற்று.

1156. தன்னி லேவோர்ந் தண்மை தலைப்படலுக் கன்றிமற்
றன்னியத்தி லெல்லா மகிகரிப்ப தூழ்த்திறனே
என்னவறிந் தானன்றோர் எளிமைசேர் சிந்தையற
உன்னி யுணர்வை யுசாவிற் செலுத்துவரே.
1157. வான வருள்வடிவா வைகுபரந் தானான
மோன வுணர்வு முயங்கும் பரியந்தம்
யானென் றுருத்தெழுந்தோ றினவகப் பேய்
[முனைப்பை
யானு ரெனத்தேர்ந் தியதத் தொடுக்குதியே.

குறிப்பு :—அருள் வான வடிவாக.

1158. தன்னை யறியத் தலைப்பட்ட தீவிரருக்
கன்னியதன் மங்க ளகன்றொழியும் பெற்றியால்
நன்னயமார் சுத்தமெய்ஞ் ஞானமொன்றே நாட்ட
துன்னுபர மார்த்த சொரூபந் துலங்கவே. [மாத்

குறிப்பு :—துன்னு - துன்னுதல் என ஏவல் வினைமுற்று.

1159. ஒன்றாக வுள்ள பிரான் பற்பலவாத் தோன்ற
[ஆற்றான்;
என்றாலு முய்ததுணர்வார்க் கேகான்மா வாவொளிர்
[வான்;
நன்றாக நாளுரென் னுள்ளாழ்ந்து நாடலாந்
றென்றான சொந்த சொருபந் துலங்கீரே.

124. விஷய தோஷம்

1160. புந்திசெய் யக்கடவ போத சொருபத்தை
நிந்தைசெய்த வாறன்றே நெஞ்சத்தால் இவ்வுலகில்
விந்தையா மோக வெறிசே ரகந்தையாற்
சிந்தைகூ ளாசை திளைத்துழக்குஞ் சீவியமே.
1161. மரமே யனைய மனத்தார் உயிரை
யரமா வரித்தழிக்கு மைம்புலத்தை யன்றிப்
பரமா வியல்சிவத்தைப் பற்று தகற்றும்
முரணான மோகவெம் பாசம்வே நின்றே.

125. வைராக்கியம்

(வெண்பா)

1162. மோனப் பதத்திலன்றி முத்தி விலாசவொளி
ஏனைப் பதமெதிலு மின்மையால்—வானப்
பதத்தொகையில் வேட்கை படர்மயக்கம் பொன்றச்
சதிர்த்தலுறு மோனந் தரி.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1163. மறவியா வேய்ந்த மனக்கற் பனையே
பிறவா மனைத்துமெனப் பேர்ந்தொழிவி லன்றி
நிறைவா வொளிர்சொருப ஞேயந் துலங்கா
தறிவா லயலை யகற்றல் கடனே.

III. இலக்கணங் கூறல்

1. அகந்தை யழிவு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1164. ஊன வகந்தை யொழிவே சிவோகமெய்து
ஞானயோ கப்பேரு நல்லோர் கடைப்பிடிப்பர்
தானந் தவமென்று சற்குருநா தன்மொழிந்த
ஏனை *யனையவுமவ் யானந் றொழிதலே.

* அனையவும் - தானந்தவம் வேள்வி (உள்ளது நாற்பது அனுபந்தம் 13) என்னும் பாட்டிற் கண்டவை எல்லாமும்; அவற்றின் விவரம்; தானம், தவம், வேள்வி தர்மம், யோகம், பக்தி, வானம், பொருள், சாந்தி, வாய்மை, அருள், மோனம் நிலை, சாகாமற்சாவு, அறிவு, துறவு, வீடு, இன்பம் என இவை பாட்டிற் கூறப்படாவிடினும் அவை போன்ற நவங்கள் பிற எல்லாமும் ஆங்கே கொள்க.

2. அகத்த மனம்

(குறள்)

1165. கறங்குபோற் சுற்றுங் கருத்தே தனைத்தான்
மறங்கலுற்ற மோக மனம்.

குறிப்பு :—மோகமனமே சுற்றுங் கருத்தென்பதாம்.
ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் கூட்டுக.

1166. மோனஞ் சூனுபய முத்திப் பரசொருப
வானமே சுத்த மனம்.

3. அத்துவிதச் சீர்மை

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1167. அறிவிலே தோன்று மகிலங் களும்அங்
வறிவுருவே யன்ஈறிமற் றன்மையால் உண்மை
யறிவுருவாந் தன்மையமே யாகவவை யொன்றச்
செய்தது காண் அத்துவிதச் சீர்மைசேர் வாழ்வே.

4. அநுபூதி

1168. காரணவும் மோகமனக் கற்பனா பந்தமகல்
சீரணவும் முத்தித் தெளிவா ானுபூதி
கோரவகங் காரக் கொடும்பேய் குலையவில்
பூரணவாழ் வானவருட் போதத் துலக்கமே.

5. அமர நிலை

(குறள்)

1169. அங்கமக மென்ற வகந்தைமுனைப் பற்றெழிவே
பங்கமிலாத் தன்மையென் பார்.
1170. தெளிவார்ந்த சுத்தத் திருவருளிற் சிந்தை
யளவே யமுத வுணர்வு.
1171. அனைதற் கரிய வமுதானு பூதி
விளைவிப் பதுமெய் யருள்.

(வெண்பா)

1172. மகத்தான வாழ்வு மடுப்பதோ நுண்மை
இகத்தே யீரண்டை யிகத்தல்—அகத்தே
அகந்தை மமதை ரகிதமே யானறோ
ரகந்தேர் அமர நிலை.

6. அமுதத்துவம்

1173. ஞான சொரூபமா நண்ணலுற்ற சாந்தியே
பூனமிப்பே ரின்பமா முண்மைநலன்—யானென [தற்
றுன்றமைந்த மோன வருள் வெளிபாம் பூரணமாத்
தோன்று மமுதத் துவம்.

7. அர்ப்பணம்

1174. அர்ப்பணமாச் சிற்பதத்துக் காக்கலுற்ற வாழ்வுமனக்
கற்பனைசேர் மோகங் கழன்றெளிரும்—கற்புற்
றுதிப்பிடமாஞ் சிற்பதந்தன் னுள்ளுணர்வே யாகப்
பதைப்பறவே வாழ்வர்ப் பணம்.

8. அருட் கல்வி

(குறள்)

1175. தெள்ளத் தெளிந்கவருட் சீர்மையே பாசமனக்
கள்ளமறக் காணுங் கலை,

(வெண்பா)

1176. அறிவிற் கலந்த வனுபூதி யாலே
மறவியறக் கண்ட மனத்தில்—பிறிவற்
றொளிர்சொருப மோன வுணர்ச்சிகூர் சாந்திக்
களிபெருகல் வாழ்க்கைக் கலை.

குறிப்பு:—களிபெருகல் - களிபெருகக் கற்றல்.

9. அருட் சிந்தை

(குறள்)

1177. சிவசிந்தை சுத்த திருவருட் சிந்தை
அவசிந்தை யல்லாப் பிற

10. அருட் பார்வை

1178. பரஞ்சோதி யானவருட் பார்வையே வேத
விரிஞ்சா தியர்மெய் விழி.

11. அருட் பூரணம்

(வெண்பா)

1179. முத்தீறத்த வாதனைக்கும் மூலமா மூண்டமலச்
சித்த மயக்கச் செருக்கறவே—சுத்த
வுணர்வொளியா முள்ளத் துலப்பிலா மோனப்
புணர்வே யருட்பூ ரணம்.

12. அருள்

(கொச்சகக் கனிப்பா)

1180. வெற்றுண்மை யாகத்தம் மெய்யிளங்கி லன்றி அருட்
பெற்றி யடைந்ததெனல் பேதைமையே; வேண்டி
[யவை
பெற்றுவக்கும் பேற்றையருட் பெற்றியெனல் பிள்ளை
[மதி;
முற்றவெளி யாகவொளிர் மோனங்காண் மெய்
[யருளே.
1181. தோற்ற மனைத்துந் துரீய சொருபசிவத்
தேற்றத்தி லற்பமும்ச் சிற்பரத்தின் வேறன்று
சாற்றற் கரிய சதாசிவமா மோனவருட்
பேற்றியல்பு சுத்தப் பிரம்மானு பூதியே.
1182. வெளியாக வுள்ள விசுத்த சொருப
வொளியே திருவருளி னுண்மை யலாமற்
களிசேர்ந்த மாயக் கணவில் அகத்தை
யிளிசேர்ந்த வேட்கைநிறை வெய்தவிட்ப தன்றே.
1183. நள்ளுமன் பான நயப்பியல்பா நண்ணலால்
எள்ள வொணுத வியற்பாமா நள்ளிதயத்
துள்ள சொருப வுணர்வொளியே நாளெனும்
கள்ள மயக்கமறக் காணுந் திருவருளே. [டொய்க்
1184. விண்மையே போன்ற விபாமோகப் பாழிருளைத்
திண்ணியசூர் வாளாத் திருவருளே சேதிக்கும்
உண்மைப் பரமார்த்த வொட்பமா முள்ளுணர்வே
திண்மைசே ருண்மைத் திருவருளாத் தேர்கவே.

13. அருள் — மருள்

(குறள்)

1185. அருள்வெளியா வுள்ளதுசுத் தான்ம சொருபம்;
மருள்வதகங் கார மதி.

14. அருள் வாழ்வு

(வெண்பா)

1186. இயல்பான வுண்மைநிலை யானெனதென் றேங்கும்
மயல்டோன சுத்தவருள் வாழ்க்கை—செயல்போக
வாண்டா ன நட்பணயா வந்தியா மிச்செயலா
மூண்டொளிரும் மோனவொள் வாழ்வு.

1187. உதிப்புற் றுழலும்பா முத்தை யகந்தைப்
பதைப்பறத்தன் மூலப் பதத்திற்—சுதிர்த்துத்
தெளிந்தவனு பூதி சிவானுபவச் செவ்வ
வளந்ததும்பு வாழ்க்கை மகிழ்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1188. வருந்தவற்ற சிந்தை கரந்தொழிந்த மாயம்
தெரித்தில னாகத் தெளிந்தசிவ மோனம்
திருந்தவளித் தாண்டபெருந் தெய்வப் பிரான்பாற்
பொருந்தலே சுத்தவருட் பூரணமெய் வாழ்வே.

1189. ஒன்றாக வுள்ளதன் னொட்பறுட்ப வுண்மையே
தொன்றாக வென்றுமுள்ள துங்கமா மங்களமாய்
நன்று வொளிர்சொருப ஞானனு பூதியே
பொன்றுப்பே ரின்பவருட் பூரணவாழ் வென்பரே.

1190. துள்ளுமகங் காரத் துடிப்பற் றியல்சாந்தத்
தெள்ளமுத வாழ்வே சிவாடைவ மோனமென
உள்ளவொண் னாத வுணர்வொளியாக் கூருளாற்
கள்ளமற்ற வுள்ளக் கருத்தில் விளங்குமே.

1191. உருப்படா வாறுதா னாரென் துசாவி
மருட்பா முகந்தையை மாற்றவே தன்மெய்
யிருப்புணர் வான வியல்சே ரிதய
வருட பூ ரணவாழ் வடையப் பெறவே.

1192. மாழ்குந் தூயிர்கள் வருந்துவதற் கேதுவாச்
சூழ்வுற்ற பாசத் தொகையதுவே யென்றறிவிற்
சூழ்வுற்ற வாழ்வாத் தருவதுநா னென்னுமகப்
பாழைக் கடந்தவருட் பார்வையீக் கூர்வதே.

*அது என்னுஞ் சுட்டு நானென்னு மகப்பாழ் எனப்
பின்வருவதனைச் சுட்டிச் செய்யுளாதவின் முன்வந்தது

1193. துரியவுணர் வாகக் துயங்கு சொருபப்
பெருவெளியே சுத்தப் பிரம்மவியல் வாழ்வு;
சூருவருளின மோனக குறியான வுண்மைத்
தெரிவுடையோர் உள்ளமாத் தேர்ந்துதிளைப் பாரே.

15. அருளடைவு

(வெண்பா)

1194. தகத்தெளிந்த சித்த சமாதானத் தாலே
இகத்தோ வலாது பரத்தோ—அகத்தே
விருப்பற்ற வாழ்வா விளங்குந்தன் மெய்யே
அருட்பெற்றி யென்பரறிந் தோர்.

16. அருளெது மோனமெது

1195. அருளென் பதுவா லறிவே யிதயத்
திருளா மவிச்சையை யெற்றி—நிறைவான
வெற்றவெளி யாக விளங்குசிவக் கேவலமா
முற்றுவதே மோன முறை.

17. அறம்

1196. அறங்களுக் கெல்லா மடிப்படையாந் தன்மெய்த்
திறங்கலந்து சித்தந் தெளிந்தால்—அறம்பிறிது
செய்யவே வேண்டா சிவதரும மேகமழை
பெய்யப்பே ரின்பமுண் டாம்.

18. அறிவிக்கார்

(குறள்)

1197. அறியுமுத லான வறிவுருவாந் தன்னை
யறிகிலார் பேதுபட் டார்.

1198. அஞ்சிக் கலங்குவோர் ஆன்ம சொரூபவருள்
விஞ்சைத் தெளிவிலா தோர்.

1199. கலங்கி மனோமயப்பொய்க் காட்சியிற்கா லாழ்ந்து
மலங்குவோர் நற்பா மரர்.

குறிப்பு :—‘கவையாழிக் கொம்பாழி’ என்னும் வெண்
பாவில், “குறிப்பறிய மாட்டா தவன் நன்
மரம்” என்றாற்போல், ஈண்டு பொய்க்
காட்சியில் மலங்குவோர் “நற்பாமரர்”
எனப்பட்டார்.

19 அறிவின்பும் பாசவன்பும்

(வெண்பா)

1200. அறிவிற் பிறந்தமெய் யன்பே சொரூப
வுறவாம்பே ரின்ப முதலும்—குறிகுணஞ்சேர்
மோகமனப் பாசவன்பு முற்றமுற்றத் தானளவில்
சோகமே கூட்டு முயிர்க்கு.

20. அறிவு

(குறள்)

1201. அறிதற் கயலொன் றறியாத சுத்த
வறிவே யறிவெல்லை யாம்.

1202. மித்தைசேர் மோக விகற்பமனக் கற்பனைமுற்
றற்றொழியக் காண்ட லறிவு.

1203. மோனவருட் கைவல்ய முத்தியே தன்னுருவா
லுனமறக் காண்ப துணர்வு.

1204. மூதறிவு சுத்தமா மோனமே; முத்திறமாம்
பேதவறி லுனப் பிழை.

1205. வெற்றறிவா முண்மை விளக்கமே சுத்தவருள்,
*மற்றறிவோ ராக்கே வலம்.

*மற்றறிவு - வேற்றறிவு, பேதஞானம்.

1206. நித்தியமா மோன நிலைகண் டமைந்தவகத்
தத்தகவால் வாழ்வ தறிவு.

1207. கற்பனையிற் சற்றுங் கலங்கா திருத்தலே
*தூப்பறிவுக் கான குறி.

*தூப்பறிவு - அனுபவ ஞானம்.

1208. கனத்தோற்றங் கண்டு கலங்குந்தன் னுண்மை
நனத்தோற்ற மேமெட் யறிவு

(வெண்பா)

1209. குட்டியமே போன்றசடக் கொச்சையுட லேயகமென்
றொட்டியபொய்ம் மோக வுணர்வொழிவால்—சுட்டி
யறிதற் கயவொன் றறியா வறிவே
குறிகுணந்தீ ருண்மைக் குலா.

குறிப்பு :- குட்டியம் - கவர்.

1210. சுட்டற்று *வெற்றறிவாச் சும்மா விருப்பதே
முட்டற் றொளிர்சொருப மூதறிவு—பட்டிமைசேர்
சிச்சடமாத் துன்று சிதாபாசக் கற்பனையே
துச்ச மனச்சுட் டறிவு.

* சும்மா விருப்பதான வெற்றறிவு என மாற்றிக்
கொள்க.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1211. முப்புடியுந் தாமொருங்கு மோகமனக் கற்பனையாச்
செப்படிவித் தைத்திறம்போற் றீர்ந்தொழியத் தான்
தூப்பறிவே சுத்தத் தூரிய சொருபவியல்; [துலங்கு
கற்பதற்கு யாதாமற்ற கைவல்ய மாட்சியே.

21. அன்பறிவு

1212. செறிவன் பறிவு சிவசொருப மென்பர்;
உறவொன்றும் மெய்யன் புணர்வின் றெளியே;
பிறிதிலா வத்துவிதப் பெட்பார் சொருப
வறிவிலே யனறிமெய் யன்புவிளங் காதே.

1213. பேயகக்கூத் தானபெரும் பித்தலாட் டக்கனவு
போயகல்புத் திப்பொலிவே போதவருட் பூரணமாம்;
தாயகமாத் தங்கு சதாசிவத்திற் சிந்தைதீர்
நேயமகம் பற்றனுற்ற நீர்மைசிவச் சீர்மையே.

22. அஜாத சித்தாந்தம்

(வெண்பா)

1214. பந்தப் படாதவருட் பார சொருபமே
சொந்த வியல்பாச் சுடர்தலால்—அந்தத்
தஜாதவா தங்கு றரும்பொருளே யான்ற
சஜாதமா மோனத் துணிபு.

குறிப்பு :—அந்தம் - மறைமுடியின் முடிவு கூறுகின்ற
அரும் பொருள் என்க

23. ஆராதனை

1215. பசைந்தபசு டாசமயற் பற்றற் றெழிய
விசைந்துசிவ பத்த ரினத்தே—கசிந்துசிந்தை
நீராள் மாயுருகு நேயமே யாண்டவனுக்
காரா தனைசெய் டடைவு.

24. ஆன்ம இயல்

1216. மனோமயமாஞ் சிச்சடஜீ வத்துவமே யுண்மைத்
தனாதியல்போ வெண்ணித் தருக்கும்—இனாதகொடும்
பொல்லாங் கிலாதொளிர்ச்சற் போதவருட் கேவலமே
நல்லான்ம வுண்மை யியல்.

25. ஆன்ம சொரூபம்

1217. ஈண்டுவதா யுள்ளத்தே யானாரென் றாடுருவித்
தூண்டவெளிப் பட்டுக் துலங்குவதாய்—மூண்டபழ
மூலா ணவப்பிழையை மோசிப்ப காகவொளிர்
வல்லறிவே யான்ம வடிவு.

26 ஆன்ம தரிசனம்

(குறள்)

1218. ஓர வொணுதபர வுண்மையே தன்னுருவாக்
கூரறிவே *காட்சிக் குலா.

*காட்சி - யதமானம தரிசனம்.

27. இதய வெளி

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1219. சுடர்விடுசற் போதத் துரீயமே யுண்மைக்
கடவுளா வுள்ளங் கலந்துநீங் காமற்
றொடர்வதால் டீஏனையதஞ் சோபை யிழக்கப்
படர்வளா கங்காண் பரநிலையென் பாரே.

டீஏனைய - ஜாக்ர ஸ்வப்ந கஷுப்திகளான மற்றைய
முன்றவஸ்தைகள்.

28. இதய ஜோதி

(வெண்பா)

1220. உண்டில்லை யென்னு முபயத்திற் பட்டதன்று
கண்டதில்லை யாருமதைக் கட்புலனுப் - பண்டுபோ
லென்றும் பராற்பரமாய் யானென் பதப்பொருளாய்த்
துன்று மிதயச் சுடர்.

29. இறை

(குறள்)

1221. காண்பானுந் தன்னிலே காட்சியற லுன்றியுளத்
*தேன்படநின் றேனே யிறை.

*ஏண் - உதம்.

30. இறை பணி

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1222. மோனத்தா லன்றி முகக்கவொணுச் செம்பத
தானத்தில் வாழ்வு சதாசிவமாத் தானலர [மெய்த்
ஞானத் தபோதனனா நாயேனை யாண்டவன்பால்
யானற் றொடுங்கி யியங்கல இறைபணியே.

1223. ஊனக் கலக்க மொழிய வுதாரமெய்த்
ஞானவருட் பார்வையொளி நல்கியநல் லாண்ட்
[வனுக்
கானதிருத் தொண்டுநா மாற்றுவது பாழ்மோக
நானுதியாத் தண்ணிழப்பு நாட்டமகம் பேணலே.

31. உண்மை

(குறள்)

1224. அறிவான வுண்மையே யுண்மைமற் றல்லாப்
பிறவான வுண்மை *பிழை.
*பிழை - பொய், மித்தை.
1225. அறிவான மெய்யன் பலர்தலே இன்ப
நிறைவான வுண்மை நிலை.
1226. உண்மை நிறைவா வுளத்தொளிர்தற் போதவருள்
வண்மையே பேரென்ப வாழ்வு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1227. உள்ள சொருப வுணர்வொளியிற் கற்பனையாத்
தூண்டு பனநகலிதத் தோற்றப் புலங்களைமுற்
றெள்ளி யுடைய சித கிதத்தல் யானாரென்
றுள்ளுணர்வா லாராயந் துறுவதுகா னுண்மையே.
1228. வெறிசே ரகந்தக விளிந்தொழியத் தம்முட்
செறிவான சுத்து சிவத்தியா னத்தால்
அறிவான மோன மகத்தொளிக்கை குன்று
நிறைவான வுண்மை நிலையி னியல்பே.
1229. மற்றவறி வெவ்வாய் மனேமயப்பொய்க் கற்பனையா
அற்றொழிய வுள்ளத் தகட்பாழை யூடுருவி
வெற்றவெளி யாக விளங்கு சொருபமா
வற்றவறி வென்பர் உபநிடந்தேற் றுண்மையே.
1230. சுற்றுமனக் கற்பனையாத் தொக்கதொரு நானே
முற்றமறச் சூழ்வா லறிவாந் துரீடமே [னும்பா
முற்றமுடி வானபர முத்திப் பெரும்பதமா
வுற்றமைய வேண்டு முயரசொருப வுண்மையே.

1231. *உள்ளென்னு மவ்வளவா வுற்ற வுணர்வே
களமில் கடவுளியற் கைவல்ய வுண்மை
வளமொன்று சுத்தவருள் வாழ்வாக வுள்ளத்
தனையின்ப மோன வகன்பெற்றி வீடே.

*உளன் - உள்ளேன், இருக்கின்றேன்.

32. உண்மை அரசு

(வெண்பா)

1232. ஆட்சிசெய் கின்ற தலைத்துவருந் தானிமையாச்
சாட்சியா நின்றொளிர்திற் சுத்தியே—மாட்சிசேர்
காட்சியா மந்தவருட் கைவல்ய சித்திபெற்றோ
ராட்சியே யுண்மை யரசு.
1233. தள்ளற் கரிய சதாசிவமா மோனவருள்
வெள்ளப் பரவெளியே மெய்யாக—உள்ளத்
தவலோ கனமா வவிர்சொருப வாழ்வே
சிவலோக சாம்ராச் சியம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1234. சிவத்தையல் லாது செழும்பொருள்வே நினை;
தவத்தா லதனைத் தலைப்பட்டோர் மோக
வவத்தை யறச்சே ரத்தவாழ் வான்
கவத்த யிடல்காண் கவாராச் சியமே.

33. உண்மை நஞ்ஞ

(வெண்பா)

1235. கதிகண்ட வாழ்வே கடக்கவொணு மாயை
யதிகார வாட்சி யடங்கச்—சதிகார
மாயமனங் செத்து மனாதீத மாகவொளிர்
நாயகமா முண்மை நஞ்ஞ.

34. உண்மை வழிபாடு

1236. அகத்தா டகமா வவீரம் பரனுக்
ககமே நிவேதன மாக—அகம்பரமாக்
கூடுமனு பூதிக் குலாவான சாந்தியே
நீடுபர பூஜை நிறைவு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1237. மருட்செருக்கா(ம்) நானெனும்பொய்ம் மானம்
[முதலா
ஒரிச்சையுமில் லாவெற் றுணர்வான வுள்ளத்
தருட்சிற் பரமா வமைந்த சிவத்தை
அருச்சிப் பதுமெய் யறிவிற் செறிவே.

1238. சுத்த வறிவே தொழுத்தக்க தெய்வமா
விக்ககசற் பத்தி வினே வேமெய்ஞ் ஞானநிஷ்டை;
உய்க்துணரும் பெற்றியோ ரோமென் றுடன்படுதற்
கொத்த சமரசமா முண்ணை வநிபாடே.

1239. கணிக்கவொண்ணைக் கைவாய்க் காட்கியுண் டாக
அணுக்கமா வுள்ளத் தழிநிலாற் சற்றுந்
கணக்கவொண்ணை வந்துவிதத் தன்மையிற்றா
[மொன்று
மிணாக்கமே நான் யனாக்கத்தின் மெய்யே.

1240. ஞானபூ மிக்ஞன் நாப்பார்க் கூடர்சடத்தில்
யானென்னும்) மோகவுணர் வெய்க்கொழிவே
[சுத்தவருள்
வானக் கடவுள் வணக்கமொன மன்னுபர
மோனந் தெளிநுககிட முதறிநர் சொல்வரே.

1241. தணவலுக் கேதுவாச் சார்ந்தமனத் தஞ்ச
வுணர்வே தனக்குகந்த வுணாக வடிகொண்
டணவலுற்ற மோன வருள் வெளியாம் பாத
வுணர்வே சிறந்த வுபாசனையென் பாரே.

குறிப்பு :—தணவல் - பிரிதல்; தஞ்சவுணர்வு - எளிமை
யான வுணர்வு; என்றது 'நான்' என்னும்
அகந்தை வடிவான ஜீவபோதத்தை.
பாதவுணர்வு - பாதவடிவான வுணர்வு.

35. உணர்வு—அறிவு

(குறள்)

1242. சத்திசிவந் தம்மிலொரு தன்மைத்தாக் தன்னிடத்தி
வொத்தியங்கக் காண்ட லுணர்வு.
1243. சலித்தமனஞ் சத்தி, சலியா தகமா
நிலைத்தமனந் தற்பரமே காண்.

36. உள்ளம் (இதயம்)

1244. உள்ளம் பரந்த வொளிலெளிப்பே ரின்பவருள்
வெள்ளம், பரந்தெளிந் தால்.
1245. ஒளியுள்ள மான வுணர்வே சொருபக்
களிலெள்ள மான கருத்து.
1246. உண்மைப் பரசொருப மோர்த்துணர்ந்தா
வண்மைசே ரின்பவருள் வாழ்வு. [ருள்ளமே

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1247. மதியை யகத்தே மடக்கித் தனா
துதயமெங் கென்றுதன்னுள் ளுருருவிக் கண்ட
விதய வடிவா விருந்தொளிர்ச்சி சித்தே
பதியின்மெய் யென்பர் பரங்கண் டவரே.
1248. சததவாழ் வான சதோதயமாப் பொங்கும்
இதயமே காண்கவுயிர்க் கேமமா முதத்;
இதமக மென்ன விரணடு படதகன்
னெதிர்மலை ஞான வியல்பே *மயல்பே.
- *மயல்பு - அஞ்ஞான சம்சாரம்.
1249. கயக்க மசிழ்ச்சி கலக்க மிலக்கம்
மயக்க விகற்பமா மாய மனப்பொய்ம்
மயற்கற் பனைசேர் வறும்பாழ் கடந்த
வியற்சிற் பரந்தா னிதயமென் பாரே.

1250. துணிப்போ ஓவத்தல் சுரிதல் விரிதல்
முனைப்பு முடங்கல் முழங்க லமுங்கல்
நனைப்பமறப் பற்றசிவ னேயமே தன்மாட்
டெனைப்பற்று மற்ற விதயத் திடல்பே.

37. ஒடுக்கம்

(குறள்)

1251. அடங்கி யொடுங்கி யமைந்தொழுகும் மோனம்
மடங்கவரு முண்மை வலன்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1252. கட்டறிவு சாலச் சுருங்கிச் சுருங்கிப்பின்
கட்டுடகங் காரமனச் சூதே தொடைதொல்
வெட்டவெளி யாக விளங்கு சொருபவறி
வுட்டெளிந்த மோன வரன்கா ன்ணுடுக்கமே.

38. குரு

(வெண்பா)

1253. எவரிடத்துன் சித்த மியல்பாக முற்றக்
கவரப் படுவதாக் காண்பாய்—அவரே
உலகிலுனக் கேற்ப வுடையான் வடிவாக்
குலவுறுசற் போத குரு.
1254. கருக்களவு கொள்ளங் கருண நிதியா
வுருக்களர்வற் றோங்கு மொருவன்—இருக்கத்
தெருக்களிலே வந்து திரிந்துமலும் போலிக்
குருக்களைநீ கொள்ளா தொழி.
1255. செத்துவாழ் சித்தனாக் தெய்வத் திருநாண்
புத்தனே சத்தருவாப் பொங்குவான்—புத்திக்
கலைஞாவி தானே கனகாண னுண்மை
நிலையுணர்த்த வெங்ஙன பிறர்க்கு.
1256. வானவர்க்கு டேலாண் வரன்பதமா வோங்குநப
மோனவருட் செம்பதமா முத்தியொளி—மாணவரா
யினவருள் ளத்தா டெறிப்ப முகங் காட் றுமெய்து
ஞானரயி ஞான குரு

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1257. ஒன்றான வுண்மை புணர்வால் உறுதிசேர்
தொன்றான வாழ்வு சொரூப சுபாவமா
நன்றுத் தெளிந்து நடைபெறு(ம்)மோ ன்னுபவக்
குண்டேறி நின்றார் குருக்களாத் தக்காரே.

39. குரு பாதம் கூடல்

(குறள்)

1258. வெம்பந்த பாசவகம் வீடல் குருபாத
சம்பந்த மாமெய்ச் சதிர்.

40. கைவல்யம்

1259. உள்ளத் துணர்வொளியா வுள்ளவருட் பேரின்ப
வெள்ளவியல் கைவல் வியம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1260. தெரிவரிய மோனந் தெளிந்தவகந் தானே
பிரிவரிய சுத்தப் பிரம்மகை வல்யம்
தூரிடவியல் பாகத் துலங்கு சொரூபம்
விரியப் பரந்த வீசந்தவெளி யன்றே.
1261. வெற்றறிவே தானு விளங்குறுமெய்த் ஞானமன்றி
மற்றறிவு யாவும் மயக்கமனக் கற்பணைகாண்
உற்றறிய யாதோ ருபயமுமங் கில்லையெனக்
கற்றறிவே யத்துவிதக் கைவல்யக் காட்சியே.
1262. கண்ணு விதரங் களைப்புலனாக் காண்டலன்றிக்
கண்ணுல்கைக் கண்ணையே காணவொணு வாங்கே
[அக்
கண்ணுக்குங் கண்ணான தன்னையும்மேற் றுட்டின்
[போற்
கண்டறிய வொண்ணாம கைவல்ய வுண்மையே.

1263. கண்டதே கண்டதே காணாது சுட்டறிவாற்
கண்டிடவொண் ணுதவநுட் கண்ணுன தன்னியலை
உண்டகமென் றொட்பநுட்ப வுள்ளுணர்வாம்
[மோனத்தாற்
கண்டிடல்காண் அத்துவிதக் கைவல்யக் காட்சியே.
1264. சுட்டமுற்ற வொன்றும் இதுபோற்கா னென்றெ
டுத்துக்
காட்டவிரண் டற்றவநுட் கைவல்யச் சீர்மைசேர்
விட்டுருவா வென்னுள் விளங்குங். குருமண
நாட்டமே மிக்கசிவ ஞானவியற் காட்சியே.
1265. அறிவிலே மற்றொன் றறியப் படாமெய்ச்
செறிவே பரம சிவக்கே வலமாம்
பிறிவிலா வந்தப் பிரம்ம சொருப
வறிவிலே யில்லை யகப்பேய் மனமே.
1266. துளங்குமகங் காரமனச் சுட்டுணர்வாம் புத்திக்
களங்கமில்லை வல்யக் கடவுறியற் காட்சி
உளங்கொள்பா சாணவன்பா முடுருவித் தானு
விளங்குபர மான்ம விசுத்தவநுட் பேதே.
1267. கலக்கமில்வாழ் வானவநுட் கைவல்ய வுண்மைத்
துலக்கமே சுத்த சொருபானு பூதி;
அலைக்கு மகப்பே யறிவான மோகப்
புடைக்கலிபொன் றததொடையட் பொங்குசிவ
[மாண்பே.
1268. ஊனமனக் கற்பனை நீ ரொட்பநுட்ப மாட்சியால்
யானெனதற் துள்ள வியர்கே வலவுணர்வே
மோனவருள் வாழ்வான முத்திநிலை, மிக்கபர
வானவெளி யாக வளங்கெழுகை வல்லியமே.

41. சதாசாரம

(குறள்)

1269. சிவனா வியல்சொ ருபச் சீர்மைசேர் மோனத்
தவமே சதாசாரச் சாஃபு.

42. சாகாத திறன்

(வெண்பா)

1270. அறிவுக் கறிவா வவிர்த்த டோனச்
செந்வாக வுள்ள சிவந்தே—குறிஞ்ஞஞ்சேர்
மோக வகந்தைமுழு முற்றும் பவியாகச்
சாகவே சாகாத் திறன்.

43. சாட்சி

1271. கர்த்தத் துவத்தாற் கலங்கு மகந்தைமதிச்
சிததக் கலக்கந் தெளிந்துநின்ற—சுத்த
வறிவொளியாந் தானே யகிலங் களுங்கண்
டறிவதோர் சாட்சி யறி.

44. சாதனை

(குறள்)

1272. சிவமே வடிவாந் நியானமே சுத்தத்
தவமா வியவ்சா தனை.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1273. மூண்ட வகங்கார மோகமுனைப் பற்றெழியக்
காண்டலா லன்றிக் கருந்தக் கமைதியிலை;
மீண்டுமீண் டுஞ்செய் விசாரத்தா லந்தமுனைப்
பீண்டலற வுள்ளத் திறப்பித்தல் சாதனையே.

45. சாந்தி

(குறள்)

1274. உண்மை யுணர்வா ளுளத்தே யுறைத்தமனத்
திண்மையே சாந்தித் திறன்.

1275. ஐம்புலச் சேற்றிலெழுந் தாவேச மோகவகப்
*பம்பறவே சாந்திப் பதம்.

*பம்பு - எழுச்சி, பரத்தலுமாம்.

1276. கற்பனைசேர் மோகக் கருத்தற் றெழியவொளிர்
துப்பறிவே சாந்தி ககம்.

1277. உரைகடந்த மோன வுணர்வொளியாய் பாதம்
கரைகடந்த சாந்திக் கடல்.

1278. அருள்விளக்க மான வுணத்திவச சீர்மை
மருவலுற்ற வாழ்வே மகிழ்.

(வெண்பா)

1279. குறையா மகந்தைமனக் கைலா கலங்கெட்
டறவொழிய வாண்டா னருளால்—அறிவாகச்
சிக்கற் தெளிந்த சிவத்துவமா மோனமே
சத்தமற்ற சாந்திப் பதம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1280. அணவலுற்ற மோக வகந்தையறத் தன்மெய்
யுணர்வுதெளிந் துள்ளக் தொளவெளியாந் சீர்மை
புணர்வதே சுத்தவருட் பூரணவாழ் வாகத்
தணவலுற்ற சாந்தி சதாசிவமென் பாரே.

1281. கொள்ளக் குறையாக் குணநீத மோனவருள்
வெள்ளக் கடலா விளங்கு சுபாவநிலை
தெள்ளத் தெளிந்து திளைத்தலே சாந்தியன்றிக்
கள்ளமயக் கத்திற் கருத்து முடங்கலன்றே.

1282. மலக்கமர மோக மனப்பாழுக் கப்பால்
உலக்கரு மணமை யுணர்வா ககந்தைக்
கலக்கமற நீடுசிவக் கைவல்யக் காட்சித்
தலக்கமார் சாந்தி துரீயமனப் பண்பே.

குறிப்பு :—அப்பால் நீடு என வியையும்.

46. சான்றான்மை

(வெண்பா)

1283. அகந்தை மதியே யனைத்துப் பிழையும்
முகந்துநிற் கின்ற முதலாம்—அகந்தைமதி
தோன்று கொழிந்த சொருபானு பூதியே
சான்றான்மை வென்னத் தரும்.

47. சித்தா

(குறள்)

1284. ஸித்தமா வுள்பொருளாக் தேர்ந்துறையோர் ஸித்த
மத்தரே மற்றவரெல் லாம். [ரன்றி]

48. சிவ சாக்ஷாற்காரம்

(வெண்பா)

1285. இறைவன் பரமா வெவாவர் றையும்விட்
டிறைவனினே வன்றிமற்றென் றின்றி—இறைவன்
செயலாக வெல்லாச் செயலுந் தெரியு
மியல்புசிவ ஞானமென் பார்.

1286. உண்மை நனுவா வொளிர்சொருப ஜீவியமே
திண்மைசேர் சுத்த சிவாநுபவம்—வண்மைசே
ரந்தவருட் பார்வை யகண்டபர மாத்துவிந்
விந்தைசேர் மோன வெளி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1287. நானெனும்பொய்த் தன்மை நழுவலே சுத்தசிவந்
தானெனுமெய்த் தன்மை கழவுமுண்மை, மனனு
டானமா வுள்ள சதாசிவமாந் தற்பரமெய்த் [மதிவு
ஞானசொரு பத்திலிவிலை நஷ்டமொடு லாபமே.

1288. வெளிதாக வுள்ளம் விவங்கலே உண்மைத்
தெளிவான சுத்த சிவானுபவ மாட்சி
களிசே ரகந்தைமனக் கற்பனை பேரும்
அகையா வருட்கே வலசொருப வாழ்வே.

1289. புத்தமுத மானசிவ டோகமாப் போற்றுவது
வித்தகமெய்த் ஞான வீசாரத்தா ளுள்ளத்து
மத்தவகப் பேய்ச்செருக்கு உய்த்தொழியப் பொங்கி
சுத்தவருட் பார சொருபானு பூதியே. [மெழு]

49. சிவ நாட்டம்

(வெண்பா)

1290. திரிசியக்கு நாட்டமறத் தீர்தலே சுத்தம்
பாசிவத்து நாட்டமகம் பற்றல்—தெரிஜகத்தைத்
தேர்சுட் டறவைத் திருப்பிற்றன் னுண்முகமாய்க்
தேசுற் றுளிருஞ் சிவம்.

50. சிவ மான்பு

(குறள்)

1291. உறங்கல் விழித்தலற வுள்ளுணர்வாப் பொங்குந்
திறங்காண் சொருபசிவச் சீர்,
1292. சும்மா விருக்கத் துலங்குசொரு பாணுபவச்
செம்மாண் பதமே சிவம்.
1293. வித்தார மாக விளங்கு சிவத்துரிய
சுத்தோகந் தானே சுபம்.
1294. ஒளிவெளியே தாமா வுறங்குவோ நுள்ளத்
தெளிவியலே சுத்த சிவம்.
1295. உண்மையள வாக வுணர்வு தெளிந்தவகம்
திண்மைசேர் சுத்த சிவம்.
1296. அறிவான வுண்மை யகமேகாண் எங்குந்
செறிவாக வுள்ள சிவம்.
1297. உள்ளவற்ற மோன வுணர்வான வுள்ளமே
தெள்ளத் தெளிந்த சிவம்.

(வெண்பா)

1298. உத்தமசுற் பத்தி யுணர்வொளியின் சீர்கிலரும்
சித்தமே சுத்த சிவலோகம் *பத்தியுநள்
வெள்ளத்தின் மூழ்கலாற் பாசம் விமோசனமாய்த்
தெள்ளிதாஞ் சீவன் சிவம்.

*பத்தியுள்வெள்ளம் - பரபந்திவடிவான அருள்
வெள்ளம்.

1299. நட்பு நடுவே நமது சொருபமாய்
நிபுடையிலே யாது நிகழுமோ—கட்டற்ற
சுத்தவருட் கேவலமாய்ச் சூனியக்காண் சாட்சியாந்
சித்ததுவே சத்தாந் சிவம்.
1300. சிவானந்த மோனக் கெளவிலே ஜீவ
கவாதந் திரியமறச் சொக்கி—அவாவுந்து
சுத்தத் துவஞ்சேர் கடுகாட்டாந் சிந்தையந்
சித்தத் துருவே சிவம்.
1301. நிலமான மோன நிறையகமா மொன்றைப்
பவிகற்பம் போற்கற் பணையாற்—புலமா
வறிந்தவறி வெல்லா மறியாமை யாகத்
திறந்தவெளி தானே சிவம்.
- குறிப்பு :—நிலம் - அடித்தளமான அதிஷ்டானம்
1302. மற்றுப் பிறிதை மதித்துத் தமோதும்
பெற்றி யகந்தையனப் பேதையையே—வெற்றறிவாச்
கட்டா விளக்கு சொருபவுண்மை தானாகச்
செம்மாந் திருத்தல் சிவம்.
1303. யாக்தமன முன்னே மடங்கியமெய் யன்பர்க்கு
மாக்கருணை வெள்ளவருள் வாழ்வாக—யார்க்கும்
விரோதமற்ற மோன வெளிதானே சற்றுந்
திரோதமறப் பொங்கு சிவம்.
1304. நினைவா நினைவான நினைவு யுணர்வாந்
மனையா மறிந்து தரிப்பார்—தனியான
சுத்தவருட் கேவலமாத் தன்னுபரந் சோதியில்
சித்தரவர் தாமே சிவம். [வாழ்
1305. ஞானவகா மோன வுணர்விலே தானதுவாக
சேறுமே ஞான சிவானுபவம்—வேறுபடத்
தோன்றுந் துவிதமயல் சொப்பனமாங் கற்பனையே
போன்றெழியும் போதப் புலத்து.

1306. பரமானு வுக்கும் பரமானு வாகத்
திரமோன வாயிலாத் தேரும்—பரமான
வவ்வுண்மை தானே யக்லமுந்தன் னொரோளியால்
வவ்வு சிவக்கே வலம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1307. களங்கலந்த பாழ்மயக்கக் கற்பனை யு டாழ்ந்து
துளங்குமனச் சுட்டறிவாஞ் சூதற் றெழிய
விளங்கவற்ற சுத்த விழுதிநிலை நானற்
றுளங்கிவரவாழ் வாவோந். குதாரசிவ மாண்பே.
1308. ஒளிவெளியா முண்மை யுணர்வுருவா வுள்ளந்
தெளிவுறவே சுத்த சிவானுபவ மாட்சி
இளிவளர்யா னென்னும்பா மெவ்வாற்று வேனும்
விளிவுற்று லன்றி விளங்காத்தன் மெய்யே.
1309. கப்புமகங் காரமனக் கங்குலா மங்குலறச்
செப்பமா வுள்ளசிவச் செம்பதமே ஆருயிரின்
முப்புடியாக் கற்பனையை முற்ற முருக்கியகத்
தொப்பமா வைது முபசாங்க வொண்பதமே.

51. சிவயோகம்

(வெண்பா)

1310. உள்ளமாந் தானே யொளிகேர் பரமாக
வுள்ளவற வுள்ளல் சிவயோகம்—உள்ளமனச்
சிச்சடம்பே திக்கத் திறத்தொளிர்சற் போத*வெளி
நிச்சலமெய்ஞ் ஞான நிலை.

*வெளி - வெளியாக திறநல்.

52. சிவ லோகம்.

1311. மெய்யசுமா வுள்ள விகத்தவருட் செம்பதமே
தெய்வவொளி கேரந்த சிவலோகம்—வைகடமும்
வானகமுந் தண்டபாடா வாரி வளைத்தசிவ
மோன வெளி முத்தி முதல்.

53. சிற்றம்பலம்

1312. செருக்கற் றெழியத் தெளிந்த வுணர்வால்
இருக்கையாட் பெற்ற விதயம்—வெருக்கொண்
டியின்ற மனோமயத்தை யெற்றியதற கப்பாற்
பயின்றுவளர் சிற்றம் பலம்.

54 சிறப்பு

(குறள்)

1313. மறப்புநனைப் பற்ற மனத்தெளிவே சுத்தச்
சிறப்பென்னு முண்மைத் திறம்.

55. சிம்முத்திரை

(வேண்பா)

1314. உண்மை யுணர்விரண்டு மொன்றினென்று
[வேறின்றித்
திண்ணமொன் றேயாத் திறதால்வேற்—றெண்ண
தற்குறியா வவ்வுணர்வு தானொரு நிற்றலே [மறத்
சிற்குறியாற் றேறும் பொருள்.

56. சுகம்

(வேண்பா)

1315. சாட்சியா வுள்ளவநு' னசுகன் றியசொருபக்
காட்சியே கேவலமெய்க் காட்சியென்பர்—பூட்சிசேர்
யோக வுணர்வா லொடுங்கியுளத் தொன்றுபடல்
சோகமோ சுந்தீர் சுகம்.
1316. மயக்கவுணர் வாலே மடுப்டரிதாய் நானற்
றுயிர்க்குமுணர் வுக்கே யுரித்தாய்—நயக்க
வகமகமென் றுள்ளே யவிர்சொருப மோன
சுகமே பிரம்ம சுகம்.

57. சுபம்

(குறள்)

1317. பரந்தியல் சாந்திப் பதவுணர்வா மோனஞ்
சுரந்தவியல் வாழ்வே சுபம்.

1318. தெரியமற்றென் றற்ற சிவாத்துவித மோனத்
துரியவியல் வாழ்வே சுபம்.

(வெண்பா)

1319. தீரண்டற்ற வுண்மை யியல்பா முணர்வை
மாருண்டமனக் கற்பனையான் மாற்றி—வெருண்டு
கலங்குந் துவிதவகங் காரமயல் செற்றுத்
துவங்குபரந் தானே சுபம்.

58. சொருப அடைவு

(குறள்)

1320. எவ்வறிவை யன்றி யெதுவுமே யின்றோமற்
றவ்வறிவே தன்மெய் வடிவு.

1321. உள்ளமே யாகவய் யுள்ளத்தே யுள்ளானுக்
*கொள்ளிமையே யுண்மை யுரு.

*ஒள்ளிமை - பிரஞ்ஞானம்.

(வெண்பா)

1322. அடங்கி யடங்கி யகத்தா டகந்தை
யொடுங்கலுற்ற மோன வுணர்வில்—கொடுங்கலி
யாட்சியறப் பொங்கு மகண்ட சிவானுபவ [செய்
மாட்சியே தன்சொருப வாழ்வு.

1323. உள்ளவெளி யான வுதராவநட் சிற்பரமே
துள்ளவற்ற மோன சொருபவியல்—கள்ளமனக்
கற்பநு போகக் கலக்கமற்ற சாந்தியே
சிற்பரா னந்தத் திறம்.

குறிப்பு :—உள்ள வெளி - தகராசாசமான இதயவெளி;
கலக்கமற்ற - கலக்கமறத் தெளிந்த

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1324. உணர்வான தானே பரமார்த்த வுண்மை
புணர்வான மற்றனைத்தும் பொய்யே அயல்போல்
அணவ்வொண் ணுத வதீகமாந் தன்னைப்
புணர்வதுநா னென்னுமகற் பூண்டற் றெழிலே.
1325. விந்தைசே ரின்ப விழுந்தகவி துன்பமயச்
சிந்தைசேர் மோகச் செருக்கற்ற தன்னியலே
நிந்தைதீர் சுத்தமெய்த் தோய்சொரு பாணுபவப்
புந்தியே ஆன்றசிவ போகமாப் பொங்குவதே.
1326. உணர்வே பரமார்த்த வுண்மையாந் கன்னிற்
றணவா துறைத்தலே ஞான சமாதி
அணவ வொணுத வதீதீ. பரத்தை
உணவவ்வா னென்னு மகற்றையுணர் வேண்டே.
1327. ஒப்பமா வுள்ள வுகார குருமணச்
செப்பமா மோனந் செழிக்கலாற் சிந்தைநிறை
பட்டமுலாழ் வாமோர் பரமோப சாந்தசுவத்
துப்புரவே சொந்த சுவாராச் சிவவிலம்பே.
1328. உணர்வுருவே யாக வொளிக்கலால் கையு
வுணர்வொண் ணுத சொற்பலாந் தன்னைப்
புணர்வதுநா னென்னுமகற் பூண்டிந்த வுள்ளக்
தணவலுறும் போன வலர்ச்சிக் தெளியே.
1329. சித்திகளி வெல்லாந் சிறந்த சொருபசித்தி
பத்தியித யத்தே பொருந்தலாற் கற்பனைநர்
வித்தமெய்க் ஞான வளக்கமாத தோழியே
முத்தி மனோகீத மோனப் பரவெளியே.
1330. பிரிவற் றியல்சிவப் பெட்பான தன்மெய்
யுறவற் றுருவெளித் தோற்றநோக் கத்தால்
அறிவற் றெழிந்த வகந்தை மனப்பா
முறவற் றெழிவே சொருப வடைவே.

1331. சித்தோப சாந்தித் தீகோட்பில் விளங்குவதே
முத்தோக மாக முமந்தநா னனுபவம்
*முத்தோட மேய்ந்த முனைப்பா மகந்தையறச்
செத்தோ ரகமே சிவசொருப மென்பரே.

*முத்தோடம் - காம வெதுளி மயக்கங்கள்.

1332. மிச்சையாக் கோன்று வெறுங்கற் பனுஜாலக்
தச்சங் களுக்கு மவாக்களுக்கும் வித்தான
குச்சிகமா மோகக் குடில வகற்கையற்றார்
சொச்சமாத் துன்று சொருபம் பரவெளியே.

59. சொருப வாழ்வு

(வெண்பா)

1333. போதவாநட் பூரணமாப் பொங்குசிவம் நானூரென்
சோகணையாற் சொந்த சொருபமாய்—ஏதமனப்
பொல்லாங்கா முனா பணர்ப்பகல்சாந் காண்பவம்
நல்லாங்கு நண்ணலருள் வாழ்வு.
1334. தெய்வவாழ் வாகச் சிறந்து விளங்குவது
பொய்வளர்மா மோகப் புலம்புலம்ப—மெய்வளர்ச்சர்
போக சொருபவாநட் பூரணசாந் தாண்பவம்
பாய்தலே தானைப் பரந்து.

60. சொருபாநுபூதி

1335. உணர்வுதன் னுண்மையை யோர்த்துணர்ந்து
புணர்தல் சொருபானு பூதி—உணர்வின் [சாந்தி
முனைப்பா மகந்தை முடிந்திய மூலத்
களைத்துமொன் றுமெய் யறிவு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1336. அலைக்கலுற்ற வஞ்ச வகப்பேய் மயக்கக்
கலக்கமற்ற சுத்தவருட் கைவல்ய சித்தித்
துலக்கமே மோன சொருபானு பூதி;
சொலற்கரிய வஃது துரீயப் பரமே.

1337. கருமைமயல் சேர்ந்தமனத் கற்பனையற் றோங்கும்
பெருமைசால் சுத்தப் பிரம்மாண பூதி
அருமைசேர் சுத்தஞ் ஞான்ம சொருபத்
தொருமைசேர் மோன வுணர்வா மிடல்பே.
1338. அறிப வறுப வனைத்துமகப் பாழில்
வெறுவியபொய்ம் மாயா விசித்தரமென் றோர்ந்தால்
வெறுவெளியே யாக விளங்கும் பரத்தை
யறுவதுநா னுட்டடமற் றெல்லா மொழிவே.

61. ஞானம்

(குறள்)

1339. மூவிடனு மோரிடனு முப்பொழுத மோர்பொழுதா
மேவியது பெய்வித் தகம்.
1340. பொல்லா வகந்தையறப் பொங்குகப மோனமே
நல்லமெய்முத ஞான நடை.

(வேண்பா)

1341. துநர்வண்ண நிலலா வியலபான வுணமைத்
தெருள்வண் ணை. மாண சிவத்தில்—வெருள்வண்ண
மாஞ்சீவ டோடு வகந்தைமனச் சுட்டறிவு
சாஞ்சீர்ப்பா ஞானச் சதிர்.
1342. அடர்வறுபை மான வவிச்சையின் முழுகிப்
படருழுகநாட் பாழ்ங்கலக்கற் தீர—உடல்யா
னெனாபொஹபா வற்ற வியலறிவா முண்மை
சுனாதனமா வுள்ள தனம்.
1343. இறையருளை முன்னிட் டியற்றுந் தியான
முறையா லிருள்சேர் முனைப்பற்—நிறையொளியே
சுத்த வநன் வெளியிற் சுட்டறிவாம் பேதமறல்
வித்தகமெய்முத ஞான விழிப்பு.
1344. உள்ளதா சம்னைமயற் துறையே நானென்னும்
துள்ளைப் பந்தமயற் குந்தமற—உள்ளத்தில்
வேற்றுமைதீர் மோன விழுப்பதமாஞ் செம்பொரு
தேற்றுமதே ஞானத் திறன். [னைத்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1345. உள்ளத் தெளிவெளிபா வுள்ள சொருபத்தைத்
தெள்ளத் தெளிதவநட் சிற்பாமெய் யோகமென்பர்
தள்ள நுமெய்த் தன்மையாத் தானொளிர்வ் யோகமே
கள்ளவகப் புன்கலக்கக் கட்டறக்காண் கிற்பதே.
1346. ஒன்றான காணே பரமார்த்த வுண்மையா
நன்ற வவீர்சொருப ஞானனு டுகியே
வென்றங் காணேத் ததயுத்தான் மேம் நுமெய்த் ஞான
[வெற்றி
பொன்றாக மோனவியற் பூணசாம் ராச்சியமே.
1347. நுண்மைசேர் நோக்கா விநட்டகையை நூழிலாட்
டுண்மை யுணர்வே யுண்ணேர் விறல்வெற்றி;
கண்மயமா யாவும் கட்டத்தொளிர்மெய்க் கைவல்ய
வண்மைசேர் வாழ்வா வளஞ்சுரக்கும் மாண்பதமே.
1348. குற்றமனைக் துக்குமார் கொள்கலமாம் மோகவகப்
பற்றறச்செற் றுண்ட பரஞ்சோதி பாதமெனக்
குற்றதுணை யாக வுளத்தி லுறைதலால்
அற்றமற வற்ற தருட்பார வெற்றியே.
1349. ஊனடில்பே ரின்பமா வுள்ளதுநம் மாருவிர்க்கு
நானற் றியல்சொருப ஞானமார் சாத்தியே;
நானொனுமா மோக நனைப்படுபொய்ம் மானமாந்
நீனமற்ற வுண்மைக் தெளிவுசிவா னந்தமே.
1350. பொருத்தி மனத்தைப் புணை விகயத்
திருத்தவே சும்மா விபற்று ர யோகம்;
கருத்திலே மந்தேர் கருத்துக் கலவாத்
திருத்திசேர் சுத்தத் தெரிவுபே ரின்பே.

குறிப்பு —மனத்தை இதயத்திற் பொருத்திச் சும்மா
விருத்தல் என வியையும், புரணவியல் -
சுத்தத் தெரிவெ னி மாத்நிசமான இதயம்.

62. தத்துவம்

(குறள்)

1351. தானென்ற ஸமவய் ஞானமறக் காண்பதே
தானென்ற மெய்த்தத் துவம்.

(வெண்பா)

1352. ஞத்துவமற் துள்ளவெறு ஞானமே சுத்தவருட்
சித்துவமா மோனச் சிவசொருபம்—புத்திக்
கலக்கத்தாற் சேருமனக் கற்பனைதீர் சாந்கித்
துலக்கமே தேர்த்தத் துவம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1353. மோனப் பொருளா முடிந்த முழுமுகலை
*யானெனலே பந்தமெனின் யானதுவென் றெண்ண
[லெவன்
ஊன வகந்தை யுகிப்பிடத்தை யோர்ந்தணர்ந்தங்
கீனமறச் சும்மா விருக்கையென்பா தத்துவமே.

*யானெனலே பந்தமெனின் என்பது இடைப்பிறவால்,
“சொல்லுக்கடங்காச் சுகப் பொருளை” என்னும் தாயு
மானவர் பாடலை இப்பாட்டின் பொருளோடு ஒப்புக்
காண்க.

1354. விருப்புறவே ஞென்ற : வித்தவெளி யாந்தான்
*ஞருப்பரத்தி விடவா சொழிதலால் உயான்
றகுட்பெருவாய் வரக வயிர்சொருபத் தன்மை
இருப்புணர்வின டான வியல்பா மிருப்பே.

*உருப்பரம் - பரசொருபம்.

1355. தன்னிலை தானுத் துழைத்ததோ ருண்மையவிட்
டன்னியமே நாடி யலைக் லறியாமை;
நன்னயமார் கேவலமெய்த் ஞான சொருபமே
தன்னியலா வேர்த்தநிகை தத்துவமெய்த்
[ஞானமே.

63. தவம்

(குறள்)

1356. இழக்கல் வழக்கல் எனைத்துமில்சற் போத
வொழுக்கமே சான்றோர் தவம்.
1357. சிவமே சொருபமாக் கெற்றுமெய்த் *ஞானத்
தவமே சிறந்த தவம்.

*ஞானத்தவம் - ஞானவிசார வடிவான தவம்.

(வெண்பா)

1358. அபலநிவு முற்ற வனர்த்தமே தன்மெய்
யியலறிவே யுண்மை யெனவே—அடலநிவு
மோனமாய் பொன்றும் முறையான்மற் றஃதறியும்
தாளுரென் றுய்வே தவம்.
1359. ஊமைமொழி யுள்ளக் துறந்தலே தானகிலப்
பாபறையின் மெய்ப்பொருளுட் பற்றலாம்—சேம
யாக்கமாம் போத வருட்சிற் பரவெளியாத் [வொளி
தாக்குமதே மோனத் தவம்.

குறிப்பு:—ஊமைமொழி - பேசாத மந்திரம்;
பாமறை - சத்தோ ரூபமான வேதம்;
உட்பற்றல் - இதயத்திற் பற்றல்.

1360. திடையுணர் வான நிலகலங்கி நெஞ்சத்து
நிட்டுமொ மேக நினவூர்ந்து—கட்டுணர்வுக்
காக்கம்போற் றேன்று மனர்த்தப் புலன்களாற்
றுக்கப் படாமை தவம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1361. யான ரெனத்தன் னிடபோர்த் துணரிலன்றித்
தாளுன வுண்மை தலைப்படுமா நின்மையால்,
யாளு ரெனத்தன் னியலை யுசாவலே
தாளுன வுண்மைத் தவமென்பர் தக்கோரே.

64. தன் மெயந் நிலை

(குறள்)

1362. ஒப்புயர் வற்ற வுதாரப் பெரும்பதமா
நிற்பதுதன் னுண்மை நிலை.
1363. இன்றியமை யாத்தன் றியல்பறியா தன்னியமாத்
துன்றறிவு முற்றமே சூது.
1364. அறிவாந் தனைத்தா னறிதலெவன், தானங்
வறிவா யிருத்தலின் மற்று.
1365. தனித்தியல்பை வல்லியமா வுள்ளதே சற்று
மினைத்தெனவொண் ணுத்தன் றியல்.
1366. தூய மனத்திற் சுடர்சொருப சாந்தியே
ஞெயமா முண்மை நிலை.

(வெண்பா)

1367. செய்யும் வகைபோர் சிறிதுமற்ற மோனவருள்
வையத் துறுதிபெற வாழ்வகையால்—எய்யும்
பிறவி மயக்கப் பெருங்கற் பனைதீர்
நிறைவெளியா முண்மை நிலை.

குறிப்பு:—மோனவருள் வையம் - மவுன வடிவான
நிகுவருட் பூமி.

65. திட்பம்

1368. அதுவே பெதற்கு மதிராம லுன்றும்
மதுகைசேர் தன்னியல்பா ம்) மாண்பாள்—எதிரொ
வொட்பங்கூட ருண்மை புணர்ச்சியாந் திட்பம்
திட்பமற் றல்ல பிற.

66. தியானம்

(குறள்)

1369. ஆன்ம சொருப வருட்பரத்தை யெண்ணுவது
யானற்றுள் ஞன்றி யிருப்பு

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1370. தனித்தகத் தாத்துவிதத் தத்துவ வுண்மை
நினைத்தவரு கேவலமெய்து னேய சொரூபம்
முனைத்தவற வுள்ளத்து மோனமா நிற்கும்
அனைத்தே *பரமார்த்த மான நினைப்பே.

*பரமார்த்தமான நினைப்பு - நினைப்பின் பரமார்த்தம்.
'உள்ளபொரு ளுள்ளலெவன் உள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள ஐணர்' - உள்ளது நாற்பது -
மங்கலம்.

1371. எண்ண வொணைத விபற்சிற் பரவடிவை
எண்ணுவது கூம்மா விருப்பப்பர்ப், மோகத்தாற்
றண்ணென் மெழந்தி சுழலுமகப் பேய் முனைப்பை
நுண்ணுணுகித் தேநு முசா நோககா வகற்றியே
1372. கள்ள மனத்தாற் கூங்கலூக் கேதுவாத்
துள்ளி யெழுந்த துடிப்பா மகந்தையை
எள்ளி விசார விவக்வாளால் வெடடியறத்
தள்ளினன்றிச் சித்தோப சாந்தவுணர் வெய்தாதே.
1373. உள்ள வொணுகளாகநன் குள்ளு தியானமுறை
துள்ளு மகந்தைத் துடிப்பாலே யானிதுவென்
றுள்ளுமனக் கூறடனையை யுள்ள லயர்த்தலின்றி
யுள்ளுணர்வு மாத்திரமா வுள்ளத் துறைந்திடலே.

67 திரு

(குறள்)

1374. அவமாம் பிறவி உரிட்டமற மாற்றுஞ்
சிவமே சிறந்த திரு.

68. திருவடி

1375. பேத மயக்கவகப் பேய்பிரிமச் செற்றொளிர்சத்
போதமே பாதப் பொருள.
1376. அருட்போத மான வனந்தசிவந் தானே
திருப்பாத வுண்மைத் திறம்.

(வெண்பா)

1377. அத்தியா சஞ்சே ரனர்த்தமற வாழ்ந்தகத்திற்
புத்தியோ கத்தார் புணர்சொருபம்—பத்தியா
லுண்ணீர்மை சான்ற வரவோர்ஞா னுனந்தக்
கண்ணீரா லாட்டுங் கழல்.
1378. மருள்சே ரகந்தையற மாண்டா ரகத்திற்
பொருள்சேர்ந்த வாழ்க்கை பொலியப்—பொருளாத்
தொடர்ந்தியல்சற் போத சொருபமாய் ஞானங்
கடந்தவருட் பூமா கழல்

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1379. திருவடி ஞானந் தெளிந்த மனத்தீதார்
திருவடி ஞானமே ஜீவன மாவார்
திருவடி பென்பது சிற்பர மோனப்
பரவெளி யாகப் பயில்சிவந் தானே.
1380. ஏமவியல் சான்றநல் லீசனருள் கூட்டுகின்ற
காமருசற் போதக் கழல்விளக்கம் யாதெனிலோ
நாயரு பங்கடந்த நாட்டமெழ நள்ளிதயத்
*தோமுருவாத் துன்றுபர வுண்மை யுணர்

[வொளியே.

*ஒழுரு - பிரணவ சொருபம்.

69. திருவடி வாழ்வு

(வெண்பா)

1381. தொக்ககை போகங்கள் சொக்க மனேமுலத்
தக்கரமா மோன வழுதமாய்—மிக்க
விருப்பார் சொருப விசுத்த வுணர்வே
திருப்பாத வாழ்க்கைத் திறம்.

70. தூயம்

(குறள்)

1382. உறக்கவிழிப் பற்ற வுணர்வான வுண்மை
புறக்கணிக்க வொண்ணுப் பொருள்.

1383. பாழிநுளா வெங் தம் படர்ந்தவெம் பாசமனச்
சூழல் துரீய வெளி

குறிப்பு :—சூழலின் உண்மை துரீய வெளி யென்பதாம்.

1384. துரீயவெளி யாகத் தவங்குபரத் தில்லை
சுரீயலுற்ற பாசச் சுருள்.

(வெண்பா)

1385. கொடர்பற்ற வாழ்வே சொருபாறு பூதி
கடர்வுற்ற சாற்கத் துரீயம் இடர்வற்றி
இன்பமய மாக விதயத் தகமகமென்
றன்புமயம் பொங்கு மறிவு.

1386. திகந்த மளாவச் செழித்த சிவத்தே
சுதந்ததுன்ப நிற்கை துரீயம்—அகந்தை
முனைப்பற் றொளிர்சொருப மோனமா மஃதே
நினைப்புமறப் பற்ற நிலை.

1387. செறிவான சுத்த சிவத்திலே தோன்றும்
பிறவா மவத்தையறப் பேர—அறிவா
லதுவேதா னாக வமைந்ததிட மோனப்
பொதுவே துரீயப் புலம்.

71. தெய்வம்

(குறள்)

1388. உள்ளத் துணர்வான வுண்மையே மெய்த்தெய்வம்
தெள்ளத் தெரிசிற்ப வர்க்கு.

குறிப்பு :—உள்ளமே மெய்க் கோயில் என்பதும் குறிப்பா
லுணர்ந்து கொள்க.

1389. சுத்தவறி வான சொருபம் பரதெய்வம்
பொய்த்தொழியா வுண்மைப் பொருள்.

(வெண்டா)

1390. இளந்தெய்வ மாகமற் றேதிலவை நீக்கிக்
களந்தறந்த மோனக் கருத்தாள்—உளந்திகழ்ச்சி
சிற்பரமா மிக்கப்பெருந் தெய்வமே யத்துவிதது
தற்பரமா முற்றமுழுத் தான்

72 தெய்வீகம்

1391. வென்றிசே நுண்மை விடங்கின டுள்ளத்து
நன்றிசே ரெல்லா நலனுமுண்டாம்—*ஒன்றியா
முண்மையிலே வாழ்க்கை யுரம்படலே பேரீன்பத்
திண்மைசேர் தெய்வத் திறம்.

*ஒன்றி - இரண்டற்ற ஏகான்ம சொரூபம்

73. துறவு

1392. அசாரமா மங்கு மசச்சடமாந் துக்கம்
மசாரதமாத் தோற்றுமனே மாயம்—விசாரணையால்
அங்கத் தகம்புத்தி யற்றெழியக் காண்டலே
துங்கமா முண்மைத் துறவு.

74 நமஸ்காரம்

(குறள்)

1393. கணிக்க வெண்ணை கணங்கேசர் சொற்ப
வணக்கம் அகந்தைமுனைப் போய்வு.

75. நிபந்த

1394. எனைப்பற்று மற்ற வியற்சிற் பரத்தில்
நினைப்பற் நியல்வே நிலை.
1395. அத்தகவே திற்கும்மோ னனுபவச் சீர்மையெமற்
றித்தகைய தென்ன லெவன்.

(வெண்பா)

1396. அறிவுக் கறிவான வாண்டான் பதத்திற்
செறிவகாற் சிந்தையாச் செத்தே—நினைவுந்
றெளிர்சொருபு மோன வுணர்ச்சிசேர் வாழ்வே
வளர்ச்சுஐ நிஷ்டை வடிவு
1397. அறிவுணர்ச்சி யாற்சே ருநட்பரமா மோன
நிறைவுணர்ச்சி பேசொருபு நிஷ்டை—செறிவுணர்ச்சி
நல்குங் குநாரண நம்பனருட் செம்பகத்தே
மல்குமனச் சீர்மையந்த மாண்பு.
1398. அறிவொளியா வுள்ளதோ ரான்ம சொருபு
நிறைவொளியா நின்றலே நிஷ்டை—வெறுவெளியா
மவ்வியத்தப் பாழ்வறுப்பா ழா வொழியத் தாளெளி
செவ்வியொத்த வுண்ணைத் திரம் (ருத்)
1399. சுத்தி ரஜகம்போர் றேன்றும் புலங்களிலே
புத்தி கலங்கிப் புலம்பாது—புத்தி
தரித்தலாய்த் தன்னிலே தான்றினுஞ்ச் சும்மா
விருத்தலே நிஷ்டை யியல்பு.
1400. மதித்தலரு மோனவருள் வண்மைசேர் சாந்தி
சுதிர்த்தலே ஞான சமாதி—அதிர்த்தலற
யாதொன்றி னாலு மிரண்டற்ற தன்னியல்பா
மீதொன்று ஞான விறல்.
1401. பொக்கமறப் பொங்குபரி பூரணமாஞ் செம்பொருளே
கொக்கமர நிறல் சொருபு நிஷ்டை—சொக்கி
யறிவு மயங்கா தகமகமென் றுன்ற
வறிவுண்மை தானே யது.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1402. ஒன்றுன தன்சொருபு வுண்மையைத்தா [ஐள்ளபடி
நன்றாக வய்த்துணர்ந்த ஞானதிடம் மோனநிலே
என்றால் உபாதிகளுள் யாதுமே தன்னொடியை
பின்று வொதுக்கி யிருப்புணர்வா நின்றிடலே.

1403. ஏன்றமனக் கற்பனையில் யானிதுவென் றாடாடி
மான்ற வகந்தை மயக்கமற வுள்ளத்தா
நின்றியமெய்க்கு ஞான வரஞ்சே ரமுத்கங்காண்
ஆன்ற சொருப வுட்பரவாழ் வாவதே.
1404. பிறவனைத்தும் பேதவகப் பேய்மனட்பா ழாகச்
செறிவுபடு சுத்தவாநட் சிப்டரமாந் தன்மெய்
யறிவிற் பிறிகோ ரனுபவமின் றாக
வுறைதலே மோன வுறுஞ்செய் பாறே.
1405. உள்ள வொறைத வொருமைமால் தான்னாறு
வுள்ள வுணர்வேகாண் தன்னைத்தா னுள்ளமுண்டை
துள்ள மகந்தையன்ச் சுட்டறிவாஞ் சேட்டடையற்
தெள்ளி யி நுத்தலே தன்னைத்தான் தேறலே.
1406. அறிவு தெளிந்ததாய் தானாலே யன்றி
அறிவரிது சொந்தசுத் தாத்துவிக வுண்மை;
பிறிவருதன் னுண்மை பிரம்மமே யாக
நிறையுணர்வு சுத்தசிவ ஞேயத் தமிழிலே.

76. நிர்வாண நிலை

(வெண்பா)

1407. நினைப்பே மறப்பா நிகழ மகப்பேய்
முனைப்பான மோகம் முசிக்கத்—தனிப்பாமார்
சுத்தமெய்க்கு ஞான சொருபத் தழுக்கலே
நித்தநிர் வாண நிலை.

77. நிறைவு

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1408. அறிவை விளக்கிய வாண்டா னருட்சிற்
குறியே முடிந்த குறிக்கோளாம் போதச்
செறிவில் விளைந்த சிவானுபவ மோன
நிறைவே நிறைவு குறைவுமற்றெல் லாமே.

78 பந்தம்

(குறள்)

1409. சிப்பாமாக் துன்று சிவந்தேநா னென்னுமனக்
கற்பிதஜீ வத்துவமே கட்டு.

குறிப்பு:—ஜீவத்துவம் - ஜீவபோதம்; கட்டு - பாசபந்தம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1410. இநிரீப்பே ரின்ப வியற்பரவாழ் வுள்ளத்
தெளிசேர் பரமார்த்த வுண்மை யுணர்வே;
களிசேர்வெப் பாசமனக் கற்பணியே நானென்
றுணாசேர மாழ்கி யுயிர்க்கும் பிறப்பே

79. பரபத்தி

(குறள்)

1411. *இருப்பறியின் பான வியல்வடிவில் மோன
விருப்புறல்சற் பத்தியென் பார்

* இருப்பு .. வடிவு - ஸச்சிதானந்த சொரூபம்.

(வெண்பா)

1412. இன்ப வியல்பா விதயத் திருத்தொளிர்வே
ரன்புமய மாள வருட்பததே—துன்பியல்பொய்ம்
மூட வகந்தை புனைப்பற்று மோனநிலை
கூடநயர் பத்திக் குலா.

குறிப்பு:—உயர்பத்தி - பரபத்தி.

1413. சேமவாழ் வாகச் சிறந்த சிவானுபவக்
காமமே வான்றநித் காமபத்தி—ஏமமுயிர்க்
கன்புசிவ மாக வகந்தினைக்கத் தன்னியல்பா
வென்புருகி தையு மியம்பு.

1414. சுத்தவறி வானவருட் சோதித் துலக்கமே
உத்தமசற் பத்தி யொழுக்கமாம்—சித்தசங்
கோச வகந்தை குலைதலாற் சிற்சொருப
நேசமியல் பான நிலை.

1415. அறிவான வுண்மையே யாரா துனியின்
குறிபாக வுள்ள குறிக்கோள்—அறிவால்
அறிவான தன்னி லயராது நிற்கை
நிறைவான பத்தி நிலை.
1416. சுத்தவாநட் சிற்பரந்திற் கட்டுணர்வு கெட்டுடாமுகம்
உத்தமசுற் பத்தி யொழுக்கமாம்—சுத்த
வருட்சிற் பரதக் கண்ணாந்தக மோனக்
கருச்சிப் பவர்பா ளுளர்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1417. இயைத் தியற்பரமா வெய்த் சொருபப்
பதியிற் றிளைத்தலே பத்தியெனப் மூல
வுகயத் தொடுக்கலாற் றுண்ணாமல் ஞான
வதிபனுக் காக்கி உருள்வடிவாத் தானே.
1418. யானைஹம்பா பூசை யிகப்ப வகத்தொளிர் கத்
தான்ம சொருபமெய யன்டணர் வே சற்பத்த;
ஊனவகங் கார வுண்வொழிய வுள்ளத்திற்
குணதைநன் காராய்கல் சற்பத்தி சாகுனமே.
1419. சிவசொருப மாகத் தெளிந்தமெய் யன்பே
பவிகபெறு சாந்தப் பரபத்தி மாட்சி
சிவசொருப வுண்மைநா னென்னுந் செருக்கற்
றவிர்சொருப மோனனா னுறுபவ மலமே.
1420. எங்குமா வென்றுமா யாவா வெய்கலாற்
பங்கமற்ற வேகப் பரமே பரமார்த்தத்
துங்கவக மாவற் றது நெய்த் தயிதபத்தி
அங்கமக மென்ற வகந்தைமனக் கட்டுகையே.
1421. மயச்சேர்ந்த வஞ்ச மனட்புன் செருக்கால்
இயல்பாக வுள்ளத் திருக்குந் பரத்துக்
கயலாக வாற்று மனந்தமாம் பூஜைச்
செயலோர்ந் தடுக்காற் சிபுர்வினை மாட்டே.

குறிப்பு :—செருக்கால் அயலாக வாற்றும் பூஜை எனக்
கூட்டுக.

1422. உள்ள லயர்த்தவற்ற வுளளுணர்வா(ம்) மோன வெள்ளவெளி யாக விளங்கும் பரசிவத்தை [வருள் எள்ளி மிகழ்ந்திடல்கா ணைப்பர் இரண்டுபடத் துள்ள மகத்தைத் துடிப்பாற் றொழுதுவேயே.

80. பரஞ்சோதி

(வெண்பா)

1423. வெளியா வகத்தில் விளங்கு சொரூப வொளியான தன்மெய் யுணர்வே—களிசேர் வறுங்கன வான மயற்றிறவி மங்கப் பிறங்குபரஞ் சோதிப் பிழம்பு.

81. பரந்தாமம்

1424. கள்ளங் கரவுசேர் கற்பனைக்குக் காரணமாத் துள்ளுமுனைப் டானபேய்த் தோற்றமற—உள்ளந் திறந்தவெளி யாகத் திகழ்ச்சிசேர் வாழ்வே நிறைந்தபரந் தாம நிலை
1425. நானேநா னாக நலங்கிளர்மெய்ஞ் ஞானவருள் வானே பரந்தாம வைகுந்தம்—தானேதா னாகத் தழைஞ்ஞ மதேகா ணதிட்டான மேனைப் பதங்களுக்கெல் லாம்.
1426. அற்றமா மோக வகந்தைமுடிச் சிச்சடம்வே றற்றொழிய ஞான வருள்வாளால் முற்றத் திறந்தவெளி யாகவொளிர் சித்தமே சாந்தி நிறைந்தபரந் தாம நிலை.
1427. போதப் புலமாகப் பொங்கு சொரூபவருட் பாதமே யுண்மைப் பரந்தாமம்—பேதக் கலக்கமோ ரற்பமுமில் கைவல்ய வுண்மைத் துலக்கமே சுத்த சுகம்.

82. பரநிலை

1428. உண்மைநிலை பென்றென்று முள்ளநிலை மோன [வியல்]
வண்மைசேர் சுத்தவருள் வாழ்க்கைநிலை—திண்மை
கேவலசுற் போதக் கிளர்ச்சியான் மோகவகப் பேசு
பேய்வலியைச் சாடு நிலை.

83. பரமார்த்தம்

(குறள்)

1429. ஒன்றும் பரந்தன் னெடுபுணர்த்திக் காணிலன்றி
யன்றும் பரமார்த்த மஃது.
1430. ஒன்றும் பரமார்த்த வுண்மை யுணர்விலன்றித்
துன்றுது சாந்தி சுகம்.

84. பரவெளி

(வெண்பா)

1431. கணக்கு வழக்கைக் கடந்தவருட் பாத
மிணக்கமுற்ற காலை மிதயம்—பிணக்காங்
கிரந்திபே தித்துக் கிளர்சொருப சாந்தி
பரந்தவெளி தானே பரம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1432. நிரந்தரமா வுள்ள நிலைக் களமாந் துன்மைய்
தெரிந்திடலா லானச் செந்நகற் றெழியிற்
சுரந்தருள்வே தாந்த சொருடானு பூந்
பரந்திடல்வாழ் வேகாண் பரவெளியின் பண்பே.

85. பற்றறல்

(குறள்)

1433. நினைப்பற் றியல்சொநப் ஞெட்தி யளவே
*எனைபற்று மற்ற விடல்.

*எனை - எந்த.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1434. பற்றற்ற பாவனைவென் பார்பெரியோர் மோகவகப்
பற்றற் றகத்தொளிர்தற் பாவமே காண்கவது.
பற்றற் ற யுண்மைவையத்தாம் பற்றுமுண்மை பற்று
[மகப்
பற்றற்றவன் மற்றனைத்துப் பற்றுமறக காண்ட
[லன்றே

குறிப்பு :—பற்றற்ற பாவனை - யாவையும் யவரும் என்
இந் திருவாய்மொழி (3, 4, 10)ப் பாகரத்திற்
காண்க

86. பாத பூஜை

(வெண்பா)

1435. பாதமா முண்மைப் பரம்பொருளை பந்தமகல்
போத சொருபவருட் புணர மாம் - பேதமில்சுத்
தான்ம சொருபமா வளபுணர்ச்சி பொங்கவகந்
தான்மகிழ்த ளொரா கனை.

87. பிரம்ம பதம்

(குறள்)

1436. உரவெளியா மோன வுணர்வால் இதயப்
பரவெளியே யுண்மைப் பதம்.
1437. பரவெளிவாழ் வானசிவ பாக்கியமே சுத்தத்
கிருவருளாற் சேரும் பயன்.

(வெண்பா)

1438. மெய்த்துரிய மாண விசுத்த மிடைவிடா
தொத்தொளிர வுள்ளத் தரம்படவே—பொய்த்துவீத
வாதனைசேர் மீமாக மழைமயமா மூன்றவத்தை
சாதல் சகஜநிலை தான்.
1439. கடந்தவுண்மை யானவருட் கைவல்ய நீதி
படர்ந்துவிளங் கான்ம பதத்தே—நடங்குபொய்ம்
மாயா விலாச வகைவகையாம் பேதமறல்
பேயா ணவந்தீர் பிறப்பு.

1440. அறிவோ மயலோ வகமிதமோ அன்றி
நிறைவோ குறைவோ நிலம்பரமோ ஒன்றும்
மறவா நினைவா மனத்தெளிவின் மாண்பே
பிறவா விறவாப் பெரும்பதமென் பாரே.

குறிப்பு:—நிலம் - பரம் - இகம் பரம்; பெரும்பதம் -
பிரம்மபதம்.

1441. கடந்து விளங்குவக எவ்வய மோனம்
படர்ந்தவகந் தானே பாம்பத மென்பர்;
அடந்தருபொய் மோக வகந்தைமுனைப் பாம்பேர்.
நடங்குடையி லன்றி நகாதவ் வகமே.

குறிப்பு:—தகுதல் - விளங்குதல்; அவ்வகம் - பரமபத
வடிவான அந்தப் பரமார்த்த வகம்.

88. பிரம்மாகார விருத்தி

(வெண்பா)

1442. திருந்தி மமைந்ருவருட் சித்த விருத்தி
விர்த்த பிரம்ம விகுதி—பொருந்தங்
கடலுநவ மானவருட் கங்கைநதி டோலப்
பட்டுமது மோனப் புரம்.

குறிப்பு:—அருளால் திருந்தியமைந்த சித்தம் அவ்வருள்
வடிவேயாதலால், அருட்சித்த விருத்தி என்ற
தாம். பிரம்ம விருத்தி - பிரம்மாகார
விருத்தி.

89. பிரமாதம்

(குறள்)

1443. ஒன்றையிரண் டாக வுறாமகப் பேய்மதியே
துன்றுபிர மாதத் துயக்கு.

90. பிறவித் தொடர்

1444. மோகவகப் பாழா முனைப்பிற் படர்வதே
சோகப் பிறவித் தொடர்.

91. புருஷார்த்தம்

(வெண்பா)

1445. புருடார்த்தங் கோரும் புருடனாஞ் சீவத்
தருடனே காணுந் திறத்தால்—புருடார்த்தக்
கோரிக்கை யற்றொழியக் கூடுசொரு பாணுபவ
மாரக் கிளர்வே யடைவு.
- குறிப்பு: —சொருபம் - அந்தப் புருஷனுடைய எதார்த்த
சொருபம்; அடைவு - உண்மையான புரு
ஷார்த்த சித்தி.
1446. சிறுகல் பெருகலற்ற சிற்பாமா மோன
வுறுதிசே ரோம்படையா லுள்ளத்—தறிவிற்
சுலனமறப் பொங்கு சநாசிவமாம் போகங்
குலவலுறல் வாழ்க்கைக் குறி.
1447. சுத்தரா மோனத் துரிய வநுட்பகத்தில்
வித்தகமெய்ந் ஞான விழிப்பாலை—நித்தசித்த
மாகக் குலவு மனந்த சிவானுபவச்
சீர்கலத்தல் வாழ்க்கைத் திறம்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1448. பரமார்க்க முத்தி பரசிவத்தி வெண்பர்;
தருமார்த்த காடம சமத்தமுந்தா மாங்கே;
திடயாத் தெவியத் திகழ்சிவஞா னத்திற்
மருமார்த்த காடமோட் சச்சார்பொன் றின் றே.
1449. ஊறுபா டற்றசிகா தொட்பதுட்ப முற்றமுழுப்
பேறுநா னென் னுடகப் பேய்மனத்தீர் மோனநிலை;
வேறுபா டற்ற விசத்தவநுட் சிற்பரத்தைக்
கூடுபடக கொள்வமனக் கோட்டங் குடைதலே.

92. பூமா

(வெண்பா)

1450. உண்ணா ரமுத வெள்ளிநிறைவா மோனவருள்
விண்ணாக வுள்ள விழுப்பநமே—கண்ணாகக்
காண்டவாற் சூட்டிக் கதுவுபுலம் பூரணமா
வீண்டலே பூமா வியல்.

1451. மோகமறக் கூர்சொருபு மோனத் தகமிதமாம்
பாகமறப் பார்வை பரவெளியாம்—ஏகபரி
பூரணமாப் பொங்கலாற் பூமாவா மந்திலையே
பார்சொரு பாணு பவம்.

1452. ஆய்ந்தாய்த் தகந்தை முனைப் பானவகப் பேய்க்
[கலக்கந்
தேர்ந்துதேய்த் கற்றுமுற்றுத் தீர்தலால்—வாய்த்
[தொளிர்தற்
போத சொரூபமே பொங்கும் பரப்பிரம்மம்
பேதமில்பே ரின்ப வெளி.

1453. அழத சொரூபமா வாண்டான் பதத்தில்
அமைதிசேர் சுத்த வறிவே—அமிதமாந்
சிற்பரமா நீடு சிவானந்த மாட்சிசேர்
தற்பரமாம் பூமா தரி.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1454. களங்கமற்ற சுத்தவருட் கைவல் வியமா
விளங்குகுற்ற மெய்யுணர்வே வித்தகப்பே
வளங்குலவு வாழ்வா மலர்ந்த சொரூப [ராணை];
தளங்கா ணகண்ட சதாசிவபூ மாநீவ

93. பேரின்பம்

(குறள்)

1455. உண்மைபுணர் வாகவிளங் கொட்பநுட்ப மோன
வண்மையே புண்மை மகிழ். [வியல்

(வெண்பா)

1456. இளைத்துக் களைத்தகமென் றேங்குமனஞ் செத்தத்
திளைத்தற் குரிய சிவமாய்—உளத்தில்
வெறுவிதா வுள்ள விசத்த வுணர்வே
மறுவிவர வுண்மை மகிழ்வு.

94. பொங்கல் விழா

(குறள்)

1457. மங்களவாழ் வாக மனந்தன் சொருபத்திற்
பொங்கலே பொங்கல் விழா.

95. பொருள்

1458. இதயமா மோன வியற்சிற் பரமே
நிதியமா வுள்ள நிறைவு.

1459. நீதியிற் சுற்றம் பிறழா நியமவருட்
போதியே யுண்மைப் பொருள்.

குறிப்பு :—அருளே பொருள் - அறிவே உண்மை யென்பதாம்.

1460. தொன்றான சொந்த சொருபமா வுள்ளதே
பொன்றாத யுண்மைப் பொருள்.

(வெண்பா)

1461. பொருளென்று ஸஃதே பொருளன்றி மற்றைப்
பொருள் பொருளோ மாயப் புலமே—தெருளுருவாய்
எந்நகப் பொருளொன் றி நத்தொளிநத் தன்னொளி
அந்தப் பொருளே பொருள். [யால்]

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1462. உள்ளும் புறமு உதுவிதுவென் றேர்ப்பவெல்லாம்
கள்ளவகங் காரக் கருத்தான கற்பனையே
துள்ளு மகந்தனதுமனச் சுட்டறிவாங் கற்பனையற்
முள்ளமா வுள்ள யுணர்வேகாண் மெய்ப்பொருளே

96. போதம்

(வெண்பா)

1463. போதமா வன்றிப் பொருளில்லை சுத்தவருட்
போதமே யுண்மைப் பொருள்வடிவாம்—மேதகுசற்
போதமா வன்றியனு பூதியில்லை மிக்கவனு
பூதியே போத வடிவு.

97. மனோதீதம்

(குறள்)

1464. அனர்த்தமற்ற சுத்த வகுள்வா வறிவே
மனத்தைக் கடந்தபெரு மாண்பு.

குறிப்பு :— இந்த அருள்வாவறிவே இதயமென் நிசைக்கப்
படுவதாம்.

98. மாயை

(வெண்பா)

1465. தெஞ்சிலே யுள்ள நிறைபொருளாடு சிற்பாத்தைச்
செஞ்செவே. தாமதுவாத் தேனது—வஞ்சமனக்
கற்பனையால் மாறிக் கலங்குவதே டோலுமியல்
சொப்பனைய மாயைத் துயக்கு

1466. அறிவான தன்னை மயர்த்து மனத்தாற்
பிரவற்றை நானென்று பேணிக்—குறிகுணஞ்சேர்
கற்பனை சொப்பனத்திற் காட்டுண் டழுந்கல்காண்
மைப்படுபொய்ம் மாய மயக்கு.

1467. விகலிதமாத் தோற்று விசித்திரமா மாயை
மதமதெனத் தும்மை மயக்கக்—கதகதெனக்
காயுமா சாபாசக் கட்டழுவிற பட்டழுங்கும்
மாயமே மோக மயல்.

1468. உண்மைபோல் வாழ்வுளத்தில் வைகுவதை யோராது
கண்மயல் கொண் டைம்புலப்புன் காட்சியிலே -

[உண்மைபோல்

வஞ்சனைசெய் மாயிகப்பொய் வாழ்வினுயிர் மாழ்கு
சஞ்சலமே பாசச் சதி. [மனச்

99. முத்தி

(குறள்)

1469. மனத்திலே சுத்தவருள் வாழ்வு மலர்தல்
எனத்தெரிக முத்தி யியல்.

1470. அறிவான வுண்மையே யான்ம சொருப
நிறைவான முத்தி நிலை.
1471. சித்தக் கருக்கச் செருகா மகந்தைப் பனைப்
பற்றொழிவே முத்தி யடைவு.
1472. வெளியில் வெளியா விளங்கு சொருப
வொளியுணர்வே முத்தி யுரு.
1473. பச்சொருப மேனப் பதியா மிதய
வரசுர்மம் முத்தி யடைவு.

குறிப்பு :- அரசரிமை - அரசரிமையார்தல்.

1474. கண்ணு விளக்க சொருபக் காட்சியிலே சுத்தவநுள்
விண்ணு விளங்குவது வீடு.
1475. மேனவெளி யாக முடிந்தானச் சீர்மையே
ஊனமறு முத்தி யுரு.
1476. *சத்தி சொருபசிவக் தன்மை உடைப்படவே
முத்திப் புலமா முடிபு.

*சத்தியென்றது மாயை வடிவான மனத்தை.

1477. மேன வுணர்வொன்றே முத்திப் பரவொளியா
வானவியல் காணும் மனத்து.
1478. சுதந்தை மனக் கட்டவிழப் பரமா
வகந்தை உகல் *வீட்டியலென் பார்.
- *வீட்டியல் - மோக லகாணம்.

1479. ஏகயின்பே சொப விடர் ிற்றுத் தாசொருப
மேதகவே வீட்டு நிலை.

(வெண்பா)

1480. அறியாக மாணிகை கான்புத்தி நீங்கள்.
சிவயோக மாம்பிரம்ம சித்தி—பவரோக
மோகப் பகாசம் முற்றமாத் தான்பதியோ
டேகத் துவமா மியல்.

1481. முகக்கிலின்ற யுள்ளத்து மோனனு பூதி
இகத்தலில்லை மோக வியற்கை—தகத்தேர்ந்
தகத்தெய கந்தையைமுற் றக்கெடுக்க லன்றி
முகத்தலில்லை மோன யுணர்வு
1482. உடலிலகப் புத்தி பொழிந்தால் அறிவாச்
கடரட்சாநுப வாழ்வு துலங்கும்—தொடர்பறுபவ்
வென்ற சொருப வவிரச்சியே கைவல்யந்
தானமடுத்த மோனத் தவம்.
1483. அகப்பே யறிவை யகற்றிலன்றிச் சற்றும்
இகப்பறய பைத வியற்கை—இகப்பறவப்
பேயறிவை மாற்றிப் பிறங்கு சொருபகுரு
நாயகமே ஞானப் பரம்.
1484. எல்லாமொன் றுக வியல்சொருபக் காட்சியே
உல்லா வயர்க்கோ ரரணிலில்—பொல்லாவ்
குறங்கலக்க மாக வழல்பா முகப்பே
யறும்பரிசே யுண்மை யறிவு.
1485. மோனப் புலமன்றி முக்தித் திறமாக
ஏனைப் புலமொன்று மில்லைபெ ன்பர்—மோனப்
பரிசுநா னென்னும் பதைப்பற நெழிய
மாநவு சொருபவியல் வாழ்வு.
1486. மோனப் பரிமான முத்திலை தன்சொருப
ஞானவென் யாகவே நண்ணொள்—ஊனவுடற்
பாச மயக்கவகப் பற்றற் நெழியிலன்றி
ஆசுதுமய் வாழ்க்கை யரிது.
1487. போர்த்தொளிரப் பெற்றவருட் பூரணமே பொய்ய
நீத்தொளிரப் பெற்ற நிஜானுபவம்—மாத்தறவாஃ
ஆன்றோ ரடையவ் வமிர்தசொரு பானுபவத்
தூன்றலே முத்தி யுணர்.

1488. ஞானப் கிளர்வது நா மல்லா வுடலிலந்த
மானங் கழிதலே மற்றன்று.—ஊனமிலா
வவ்வொழிவு தானே யக்லதெவ் சம்பத்தா
வொவ்வயினங் குண்மை யுணர்.

1489. அறிவா ஸறிவா வறிந்தோர்க் குடலோ
டுறவா மகந்தை சொழிவார்—பிறவாத
சுக்க சொருபடாத் கோயு *முடன்முத்தி
டுத்தசித்த மான நிலை.

*உடன் முத்தி - உடனடியான முத்தி.

1490. அவிச்சை யிருட்டா முறப்பீறி ஞானச்
சிவச்செஞ் சுடர்ட்டிழம்பாச் சேர்ந்தான்—சுவச்ச
[சுமாய்
பொக்கு சொருபானு பூதியிலென் னுள்ளத்து
மங்கிற் றகந்தை மதி.

1491. ஆட்டி உடேக்கு மகந்தைமுனைப் பானபேய்ச்
சேட்டையறச் செத்தமனஞ் சேர்ந்தொளிரும்—
[காட்டையறு
மோனச் சிறப்பான முத்திப்பே ரின்பவருள்
வானத் தொருதன் மயம்.

1492. ஊனவு ற் டார்வை பொழிந்தால் விளங்குமுடெய்ஞ்
ஞான வருட்பரமா நட்பனுரு—ஈன
வுடலே நா னென்றும்பா மூத்தையுணர் வற்றுக்
கெடலே சொருபக் கிளர்வு

1493. ஊன வுடலோ டொருப்பட்ட டுத்த்தொடுங்குந்
கினவகங் காரமறத் தீர்கலால்—ஞானமா
மோனப் பந்திதே முடிவதுகாண் சினுந்
தானியற்றும் பவ்சா தனை.

1494. உடற்சுடமே பற்றி யுதிக்குமகங் கார
முடிச்சற் றெழிதலே முத்தி—படிச்ச
படிப்பு மற்றப் பாழே பசுடாச மான
மடப்பழியற் றேறா வறி.

1495. அறிவிலே தோன்றி யறிவிலே வாழ்வுற்
றறிவிலே மாயு மனைத்தும்—அறிவுருவாந்
தன்மையாச் சாருந் தரிசனஞா னானுபவத்
தன்மைமென்பர் முத்தித் தகவு.
- 1496 வஞ்சக் கலக்கமற வைகும் டரிசுத்த
நெஞ்சத் தொளிர்சொருப நிஷ்டையே—செஞ்சொற்
பொருளான மோனவருட் பூரணமாந் தன்மெய்த்
தெருளான முத்தித் திறம்.
1497. முனைத்த வகந்தை முடிந்தொழிந்த மூலத்
தனைத்துமொன் றுன வறிவே—தனித்தவருட்
கேவலமா மோனக் கிளர்ச்சிசேர் சாந்தகக
ஜீவனமா முத்தித் திறன்.
1498. யானெனநற் துள்ள வியல்பான தன்சொருப
மோனவருட் கேவலமே முத்திநிலை—ஊனமருட்
கேவலமாய் பாழைக் கிழித்தொளிர்சாந் தானுபவ
ஜீவனமா முண்மைத் திறன்.
1499. விவாதசந் தேக விபரீத புத்தி
நிவாரணமா மோன நிலைக்கண்—சுவானுபவ
வைப்பா வொளிர்சொருப வண்பதத்தில் வாதினை
கிறபாரீர முத்திக் கிழார். [மாள்]
1500. ஆன்ம சொருப வறிவொளியா முண்மையிலே
யானென் நெழுமகந்தை யிற்றொழிய—மோன
வருட்கே வலத்தே யகமகமா லுன்றி
யிருக்கையே முத்தி யியல்பு
1501. ஊனமனச் சுட்டுணர்வற் றேயந்தொழிய வுள்
[ளொளிரும்]
மோனமே முற்றமுழு மூதறிவாய்—வானமா
மன்ற விளங்கு மகத்தான தன்னுண்மை
மொன்றலே முத்தி யுயிர்க்கு.
1502. ஒட்டுப்பற் றின்றி யுளத்துணர்வு மாத்திரமாக்
கட்டுப்பா டற்றொளிர்மெய்க் காட்சியே—கட்டுப்பட்
டாற்போற் கலங்கு மகங்காரப் பொய்ம்மடக்க
நீப்பான முத்தி நிலை.

1503. சன்ன மரண சமுசார பங்கம்
எனதுநா னென்னுமய லெண்ணம்—அனைவிரண்
டெண்ணங் களுந் திறுப்பான வெற்றறிவே
நிண்ணயமா முத்தி நிலை.
1504. சாட்டமுறக் கூட்டுசிவ ஞானத்தா லாவரண
முட்டமற வுள்ளுதே மூண்டொளிரும்—கோட்ட
சீவ சுபாசுர் செருங்கா மகந்தைதீர் [மரகத்
தாவரமா முத்தி யியல்.
1505. தோண்டி மகந்தைத் துடிப்பற் றெழியவுளத்
துனதுமதி யோக வுரத்தாலே ஆன்றோர்க்
கறிவொளியாழ் வாக வகத்தே விளங்கு
நிறைவெளியே முத்தி நிலை.
1506. அங்கமகம் புத்தி மறக்கெட் டொழிதலாற்
பொங்கியமெய்த் ஞானப் பொலிவாலே—எங்கும்
பரந்த சொருபவ ருட் பாதநிழல் வாழ்வே
நிரந்தரமா முத்தி நிலை.
1507. ஊன்மநவு மோக வுணர்வா முனைப்பகன்று
தான்மவுன மாட்சி தழைத்தலுந்—ஆன்ம
சொரு வருட் போதச் சுடர் விளக்கத் தாற்றேர்
விருபவெளி வாழ்க்கையே வீடு.
1508. புந்திப் புலக்திலே பொங்குங் குருபாத
சுந்திட்டி மோன தரிசனத்தால்—முநதைக்
கலக்கயாம் போதமனக் கற்பனைதீர் சாந்தித்
துலக்கமே முத்தி ககம்.
1509. மோகமனக் கற் றனைநின் மூழ்கா தொடுங்கியுளத்
தோர்கவன மாச் தன்மெய் போர்த்தலான்—மோக
முனைப்பற் றெளிர்சொருப மோனமே பந்த
நினைப்பற் றெழிமெய்ந் நிலை.
- (கொச்சகக் கவிப்பா)
1510. உறக்கவொணு நுட்ப வுணர்வா னுசாவி
மறக்க வொணுத் தன்னியற்கை வல்லியுநா
உறவுதுற வற்ற வுதாசீனங் கூரப் [னத்தால்
பிறவிக் கலக்கமறப் பேர்தல்காண் வீடே.

1511. தெளிந்து விளங்கு சிவஞான மோனம்
அனைத்தவகந் தானே யவிர்சொருப முத்தி
உடைந்துழுவெம் பாச வுணர்வா மகந்தை
விளிந்தொழியப் பொங்கு வியன்பரமா மெய்யே.
1512. இரண்டற்ற வுண்மை வியல்பான மோனந்
திரண்டொளிர் வாழ்வு சிவானந்த முத்தி;
உருண்டுபுரண் டுன யுநவெளித்தோற் ருந்து
மருண்டபுங்குள் பாச வலைப்பட்ட வாழ்வே.
1513. பாசவலைப் பட்டுப் பதைக்கும் பசுத்துவம்
மூசு(ம்) மயக்க முனைப்பா மகந்தையே
தேசுறுதன் னுண்மைத் தெளிவாற் செருக்
[கொழிதல்
வேசறுவெம் பாச விமோசனமா முத்தியே.
1514. உகந்துடைய நானென் றுதிக்க வகப்பா
முகந்தையே பந்தவுண்மை யாதலாற் சீவர்
முகந்துகொள வேண்டுவதோர் முத்தியின்மெய்
வகந்தையுணர் வானமய வற்றொழிவு தானே. [அந்த
1515. துணிப்புற்ற கேவலமெய்ந் நோக்கால் அகப்பேய்
முனைப்பற்ற தன்னியல்பே முத்தி தனியற்
றெனைப்பற்று மற்ற வியற்சிற் பரமாய்
நனைப்பற் றொழிகை நிஜானந்த வாழ்வே.
1516. களிசே ரகந்தை கழன்றொழிய வுள்ளத்
கொளிசே ருணர்வா வுசாவித் துரீய
வொளியே வடிவா விளங்கலென்பர் உண்மைத்
தெளிவான முத்தித் திரைப்பான வாழ்வே.
1517. அகமாக வுள்ள வருட்சிற் பரத்தைத்
தகவே கெளிதல் சதாசிவமா முத்தி
செகமாயந் சேர்ந்தசெட தேகமாகம் புத்தி
நிகழ்வேவெம் பாச நிகளத் தியல்வே.
1518. ஒத்த சமத்துவநோக் குள்ளமுறப் பொங்குகப
வித்தகமெய்ந் ஞான விமுத்திநிலை நானெனும்
சித்தக் கலக்கந் தெளிந்து சிவோகமா [பொய்ச்
மெய்த்தகவு தன்னியல்பா மேவுசற் பாவமே.

1519. மிஞ்சுவதொன் றுண்டுப் பம்பாய்; விசாரத்தால்,
விஞ்சைசே ரந்த வெளித்திரையல் யானிதுவென்
றெஞ்சிடவாத் தோன்று பிரட்டை யெலாந் சாயை
பெஞ்சு முறக் காண்கை நிஜ்ஜுவ முத்தியே [களா

குறிப்பு:—விசாரத்தால் காண்கை என வியையும்.

1520. செத்தபின் மென்றே தெழுக்கக் கடவஜட
மிக்கைகளில் வந்தசகடா மேவியதோர் யானென்
புத்தி க்கக்காரற் போதுவோ சுத்தபர [னும்
முத்தித் துக்கென மூதுணர்வோ ரோதுவரே.

குறிப்பு:—மித்யாஜட மென்பது ஜடமிததை யென
முன்பின்னாகத் தொக்கது.

1521. களிசே ரகட்டேய். கரக்கவென் னுள்ளத்
தொளிசெய் பரபொருப வுண்மைப் பிரான்பாற்
றெளிசேர் சிவாணுபவச் சீர்மைபேர் மோனந்
தனைதல் பரமார்த்த சித்தி முத்திப் பேறே.

1522. களங்கமற்ற வுள்ளக் கருவான வுண்மை
விளகுகழைய வாற்றல் விசுத்தானமா வாக
வளங்கவந் சுத்தவநுள மார வேகாண் உள்ளந்
துளங்கவந் பொங்கு துரீயவிடல் வீடே.

1523. தநபதே மோனக் குறிக்கோளா வுள்ளம்
மருவுகவத் தானே மயக்கமற்று, வீட்டி
ஹருவ மருவ முநவருவ மாயு
முநவகடபேய்க் கூட்டற் நெறிவதியல் வீடே.

குறிப்பு:—உருவ மருவம் எனவரும் உள்ளது நாத்
பதினமேவது செய்யுள் சுண்டு கவனிக்கத்
தக்கது.

1524. உன்னி யெழுந்தபா முத்தை யகற்கையறத்
தன்னை உறிந்துதான் னுணத் தரைக்கலை
மன்னியமெய்ந் தானவருள் வாழ்வான முத்தி
[யெனப்
பாழுவார் உண்மைப் பயன்கண்ட பண்டிதரே.

1525. சுத்தவருள் வித்தை துஷங்கலா லுள்ளத்திற்
புத்தமுத மோனனு புதிப் புலந்தெளியில்
வித்தசுவாழ் வாக விளங்கும் பரமார்த்த
மெய்ததகைய பாச விமோசனமா முத்தியே.
1526. ஏனையறி வெல்லா மிகந்தொழியுத் துன்றுகப
மோன யுணர்வே முடிவான முத்தியிலே;
ஊனவகங் காரமுனைட் போயவொளிர் சுத்தவருள்
வானவியல் வாழ்வுகாண் மன்னுபர மார்த்தமே.
1527. எட்பரத்தின் பாலாமற் றெல்லா மியல்வனவே
அட்பரமே புண்மை யகமா வகந்தெளிந்தாற்
சிற்பரமோ னனுபவச் சீர்சரவன் வத்துவிதத்
தற்பரவாழ் வெகாண் சதாமுத்தி யாவதே.
1528. நுண்மைசேர் விட்புலமா நோக்கங் கிளர்சொருப
வுண்மைமோ னனுபவ முள்ளத் தியல்பாக
வண்மைபெற வாய்க்கவருள் வாழ்வென்பர் மெய்ஞ்
[ஞானத்
நுண்மைசேர் தெய்விகமாஞ் சீவன்முத் திச்சிறப்பே.
1529. கற்பனைசேர் மோகக் கணுவிறின்று தள்ளாடா
றற்பரமா வுள்ளவதிட் டான நிலை சார்வதா
வெப்பொழுது முள்ளத் தியல்பா வொளிர்சொருபச்
சிப்பாடா னனுபவஞ் சீவன்முத் திகத்தறமே.

100. மெய்க் காட்சி

1530. ஏனை மயலா வெதிரப் படுவகன்றித்
தானே யறிவொளியாக் தானவிர்கை பெய்க்காட்சி
ஊனமற்ற வத்து வொளியெளியாந் தன்னிடத்திற்
முனறியக் தன்னினுமெய்த் தத்துவமவே நிலையே.
1531. மித்தைபே நோன்றுபவ வேற்றுமைகள்; சுத்தவருள்
வித்தையிலே யின்றி வெறுவெளியாப் பொய்த்தலால்
ஒத்திடல்சற் போத வொளியெளியே தன்னுருவாட்
புத்தியோ சுத்தாற் புணர்வதுமெய்க் காட்சியே.

1532. காண்பா னிலாதுவியற் காட்சியை தைவல்ய
மாண்பாக வுள்ளசிவ மாட்சியென்பர்; கற்பனையிற்
காண்பான்போற் றுன்றுமகந் காரவகப் பேய்
மாண்டா கெத்து மலர்தருமக் காட்சியே. [முனைப்பு

101 மோகம்

(குறள்)

1533. உடலே வடிவா வழவு மகப்பேய்
நடையே மோக நனவு.

102 மோனம்

1534. வெளியாக வுள்ளம் விளக்கலை உண்மை
யொளியான மோன வுணர்வு.
1535. சுட்ட வொணுத சொருபவாநட் பார்வைகூர்
நிட்டையே மோன நிலை.
1536. அறிவா வகந்தெளிந் தான்றமைந்த வாழ்வை
நிறைவான மோன நிலை.
- 1537 முகிழ்மணக்கட் டான முரண்கெட் டியல்பாக்
திகழ்மலர்ச்சி மோனத் திறன்.
1538. வெளியே வடிவா விளங்கு சொருப
வொளியே மவுன வுணர்வு
- 1539 நினைக்க வொணுத நினைவே அகந்தை
முனைக்கவற்ற மோன வுந்
குறிப்பு : நினைக்க வொணுத நினைவேனறது சொருப
வியல்பான சுத்தப் பிரஞ்ஞையை.
1540. அழுத்தமா மோன வுணர்வை அறிய
விழுத்தவமா மிக்கோர் திறத்து.
1541. அகந்தைமுனைப் பற்ற வருந்தவமே ஆன்றோர்க்
கிகந்தொழியா வுண்மை வியல்.

குறிப்பு :— அகந்தையறவே உண்மையில் அகந்தை
மாக அறிதற்பாலது.

1542. அறிவான வுண்மையா வான்ற சொருப
நிறைவேகாண் மோன நிலை.

1543. ஏக சொருப, வியற்சிற் பரவெளியே
*கூகமா மோனக் குறிப்பு.

*கூகம் - இரகசியம்.

(வெண்பா)

1544. ஊனமயற் பேயகந்தை யோய்ந்தொழியக் காண்
சுன விளிவரல்சேர் சிந்தையிலா—ஞான [டலால்
வொளிகூ ருபசாந்த வுள்ளத் தியல்பே
தெளிவான மோனத் திறன்,

1545. அருள்விளக்க மாக வகத்தே படர்மெய்ப்
பொருள்விளக்கம் மோனான பூதி—மருள்வளர்க்கும்
சித்தக் கலக்கமாந் சீவடோ தச்செருக்குப்
பொய்த்தொழியக் காண்மெய்ப் புலம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1546. அருட்பரமா வுள்ள வனந்த சிவத்தில்
விருப்பெழலால் வேட்கைமற் நெல்லாம் விளிவுந்
நிருப்பளவா வுள்ள வியற்சிற் பரமாய்
புரப்பதுகாண் மோனான பூதிப் புலமே.

1547. எங்கு மெளவற்று முன்றும் புறமுயத்
தஞ்சமக் தூய் பொடிபத் தன்மைச்சு முண்மையே
தூய் சொலுமாத் தோய்த்தமனப் பான்மை
பங்கமற்ற அக்தப் பரமார்த்த மோனமே. [காண்

1548. மனத்தைக் கூடந்த மகோத்தமமா முண்மை
தனித்த விளங்குபர தத்துவமா மோனம்
அனர்த்தமா மோக வகட்பேய் மனத்தை
எனைத்தென் றுசாவி விலைமனமென் றென்றே.

1549. சித்தத் தெளிவிற் சிறப்பதே நித்தகத்தப்
புத்தமுத மானவருட் பூரணமோ ஞானுபவம்
மெய்த்தத் துவமா விளங்கும் பரசொருப
*முத்தத் துவவுணர்வே மோனமெய்த் ஞானமே.
- *முத்தத்துவம் - முத்தத்தன்மை.
1550. வெற்றிசே நன்மை விசத்தப் பரவெளிபா
முற்றுவதாள் அந் நிலையின் மோனமன்றி ஞான
[மிவ்வை
கற்புரிப யாவும்]மனக் கற்பனை சொப்பனமா
அற்றொழிவே சுதன் வருட்பரமெய்த் ஞானமே.
1551. பத்தியுணர் வானவருட் பார்வைமீக் கூர்தலாற்
புத்தியொளி மங்கவருட் போதவொளிப் பூரணமாய்
நித்தியவாழ் வான நிரதிசயா னந்தகப
முத்தியுணர் வாவகத்து முள்வதுகாண் மோனமே.
1552. உடங்குபுல வேட்கையற்ற வள்ளுணர்வால்,
[யானென்
றடங்கெழுமோ கப்பா முகந்தைமு லந்தேர்ந்
தொடுங்கஹற்ற வுள்ளக் கொளிர்சொருப வுண்மைத்
திடங்கெழுமோ னங்காண் சிவத்துக் குருவே.
- குறிப்பு - உடங்கு - ஒருங்கு, முழுதும்; உள்ளுணர்
வால் தேர்ந்து என வியையும்.
1553. செறிவான சுத்த சிவக்கே வலமெய்
உறிவா விதயக் தவிர்சொருப மோன
நிறைவே பரமார்த்த னோயாறு பூதி;
குறையா மகந்தைமயற் குற்றமங் கிவ்வே.

103. யோகம்

(வெண்பா)

1554. ஊனமயல் வாழ்வா முலையற்பற றுக்களுக்கோ
ரீனட் பிறப்பிடமா மேதுவாய் - யானெனுமப்
பற்றற் றொழிதல் பாயோகம் போதவருட்
புற்றே குகையின் பொருள்.

1555. அறிவுநவாந் தானேதா னுகவகத் தொன்றல்
உறுக்சேர் சிற்பரமா யோகம்—அறுதியா
மோகவகங் கார முனைப்பாஞ் சிதாபாச
வேகமறல் யோக வினைவு.

குறிப்பு. சிற்பரமா யோகம் = சிற்பரமான மகா
யோகம்; அறுதி - முடிவு

1556. தெளிவாக வுள்ளவநட் சிற்பரமா மோன
வொளியுணர்வே மெய்ஞ்ஞான யோகம்—வெளியாக
நீடு சுபாவ நிரதிசய சாந்தியுளங்
கூடு சொரூபக் குலா.

104. வித்தை

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1557. சுத்த வறிப்புத் துலக்கமா மோனவநள்
வித்தையே வித்தைதற் றல்லா துவைவித்தை
சிக்கமுத்தி யாகச் சிறந்து விளங்குறாமல்
வித்தையோடு மற்றவையும் வித்தையெனல்
[வெட்கமே.

1558. நவ்விசுவ ஞானவொளி நுண்ணிணை என்நிலைகத்
கவ்விருள்சேர் டொல்லா வகப்பே யாகவ்வுறு;
சொல்ல வொணுதபடு குதா யவிச்சைப நக்
கவ்வாதே ஞானவருட் கவ்விக் கறிகுறியே.

105 விரதம் (உண்ணு விரதம்)

1559. உண்ணு ரமுத வுணர்வுருவே உன்நிமற்றென்
உண்ணு விரதமே *யெல்லோர் கடைப்பிடிப்பர்;
உண்ணு விரத மிருப்ப ருவகோர்தாம்
உண்ணுநிலை நேமனத்தா லுணப் புலன்களை.
*எல்லோர் - அறிவுடையோர் (எல் - ஒளி, அறிவு).

1560. உண்ணு விரதத்தி னுண்மைநோக் கந்தேரூர்
உண்ணு விரதத்தா லுண்மைப் பயன்சேரார்;
உண்ணு விரதவுண்மை யோர்த்தொழுந் லுற்று
பண்ணுநின் னுரன்னார் பாரப் பெருந்தவமே; [ரேற

106. வெற்றி

(வெண்பா)

1561. அஞ்ஞானக் கற்பிதமே யாகலா லிவ்வகிலம்
மெய்ஞ்ஞான ஷெதறியே வெற்றியன்றி—அஞ்ஞான
நித்திரையி னூடே ந்கழ்சொப் பனத்தொறு
வெற்றியன்று வெற்றித் திறன.

107. ஜீவன்

1562. எங்கெங்கு முள்ள விருப்பான டோனவுணர்
வங்கங்கு மந்தக் கரணந்தோ—நங்கமக
மென்றென் றுபாதிபற்றி யெண்ணு மகந்தைகளே
துன்றும்பல் ஜீவத் தொகை.

108. கதம்பம்

1563. நண்ணக் கடவதுமெய்ஞ் ஞானவருட் செம்பதமே
பண்ணக் கடவதொரு பத்தியே—வண்ணவருட்
சின்மயமா மோனச் சிவசொருபத் தன்புபட்டுத்
தன்மயமா நிற்கை தவம்
1564. மாணக் கடவதொரு மங்கலமா மன்னுயிராற்
பூணக் கடவதுசற் போதநீட்டை—காணக்
கடவதோ ருண்ணமக் கடவுளை தூணச்
கடர்வதோர் துப்புர வால்.
1565. தரிக்கவுயிர்க் தள்ளதோ சாந்தியே பாரம்
பரிக்கவோ வுள்ளான் பரிமன்—சரிக்க
மருட்பா மூலக மயக்கறுக்கு ஞான
வருட்பாதை யுண்டே யகத்து.
1566. பாசமறக் காண்டல் பரவித்தை சிற்பதத்து
நேசமுறு நீர்பை நிஜபத்தி ஆசையறக்
கற்றொழு கல் சீலக் கலைமாட்சி நானெனும்பொய்
யற்றமற வுண்மை யறிவு.

1567. ஓர்மையா வன்றி யுணர்வில்லை சாந்திவளர்
நீர்மையா வன்றி நிறைவில்லை—சீர்மைசேர்
சீலத்தா வன்றிச் சிறப்பில்லை யில்லையருட்
கோலத்தா வன்றிக் குணம்.

1568. கேடத் தகுவதுமெய்த் ஞான திரவியமே
நீடத் தகுவதுதன் னிட்டையே—கூடத்
தகுவதோ சித்தோப சாந்தியே யுணத்
தகுவதோ மோனத் தவம்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1569. காயக் கடவது காம வெகுளியே
மாயக் கடவதுபொய்ம் மாய மயக்கமே
ஓயக் கடவ துருத்தவகப் பேய்முனைப்பே
ஆயக் கடவதுகத் தான்ம சொருபமே.

1570. ஓர்படவே தக்கதுதன் னுண்மையே; கூர்மதியா
லீர்படவே தக்கதுயா னென்னுமகப் பேய்முனைப்பே;
சீர்படவே தக்கதுதன் சித்தமே; சிற்பரமா
நேர்படவே தக்கதொரு நித்தமுத்தித் தன்மையே.

1571. கழிக்கக் கடவதுவெங் காமாதி; *தேர்வா
லொழிக்கக் கடவ துடலகந்தை மோகம்;
மழிக்கக் கடவதுடாழ் வாதனைவேர்; வாழ்வாச்
செழிக்கக் கடவது சிற்பரயோ கத்தொளியே.

* தேர்வு - விசாரணை.

1572. ஈட்கக் கடவதுமெய்த் ஞான ஞாபமே;
உட்கக் கடவதுபா ழுத்தையகப் பேய்முனைப்பே,
மட்கக் கடவதுபொய்ம் மாஸி மானமே;
வெட்கக் கடவதுமின் னார்காம வேட்கையே.

1573. பேரக் கடவதுகப் பேய்மானம்; பேதமறச்
சேரக் கடவதுசச் சித்தான தன்சொருபம்;
சாரக் கடவதுப சாந்தநிலை; சாதனையாக
கூரக் கடவதுருட் கோமான்மோ னக்குறியே.

1574. ஆரக் கடவதுசுத் தான்மாறு பூதியே
ஓரக் கடவதுதன் னெட்பநுட்ப வுண்மையே
பேரக் கடவதுநா னென்னுபகப் பேய்முனைப்பே
சாரக் கடவதோ சற்பத்தி சாதனையே.

குறிப்பு :—‘சாரக் கடவதோ சான்றோச்சற் சங்கமே’
எனவும் பாடம்.

1575. தாற்றக் கடவதெதிர் தோற்றும் புலன்களே
ஆற்றக் கடவதுவசாற் தான்ம விசாரமே
மாகவக் கடவதுபொய்ம் மாறா மானமே
போற்றக் கடவதுசற் போத சொருபமே.

1576. ஆற்றக் கடவதுமிக் கான்ற தியாகமே
கேற்றக் கடவதுதன் சிற்சொருப வுண்மையே
மாற்றக் கடவதுபொய்ம் மாறா மானமே
போற்றக் கடவதுசற் போதவருட் பொன்னடியே.

1577. ஓரக் கடவதுசுன் னெட்பநுட்ப வுண்மையே
சுரக் கடவதோ யானென்னுந் சிச்சுடமே
தேரக் கடவதுசச் சிற்பரா வள்ளவருட்
பூரணமோ னுனுபவப் புண்ணியன்செம் பொன்
[னடியே.

1578. கல்லுவது மோகவகல் காரப் படுகிழங்கே;
புல்லுவது சுத்தசற் போதானு பூதியே;
சொல்லுவதென் னெண்டான் சொருபவாருள்
[வண்புகழே;
வெல்லுவது ஞானவாருள் வித்தகன்பே ராட்சியே.

1579. எண்ணக் கடவ திரைவன் சொருபமே;
பண்ணக் கடவதுசற் பததியே; பாக்கியமா
நண்ணக் கடவதுமெய்த் ஞானமே; நல்லமுதா
வுண்ணக் கடவ துபசாந்த போகமே.

1580. வலையியல்பு நானெனும்பொய்ம் மானமே முத்தி
நிலையியல்பு விட்புலமா மோனமே நிஸ்வார்
கலையறிவு கல்விக்கோ ரீனமே கற்றார்
உலையியல்பு நானுதியாத் தன்னிழப்புத் தானே.

1581. உண்மை யொளியாக வுள்ளதுசற் போதமே
தண்மைசேர் மெய்யுணர்வுத் தேர்ச்சி சிவோகமே
வண்மைசேர் வாழ்வாக வைகுவது சாந்தியே
தண்மைசேர் சாந்திமனத் தாபந் தணிதலே.

1582. ஊடலோ கூடலோ வுள்ளுமனோல் லாசமே;
வீடுபே முள்ளமே வித்தகமா வொத்தவியல்;
நீடகமா வுள்ளமெய்க்கு ஞேயத்தில் யானென்ற
முட வகுந்தைமதி மூலப்பா முணவமே.

1583. சிவமா வதுகத்தச் சிற்சொருபத் தன்மை,
அவமா வதுபா முகந்தைமனத் தன்மை;
தவமா வதுசிச் சடவேறு பாடு;
விவசாய வுண்மை விசார வுழைப்பே

குறிப்பு:—சிச்சட வேறுபாடு - மித்யாக் கிரந்தியான
சிற்சடங்களை விசாரத்தால் வேறுபடக்
காண்டல்.

1584. ஆக்கமெனக் காண்டா னருளே; அடமிதத்
தேக்கமெனக் கான்றமைந்த சித்தோப சாந்தியே;
ஊக்கமெனக் குட்சே நுபரதியே; உண்மைபொழு
ம்மாக்கமெனக் கொட்பநுட்ப மோனப் பாவொய்.

1585. ஆற்றக் கடவதுஞா னுண்ம விசாரமே
ராற்றக் கடவதுபொய்ம் மாணா பானமே
போற்றக் கடவதுசற் போத சொருபமே
தேறரக் கடவதுயர் சித்தோப சாகுதியே.

1586. உள்ளக் கருவதுதன் னுண்மைமே உள்ளுணர்வா
உள்ளத் கருவதுசாந் தாஹுபவ மோனமே
தள்ளக் கருவதெல்லாச் சார்புமே நெஞ்சினின்
றெள்ளத் கருவதுயா னென்னுமகப் பேய்முனைப்பே.

1587. பாடிப் படிப்பதாந் பார சொருபமே
கூடிக் களிப்பதகக் கோட்டமற்றார் கூட்டமே
நாடித் திளைப்பதுமெய்க்கு ஞானப் பிரான்பதமே
சூடிப் பதத்தைத் துலங்குவதென் சென்னியே.

1588. அற்பசொற்ப மல்லா உகந்தைமுனைப் பற்றியல்பா
திற்பதுநெஞ் சத்து நிராலம்ப நிஷ்டையே
சிற்பரமா நீடு தியானூறு பூதியாற்
சுற்பதருட் காந்தக் கமஸீயப் பொற்பதமே.

109. ஷிஷை மாட்சி

1589. நிறைந்த சுபாவமெய்ந் தேயநிலை சுட்டி
யந்நட்டவொன றறசுத் தான்மநிலை உள்ளந்
திருந்தவெளி யாகத் திகழ்ந்தநிலை நானற்
நிறந்தொழிய மிகுதகம்பே ரினபநிலை தானே.
1590. எற்றென் நியம்பவொனா விற்பநிலை எல்லோருங்
கற்றறிந்து நிற்கக் கடவநிலை தன்னியல்பிற்
குறையுமற்றென் றற்ற தூயநிலை தொந்தமொரு
சற்றுமறத் தானாத் *தனித்தநிலை தானே.

* தரித்தநிலை எனவும் பாடம்.

1591. குள்ளிய கன்னியல்பாத் தங்கநிலை மோனவருள்
வெள்ளமாந் துன்று வியோமநிலை சுத்தசிவத்
தெள்ளமுத மாகச் சிறந்தநிலை நானொன்று பொய்
யுள்ளவற புள்ளதன் னுண்ணமநிலை தானே.
1592. வநிவநியா வந்தபெந வாழ்வுநிலை பாவப்
பழியொடுசே ராகவருட் பண்புநிலை அற்றார்க்
கொழிவறவென் றென்று மன வுண்மைநிலை
[உள்ளத்
திழிவுடல்யா னென்ன லெகந்தநிலை தானே.
1593. தன்பதமே நம்பியசச் சந்தத் ததீயரகத்
தன்புசிவ மாக வமைந்தநிலை மறமுறை
வெம்பவாழ் வாக வெதுப்புலகில் மெய்யன்பர்க்
கன்பவூற் ருக் வியைந்தநிலை தானே.

1594. நோதகவு சேர வொண்ணு *நோன்மைநிலை
[தோய்தலின்மிக்

காதரமுற் றுருக் கணுக்கநிலை ஆய்தலரு
வேதவே தாந்த விளக்கநிலை கற்பனா
பேதமற்ற சுக்தப் பிரம்மநிலை தானே.

* நோன்மை - வலிமை

1595. அங்கமகம் புத்தி யகன்றெழிய என்னகத்திற்
பொங்குசப பாழ்வாப் புணர்ந்தநிலை தான்ருப்ப
திக்கங் கெனவொண்ணு தெங்கெங்கு மாகவொளி
துங்கமெய்து ஞான சொரூபநிலை தானே.

1596. அசுத்தப் பழமலக்கா ராணவஞ்செற் றென்னுள்
விசுத்தத் தெளிவா விளங்குநிலை என்றும்
பசுத்தவமோ ராதவருட் பார சொரூப
நிசுத்தவயாழ் வாக நிலாவுநிலை தானே.

1597. பொறிவாவி லேந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
தெறிவா பொழுக்கலுறு நிஷ்டைநிலை *சுத்த
வறிவாள தன்னின்மற் றன்லியமொன் றில்லாச்
செறிவாக வுள்ளபர தெய்வநிலை தானே.

*சுத்த வறிவு - திரிபுடி வடிவான கற்பனா பேதக்கலப்
பின்பிப் பரமார்த்த வுண்மையளவாக வுள்ள அறிவு.

1598. விரவுபலப் பாழில் விசுத்தமுந்து தானென்
நிரைவப் பாகலா வெதிரந்தேன் மயக்கக்
கரவகலக் கண்டவருட் காட்சிநிலை ஞானப்
பரவெளியாத் துன்றுசிவ பாறுநிலை தானே.

1599. விளங்குகின்ற ஞானவருள் வெற்றிசைர் தன்மாட்
ளுக்கவந்த மோனவுணர் யுற்றமே நிஷ்டை
வளங்குலவு சுத்த வசீகரவாழ் வாகத்
துளங்குகின்ற வுண்மைத் துரியநிலை தானே.

1600. தறையிவெனக் குற்றபரந் தாமநிலை தன்மெய்
பறிவிற் பிரியா வதீதநிலை என்னோ
டுறவு கலந்தபர வுண்மைநிலை சித்தஞ்
செறிவுபடத் துன்றுசிவச் சீர்மைநிலை தானே.

1601. வீடாக வுள்ள விசேடநிலை கைவலமெய்த்
தாடாளன் றன்னருளாற் றுனே தனக்குக்கண்
கூடாக வுள்ளங் குலாவுநிலை கற்பனைபூ
டாடா வதீதகத் தான்மநிலை தானே.

1602. *தொடாதபர யோக சொரூபநிலை உள்ளத்
தடாமலகப் பேயைய யகற்றுநிலை பாச
விடாமணுகா விற்பவாள் வீட்டுநிலை மட்கிக்
கெடாதகிவத் கேவலநிக் கேபநிலை தானே.

தொடாதபர யோகம் - அஸ்பர்சம் என்னும் பரஞான
யோகம்.

1603. நேரா விளக்குபர ஞேயநிலை தன்னுண்மை
யோராதா நுள்ளத் தொளிக்குநிலை ஓர்த்தாருக்
காரா வழதாவண் ணரிக்குநிலை என்னறிவிற்
பூராய மாகப் புணர்ந்தநிலை தானே.

1604. விருப்பான சாந்தி விளக்குநிலை ஞான
நெருப்பா வகந்தாதைய நீருக்வி மோனத்
திருப்பாத மாகத் தினைக்கவென் னுள்ளத்
திருப்பாக வுள்ள விபல்புநிலை தானே.

IV. சுதம்பக் கருத்து

1. அடியார் மாட்சி

(வெண்பா)

1605. பந்தநக்கை யன்றிப் பாம சுதந்தரவாழ்
வித்தரைக்கண் மற்றுர்க் கியல்வதன்று—கர்த்த
யாட்பட்ட வாற்ற று வரிவுகர்த் தத்துவத்தாற் [னுக்கே
பாட்படார் பந்தப் படார்.

1606. வேதியா நின்றவருள் வித்தகன்மெய் யன்பர்க்குப்
போதியா நின்றவருட் போதனையால்—கோதிலா
ஞானவருட் காட்சியிற் நானிலத்திற் பெற்றொளிரும்
மானவர் மாணப் பலர்.

2. அபேதவுண்மை

(வேறு)

1607. பொன்னி லணிகலம்போல், வன்ன வருள்வெளி
தன்னி லகந்தையறில், மின்னு மபேதமெய்யே. [யாந்]

3. அர்ப்பணம்

(வேண்பா)

1608. அப்பொழு பிள்ளை யபேதமா முண்மையறி
வற்பநட னைமென் னாகத்திலே—செப்பமுறச்
சேர்த்தமெய் யப்பனுக்கென் றீவியமே யர்ப்பண
சேர்த்தவன் றிச் செய்வதுமற் றென். [மாச்]

4. அருட்பாதம்

1609. அன்பு மறிவுமொன் றுனவருட் கேவலம்பே
ரின்பமா மோன வியற்பதத்தே—அன்பறிவாத்
துன்றுபர பத்தி சொருபாணு டுதியா
மன்றவிளங் கிற்று மனத்து.

குறிப்பு:—அன்பு - பக்தி; அறிவு - ஞானம். ஒன்றான
இயற்பதத்தே எனக் கூட்டுக.

1610. முயன்று வருந்தாத மோனப் பெருவாழ்
வியன்றொளிர வுள்ளத் தியல்பா—நயன்றருசச்
சிற்றரமா வாண்டருந் தேவனுட் பாதமே
தற்பரமா வுள்ளவியற் சார்பு.

1611. பமுதற்ற மோனவருட் பாத வுணர்வே
அழிவற்ற வாழ்வென்ப ராய்ந்தோர்—ஒழிவற்
றொளிர்சொருப மாமவ் வுலப்பில்பே ரின்பக்
களிபெரு வாழுவ் கருத்து.

5. அருட் பூரணம்

1612. பொது வுடைமை யானவருட் பூரணமாப் பொங்
[கும்
அதுசொருப மாக வடைந்தேன்—முதுபுணர்ப்பா
மோகக் கலக்கமற்று மோனப்பே ரின்பவுணர்
வாகத் துலங்கு மது.
1613. புந்தியிலே யோங்குசிவ போதவருட் பூரணமே
விந்தைசேர் வாழ்வா விளங்கலால்—சிந்தையில்பே
ரின்பமே யுண்மை ரியல்வடிவ மாகமெய்
யன்புமே லிட்ட தகத்து.

6. அருள் வாழ்வு

1614. விந்தையாத் தோன்று விசித்திரமாம் பத்தமுத்தி
தொந்த மயக்கமறத் தூர்தலால்—சிந்தையகன்
றேல விளங்கு மிதயமாங் கைவல்ய
வாலறிவே சுத்தவருள் வாழ்வு.

குறிப்பு : பந்தமுத்தி தொந்த மயக்கம் - பந்த முத்தி
முதலான தொந்தங்களுக்குக் காரணமான
மயக்கம்.

1615. வேதாந்த வுண்மை விளக்கமுற வென்னுளிறை
போதாந்த வாழ்வாப் பொருந்தினன்—குதார்த்த
மோகக் கலக்கமற மோனவருட் கேவலவாழ்
வாகத் துலங்கிற் றகம்.

7. அருள் வெளி

1616. அதுவே சொருபமா வாய்ந்தறிந்து மோனப்
பொதுவான வாழ்வு புணர்ந்தோர்—அதுவா
வதிலமுந்த லன்றி யயலார்போல் வேறெக்
கதியிலுந்தாலு் சென்றுகலங் கார்.

குறிப்பு :—மோனப்போது - அருள் வெளி, இதயவெளி.

1617. போத வநுள்வெளியிற் பூரணமாட் பொங்குசொரு
பாதஞ்ஞென்மென்றன் னறிவொளியே—பேதமயற்
கற்புஞ்ஞெனக் கருமாயம் பொய்க்கக்காண்
கிற்பதோர் விஞ்சைத் திறம்.
1618. அரண்வெளியைக் கண்டா ரநுள்வெளியே யாவார்
அருள் வெளியிற் றம்முந்நீவ ருகார்—அநுள்வெளியிற்
பொய்த்சொழியப் பொய்த்தன்மை பொக்குசிவ
மொய்த்சொளிரும் முத்த ரவர். [பூரணமா

8 அறிவு

(குறள்)

1619. அறிவான தன்பெய் யறிவிலன்றி யார்க்கும்
அறிவான சாந்தி யரிது.
1620. அறிவுண்மை யான வனமதிசைர் மோனச்
செறிவன்றி யில்லை சிவம்.

(வெண்பா)

1621. தக்கவொளி சூழ்ந்த துரீயவெளி யேயுருவா
அக்கமகம் புத்தி ரகன்றதாள்—அங்குமெனக்
கண்டா ரோன விடற்பரவாற் வேங்குவளத்
தன்புமே லிட்ட தறிவு.
1622. உள்ளந் திறந்துவிளக் குண்மையா லுத்தை
கண்டக் கரவு கழன்றோடிய—அளவூந் [மனக்
துரீயவெளி யானவருட் சூழலிலே தோன்றி
றரியபரந் தாம வறிவு.
1623. நிகிலக் கஞ்சுக்கு நிலையா யுலைவற்
றகலங்க மாநீ டநிவே—அகம்பொருளாத்
துன்றுமே கான்ம சொருபமா முண்மையுணர்
வொன்றியது வாழ்வா வுளத்து.

அறிவே சொருபமாம் உண்மை யுணர்வு எனக்கூட்டுக.
அகம் பொருள் - அகம்பத லகஷயாத்தம் தானே
ஐஞ் சொல்லின் முடிந்த பொருள்.

1624. அகமென் நிதமென் றடல்களைப் பற்று
தகமகமா முண்மை யறிவே —அகமிதமென்
றெல்லாவற் றுக்கு மியற்பரமாத் தன்னுருவா
நல்லாங் கறிவந்நல் லோர்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1625. அறிவுதாய் தாக வவிர்ந்திடப்பெற் றல்அவ்
வறிவின,மே ளுந வநம்பரமொன் றில்லை
மறலியாத் துன்றுபிர மாத மனத்தை
மறலியா வெண்ணியருள் வாளாற றடிகவே.

(வேறு)

1626. அன்புமய மின்பமயம், இன்பமயம் சாந்திமயம்,
சாந்திமய மறிவுமயம், அறிவுமய முண்மைமயம்.

9. அநுபூதி வாழ்வு

(குறள்)

1627. தனுவாதி மோகந் தணத்தலை தன்மெய்
யனுபூதி ஞான வடைவு.

(வெண்பா)

1628. பூரணமெய்த் ஞானப் பொலிவா மனுபூதிச்
சீரணவ வென்புறட் செழித்திரான் —காரணவும்
பாழவிச்சை காணா பரஞ்சோதி யானபத
நீழலிற்சார் புண்மை நிலை.

1629. அற்புதமெய்த் ஞான வநட்பரமே யாக்கமுறுங்
கற்பகமா வுள்ளங் கலத்தலால்—அற்ப
மனக்குறைசேர் வாழ்க்கை வறுங்களு வாக
எனக்கிறைவாழ் வெய்திற் றினிது.

1630. நல்லாங் கடைந்தசிவ ஞானாறு பூதியெனக்
கெல்லா நலங்களுமா வின்புற்றேன் —பொல்லா
மனக்கலக்க மான மயற்பிறவித் துன்பம்
எனக்கிலெபென் றென்று மினி.

10. ஆண்டவன் மாட்சி

1631. யாதுமோ ஞானமில்பே ரின்பவநட் பார்க்கடலாப்
போதுவதாம் போதபரி பூணத்தின்—சேதுவா
மன்னுயிர்க்கு வாழ்வளித்த மாட்சிசே ராண்டவ
நன்னுயிர்க்கு வாழ்வாஞ் சதம். [னென்
1632. சும்மா விருக்கவருள் சூட்ச்சியா வெண்ணெயென்
னம்மா மடிக்காண் டருளினுன்—செம்மாண்
பொருளேநா னாகட் பணர்ந்தவனு பூதித்
தெருளேயென் சிந்வுதத் திறம்.
1633. உடையா னுணர்வுநவா *வுள்ளமுற மோகப்
படையான தெவ்வ ருடைந்தார்—தடையற்
றருள்விளங்கு சொந்தவர சாட்சியா லின்பப்
பொருள் வளம்பொங் கிற்றுப் பொலிந்து.
- *உள்ளம் - இதயம்; அதுவே ஆத்மிக ஸ்வராஜ்ய ஆதி
பத்யப் பீடம் என்றறிக.
1634. சுண்டவெனக் கெப்பிறவி யெய்தினுமெங் கென்ன
[நுமை
யாண்டவனுக் கன்றிநா னுட் செய்யென்—[நுண்
[வருட்
போதப் புலமையாற் புண்ணியன்செம் பொன்ன
தேரத்தித் தினைக்கு முணர்வு. [மச்சி
1635. ஆண்ட வனோடுள்ள வநுமைத் தொடர்பிலெனக்
சுண்டவனோ டுற்றமெய் யன்புணர்வாக்—ஆண்ட
[வனை
என்னின்வே னுவுறந்த யானெனுமப் புன்மடல்
என்னியல்பா னுமகிழ்கின் தேன். [போய்
1636. ஆண்டான் பெருமைதனக் காரியனாத் தன்னினமல்
சுண்டாந் மின்றித்தன் னிற்றினே—மூண்டாரும்
ஞான சொருபமாய் நானிவத்துக் கோர்துருதான்
ஆன வதிசயமே யாம்.

1637. அடிகளான் மிக்க வமரநிலை பெற்ற
குடிகளோங் கும்பிடுங் கோயில்—உடலே
வ்மானமா லூர்ந்து விளங்கிடவே ராண்டான்
சமாதியாந் தெய்வத் தலம்.
1638. குருவே யெனது கலதெய்வ மாகப்
பரவக் கிடைத்தவருட் பாங்கால்—குருசொருபப்
பூரணசற் போகப் பொலிவுபெற்ற வாழ்விலிருட்
சோரவகப் பேம்பொய்த் தது.

11. ஆண்டாளருள் மாட்சி

1639. எண்ணிய வெல்லா மினிதகை கூட்டுவிக்கும்
திண்ணியமெய்த்ந் ஞானவருட் செம்பிரான்—
[^{*}புண்ணியமப்
போதுநான் செய்ததிப் போது விளைதலால்
சாதுவா வாண்டருள்செய் தான்.
- ^{*}புண்ணியம் - சிவபுண்ணியம்.
1640. அருள் விளங்கு மோனஞ் ஞானபவத் தாலே
மாநுள்வழங்கு கூற்பணைய மாற்றும்—இருளகல்சச்
சிற்பரமாம் பாகத் திராணை பூகியளித்
தற்புதமா வாண்டா னருள்.
1641. பகழா டுக்குழற்றப் போர்க்துவிளங் காண்டான்
திகழ்வா யகற்கேசச் சித்தாய்—இகழ்சேர்
அவிச்சையிருட் போர்வை யறக்கிறிந்து மிக்க
கவச்சமா நான் கூடர்கின் றேன்.
1642. வேண்டா விருப்பாய் வினையுடல்வாழ் வுடுவ
லீண்டாநின் றேங்கி யிளைக்கவெனக்—காண்டா
னருட்சீர் விலாசமே யாக வறிந்து
மருட்சிமறப் பெற்றதல் வாழ்வு.
1643. கனவிலே யாளுழங் காற்பட்ட வென்னை
எனாதியா னென்னுநீ யாவன்—உனது
சொருபமென்சொல் வென்றுன் சொருபகுரு
வ்ருபவெளி யானேன் விழித்து. [நாதன்

1644. அகமே யகமாச்சிங் காதனமா வுள்ளான்
முகமே புரிந்தகுரு முர்த்தி—அகமா
லகற்றியென் னுள்ளே யகமகமென் றுன்ம
சுகத்திடல்பா மோனஞ் சுரந்து.
1645. பரமான மோனவருட் பாக்கியமென் னுள்ளத்
தூரமாகச் சேர்த்த வுடையான்—தரமாகக்
காணலுற்ற போதே கடவுட் பரமாக
மாணலுற்று னென்புன் மனத்து.
1646. தன்னடியே முற்றச் சரணு கதீயாகத்
துன்னடியேன் மோனவருட் குழலிலே—முன்னடி
துய்த்தவருட் போத சொருபானு பூத்தெற டியார்
அத்தனளித் தானென் னகத்து.

குறிப்பு:—அடியேன் அந் குழலில் அதுபூதிடு. ந
அத்தனைத்தான் எனக் கூட்டுக.

1647. என்று மெவர்க்கு மியல்பா யிருக்கிறுந்தான்
ஒன்றுகந நாத னுணர்த்தினான்—அன்றிர
தேர்தா ரகமான வுள்ளத் தறிவுருவை
யார்தா மதியவல் லார்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1648. பெருமா னருளிற் பிரந்து வளர்ந்தேன்
பெருமா னருளிலகப் பேய்முனைப்பற் றேயர்ந்தேன்
பெருமா னருளே சொருபமாப் பெற்றேன்
பெருமாண் பிரம்மபதப் பெற்றியடைந் தேனே.
1649. பரமனருட் பாரமா யாவுமா பரிப்பான்
சிமிசைநா மேற்கச் சிறிதுமிக்க யென்னும்
உரமதிக ருள்ளுணர்வா லுவித்த வான்டான்
இரமியவாழ் வாக விதயத் துளானே.

12. இதயம்

(வெண்பா)

1650. இடமெங்குந் தாமா யிருக்கு முண்மை தேற
துடலுருவாத் தம்மை யுனலால்—இடமெங்கும்
ஒடியுமுன் றுடுமன லுசலா ரெங்கியன்றும்
பீடுபெற யாதும் பெறார்.

1651. இதயமே பற்றி யிருப்புணர்வா நிற்கல்
விதியமேற் கொள்ளு முபாயம்—இதயமே
சத்தி நிபாதவருட் சான்றோர் பயிற்றுபர
பத்தியா லெய்தும் பதி.

குறிப்பு :—இருப்புணர்வே இதயமாக அறிதற்பாலதாம்.

1652. ஆண்டவனுக் கேற்ற வடிமையாய் மெய்யறிவோ
மண்டவிருக் கின்றே னிதயத்தே—வேண்டவெனக்
கொன்றுமின்றி யெல்லா மொளிர் சொருபப்
என்றுமுள்ளா னுள்ளத் திறை. [பூரணமா

13. இயல் வாழ்வு

1653. தானேதா னைக் கழைத்தொளிர்சற் போதவருள்
வானே சொருபவியல் வாழ்வாக—ஊனேறு
பற்கவுணர் வானவெம் பாச மயக்கமறச்
சிந்தித்து சித்தங் தெளிந்து.

1654. உண்மையியல் வாழ்வே யறுகியா வாருயிர்க்கு
வண்மைசேர் சாநதி வளைத்தலால்—கண்மயல்சேர்
தோற்றமாம் பொய்த்தகுவிதச் சுட்டறிவுச் சூழலிளின்
குற்றவிடு பட்ட தறிவு.

14. இறை மாட்சி

(குறள்)

1655. எங்தங் கலந்த விறைவனே காண் களன்
னங்கங் கலந்தவம் மான்.

1656. கல்லா வகந்தைக் கலக்கமறக் கண்டவருக்
கெல்லா மிறைவன் செயல்.

கல்லா வகந்தைக் கலக்கம் - மயக்க வடிவான கர்த்
தத்துவ புத்திக் கலக்கம்.

(வெண்பா)

1657. பண்ணுவ தெல்லா மிறைபணியே பண்ணிமகிழ்த்
கண்ணுயா தெல்லா மிறைகணமே—எண்ணி
யியம்புவ தெல்லா மிறைபகழே யாக
நடம்பெறுமென னொருயிரவாழ் நாள்.

15 உணர்வொளி

1658. ஒளியொளியென் னுன்றோ ஞரைப்பதுசற் போத
வொளியெனவே யுள்ளமுறத் தேர்க—தெளிவா
முணர்வொளியே யுண்மைவொளி காட்சிப் புலன
வணவொளியோ மாய வொளி.
1659. உள்ளதுப ரின்ப வுணர்வொளிசேர் சுத்தவெளி
கள்ளயங்குக் காணக் கடவதன்று—கள்ளமனக்
காடகங் காரக் கலக்கமறிற் றன்னுநவா
தோடவரு மத்தத் துவம்.

16. உலகமதி மித்தை

1660. அநாகவகந் சம்மா வமைந்தொளிர் மெய்த்
[ஞானக்
செகாய்மனுங் கற்பனையே மென்று—நிதா உன்
கதையாற் றெளிவாகக் காணி யுலக
மதினைத்தும் மாயா மயம்.

17. உள்ளுணர்வு

1661. உள்ளா னொருவ னொருகாலும் யாராஜந்
தள்ளவொணுத் தன்னருவே தந்தரமாக்—கள்ள
[மறக்
காண விழைந்தவருட் காதலோர்க் குள்ளுணர்வா
மாணத் தனை யகத்தில் வைத்து.

18. ஏகான்ம சித்தி

(குறள்)

1662. தேகான்ம புத்தியறத் தீர்தலே தேற்றஞ்சே
ரேகான்ம சித்தி யியல்.

19. கடவுட் காட்சி

(வெண்பா)

1663. உள்ளமே யாக வுணர்விற கலத்தலாற்
கள்ளமற நின்றான் கடவுளான்—வெள்ளமாம்
போத சொருபணையிப் போது புணர்ந்துதின் றேன்
ஓர்தசம னாக வுளத்து.

20. குருசந்நிதி மாட்சி

1664. அருந்தவ மாட்சியா லானந்த மாக
இருந்த விடத்தி லிருந்தே—பொருந்த
உலகோரைத் தன்றிருமுன் னென்றுபடக் கூட்டி
மலவா தனைகழித்தான் மன்.

21. குரு சொருபம்

1665. வரம்பிலா மோனவருள் வாழ்வளித்த வள்ளல்
பரம்பரமா வோங்கும் பகவன்—நரம்பயின்ற
வேடத்த னாக வெளிநோக்கா லுள்ளுணர்வாற்
கூடத்த னாக்கான் குரு.
1666. விளங்கு சொருபவருள் விஞ்சையா லாண்டான்
உளங்குளிர நோக்கு முடையான்—வளங்குலவு
வாலறிவா மோன வயிரப் பருப்பதமாத்
தாலந் தரித்துதின்ற தான்.

1667. உணவாகப் புக்கா லுடையான் பதத்துக்
குணர்வான சாந்தி யொளிநும்—புணர்வா
சிவசொருப மானவருட் சித்தாக மோகக்
கவர்ச்சுவு சித்தங் கழன்று,

சித்தங் கழன்று சித்தாகப் புணர்வால் எனக்கூட்டுக.
மோகக் கவர்ச்சுவு சித்தம் - (ஜீவபோதச் சேஷ
டைக் கிடமாக) ஆவரணமும் அதனினு விசேந்த
விசேபமுஞ் சேர்ந்த சித்தம்.

1668. வயிரமகே போல வளர்சொருபன் பாசச்
செயிரகற்று மெய்ஞ்ஞான சேவன்—உயிர்பலவற்
றுள்ளு மொரேமெய் புணர்வொளிபாடு சாட்சியாக்
களளமரு மோனக் கரு.

22. குரு பாதம்

(குறள்)

1669. ஒளிவெளியா வுள்ளத் துறைசொருபன் பாதத்
திலிவரல்பா னற்றொழிந் தேன்.

(வெண்பா)

1670. அவனன்றிச் சற்று மியன் வே ரலாமல
இவனவனே யான விடைபால் இவன்தன்
கனமெடுத்துக் கூறல்போற் காணப் படினு
கனமடுத்த லாண்டான் கழற்கு.
1671. இரண்டற்ற வுண்மை யியல்பான மோனந்
திரண்டொளிர்வாழ் வுள்ளஞ் சேழிக்க—மருண்ட
கற்பனையை மாற்றிக் கடந்தகுரு நாதனடி [மனக்
நிற்பதென் னெஞ்சு நிறைந்து.
1672. நேயமுறப் பெற்றவென் னெஞ்சினின்று மாயமா
மாயவகப் பேயகன்ற மாட்சியால்—நாயகன்செம்
பாதவொளி யெங்கும் பரந்தவருட் சிற்பரவாழ்
வோதவொழு வுண்மை யியல்.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1673. *தணவலுக் கேதுவாச் சார்ந்தமனத் தஞ்ச
வுணர்வே தனக்குகந்த லுணாக வுட்கொண்
டணவலுற்ற மோன வநுள் ளவனியாம் ப்பாத
வுணர்வே சிறந்த வுபாசனையென் பாரே.

*தணவல் - பிரிதல் + தஞ்சவுணர்வு - எளிமையான
உணர்வு என்றது 'நான்' என்னும் அகந்தை வடி
வான லிவபோதத்தை ப்பாதவுணர்வு - பாதவடிவான
உணர்வு.

1674. அத்தகறிற் கின்றோரா லன்றிமனக் கற்பனைசே
ரெத்தரா லோரவொண்ணு வெம்பிரான் சிற்பதத்திற்
செகத்தாழிந்தனை செகத்தச் சிவமா வுயிர்க்கலுற்
அத்தனடிக் காளா வடைந்த வடியேனே. [நேன்

23. குருபாத மாட்சி

(வெண்பா)

1675. திறந்தவெளி யாகத் தெளிந்த சிவத்தை
மறந்தொழிய வொண்ணு மனத்தாற்—சிறந்த
பரங்கருணை வைப்பாம் பதவை பவத்தி
விரங்கலெவன் யான்மற் றினி.
1676. குறிகுணமற் றுன்றவருட் கோலவொளிப் பாதத்
தறிவுமய மானமெய் மன்பால்—மறவியற்ற
மாட்சிசேர் மோன வசீகரப்பே ரின்பநிலை
யாட்சி விளைந்த தகத்து.
1677. கண்டுகொண் டென்னைக் கழலுக் கமமைபுகத்
தொண்டுகொண் டாண்டபரஞ் சோதியருள்—
கண்டுகொண்
டுள்ளுணர்வு பற்றி யுடையான் பதவொளிபிற்
கள்ளமனம் வெள்கிற்றுக் காண்.

1678. தவர்தியல்வாழ் வாகத் தழைத்தலா லென்னுட்
பவித்திரமா மோனவருட் பாதம் விவர்த்தமாகத்
சோய் துலகு சொந்த சொருப விலாசமா
ஆன்றியதென் னுள்ளத் துணர்வு

குறிப்பு : பாதம் தழைத்தலால் என்க; விவர்த்தமாகக்
கண்டு என அவாய் நிலையால் வருவித்து
முடிக்க

1679. விளங்குசிவ ஞானவாநன் வேள்வித்தீ யாக
உளக்கிளர்செம் பாத லொளியால் களங்கமனப்
பாச மயக்கப் பழிபாவம் மோசனமாய்த்
தேசமைந்த தென்சீ வியம்.

1680. சித்திப் பயன்சிறக்கச் சேர்த்தருந் பாதவருட்
பத்தியே மிக்கபெரும் பாக்கிடமாய்—நித்தியப்பே
ரில்பவாழ் வாக வியல்சொருபம் பொங்கவகத்
தன்புமே விட்ட தறிவு.

1681. மோதஞ் சுரந்தருந் ஸுத்தி யநட்பதமே
யான சொருப வறிவொளியேமல்—வானளவப்
பெற்ற நிறைவாற் பிரம்மாண பூதியெனக்
குற்றதவாழ் வாக வுளத்து.

1682. ஒருசொல்லா லென்னை யுணர்ந்த னுன் பாதத்
துருகலுற்ற வுள்ளத் தொளியால்—கருவிற்
கலந்த வவிச்சையிருள் கால்வாங்கி யோட
அலர்ந்ததுபே ரின்ப வகம்.

1683. உடையா னருட்பதத்தி லொப்புவிக்கப் பெற்ற
அடியேன்றன் பார மனைத்தும்—உடையா
னருட்சத்தி தாங்கலா லப்பதத்தே முற்ற
வொருப்பட்டு நின்ற துணர்வு.

(கொச்சகக் கலிப்பா)

1684. கடக்க வொணுத கருத்தா மகப்பாழ்
கடக்கப் பெற் றேன்கடவுட் கண்ணார் கழலால்;
நடக்கவெய்துந் ஞானநடை தன்னிடம் பா வுள்ளத்
தடக்க வொடுக்க வழத்தமீக் கூர்ந்ததே.

1685. உலகப் புலநோக் குறுதே சொருப
நலனிற் பழுத்தமெய்ஞ் ஞானது பூதி
இலகக் கருத்தை யிதயத்தா டுய்த்தோன்
மலர்சிற் பதமே மனமா யினதே.

24. குருவருட் குறி

(வெண்பா)

1686. பொருள் விளங்கு போதப் புலரியா வுள்ளத்
திருளகற்றி யாண்ட விறையோன்—அருளின்
நிலைவுக் குறியெனது நெஞ்சமே யாகக்
கனிவுற்ற தென்றன் கருத்து.

பொருள் விளங்கு போதப் புலரி - விளங்குகின்ற
மெய்ஞ்ஞான குரியன்.

1687. அருள் வெளியாத் துன்று மனுபூதி ஞானப்
பொருள்வளமென் புந்தியிலே பொங்கத்—தெருள்
[விழியாற்
சுர்த்தவருட் கோமான் குருமணன் சிற்குறிப்பே
யோர்த்தொழுகத் தக்க தயிர்க்கு.

25. குருவருட் பார்வை

1688. நேர்வழியா ளென்னை திறைபகத்துக் குய்த்தவருட்
சீர்வளவ ஞானகுரு தேவனென்பாற்—சுர்விழிநோக்
கென்ற னிதயம்பே ரின்பவெளி யாகவொளிர்
வென்றிசார் வித்த தெனக்கு.
1689. உய்ய முபாய முணரா துழன்ற மடப்
பொய்யனைநன் காண்டகுரு புங்கவன்றன்—தெய்வ
வெள்ளம் படைத்த விழியாலே பக்குவமா [வருள்
வுள்ளம் பழுத்த தெனக்கு.
1690. குருவருட் பார்வையுளங் கூடலான் மோக
வெருவரற் பாசம் விடுபட்—டருவருட்பா
மூத்தையுட லுள்ளுயிர்த்தே யொட்டா வரீதபர
மார்த்தக வாய்வுற் றது.

1691. கள்ளமனக் கப்பனை காணு தொழியவுநத்
துள்ளபொரு ளாக வொளிர்சொருபன்—வெள்ள
[வருட்
பாற்கடலா வென்னிதயங் தாகோர் டலிமதியா
நோக்கலுற்று நின்று னெதர்.
1692. முத்தனாத் துன்றுகுந முத்தியநட் பார்வையால்
பெத்தனா னென்னுமடப பேர்த்தொழிய—நித்தசித்த
புத்தமுத்த னாகவநி பூரணவாழ் வுள்ளொளிர்ச்
சித்தமொத்துச் சஞ்சரக்கின் றேன்.
1693. பாசமற வீசும் பரங்கருணைப் பார்வையாற்
கோசமற செற்ற குருநாதன்—வாசமா
வுள்ளத் தொளிர்சொருப வுண்மைமொளி மேரம்
வுள்ளதனு பூதிநா லுக்கு. [படையா
1694. முர்க்க வகந்தை முகூர்பற் றொளிர் சொருப
நோக்கமார் சாந்த்முக நுட்பவொட்பம்—யார்க்கும்
படைக்கலரு மந்தவருட் பாக்கியவாழ் வென்னுட்
கிடைக்கலுற்ற தாண்டா னருள்.
1695. ஒன்றான ஆண்மையெனக் கூடியமா வுள்ளத்துத்
தொன்றான வாழ்க்கை துலங்கவே—ஒன்றும்
பராற்பரமோ னனுபவப் பார்வையா லந்தப்
பராற்பரமே யாயிற்றுப் பற்று.
1696. போத விதிப்பாப் பொருந்தியவென் னோக்கத்தீற்
பேத மயக்கமறப் பேர்தலால்—வெதகமார்
கைவல் வியமாக் கலந்தவருட் பார்வையிலென்
மெய்யல்ல தில்லை பிற.
1697. தமங்கடந்து பொங்கு சதோதயமாம் பெம்மான்
அடைந்த வருட்பார்வை யாலே—தமஞ்சும்
அவக்கே வலங்கெட் டழிய விளங்கு
சிவக்கே வலஞ்சேர்ந் தது.

1698. ஊத்தை மடவே னுளத்தி வெளிவளரச்
சேர்த்தவருட் பார்வையே தீர்த்தமா—ஆர்த்தியால்
ஆட்டின னாட்டி யருட்செம்பொற் பாதமுடி
சூட்டினான் தன்னிடனா னேன்.
1699. கண்ணோக்கா வென்னைக் கலந்தான் சொருப [வருள்
விண்ணோக்க மென்னுள் விளைவித்தான்— [விண்ணோக்கம்
தானே யுபத சதாசிவனா னனுபவம்
தானேதா னுனபரந் தான்.

26. கேடுகள் டுரங்கம்

1700. அனைத்தும் விளக்கு மறிவருவாந் தன்னை
எனைத்துமறிந் துய்யக்கா மெண்ணார்—முனைத்த
உடலுகந்தை யாற்றோன் னுலகமா மாயக்
கடலமிழந்து கண்கலுழ்கின் றார்.

குறிப்பு :—எனைத்தும் எண்ணார் எனக் கூட்டுக.

27. சற்போதனை

1701. வழிபடு தெய்வமா வாய்த்தகுரு வாயாந்
பொழிவுறுசற் போதனையே போற்றி—விழையும்
எனக்கினிக்க வாய்த்ததுநல் லின்னமுத மாக
மனக்கிலே சந்தீர் மகிழ்.
1702. புத்தியிலே சுத்தவருட் பூரணமாப் பொங்குசிவ
பத்தியளித் தாண்ட பரஞ்சோதி—சித்திகளுக்
கெல்லா மடிப்படையா வென்றுமுள்ள
சொல்லால் விளைத்தா னுளத்து. [வாழ்க்கையொரு

28. சிவ சொரூபம்

1703. சிவமாத் திகழ்சொருப தேவதையே பேணுந்
தவனான வாழ்வொளியின் சார்பால் அவமா
முயற்சிசேர் மோக முனைப்பற்ற சாந்தி
உயர்ச்சிபெற வோங்கிற் றுளத்து.

29. சிவ பக்தி

1704. சுத்தவறி வாகத் துலங்கு சொரூபசிவ
பத்தியிலே யூறிப் பழுத்தமனம்—மெத்த
வருட்காம தேனுவா வார்த்த வெனக்கு
மருட்காம மற்றது மன்.

30. சிற்பரம்

1705. சிற்பரமே மெய்யாத கௌதலா வென்னறிவிற்
கற்பனைபோய் யாகக் கழன்றவுடன்—சொப்பனமாத்
தன்று முலக ககதக்கக் தொற்றறறு
நின்றதுநெஞ் சுண்மை நிலை.

31. சொரூப மாட்சி

(குறள்)

1706. ஆளன் சொரூப வடிவழித் துற்றமனம்
மீளுந் தரத்ததன்றென் பால்.

(வெண்பா)

1707. சாட்சியா வுள்ளவொநு சைதன் றியசொரூப
மாட்சியா னுள்ளுணர்வு வாய்கதலால்—பாழ்ச்செய்
விளாவுலக வாழ்வில் வெறித்தவகப் பேய்செத்
தளாவியது சாந்தி யகத்து.

1708. உலகங் கடந்ததோ ருண்மை யுணர்வால்
அலகில் சொரூபமே யாகக்—குலவும்
அனுபூதி வாழ்வளித்த வாண்டா னடிக்கீழ்
அனபாய தீரமடைந் தேன்.

1709. மறக்கவொணுத் தன்சொரூப மாட்சிசேர் மோனஞ்
சிறக்கவொளிர் வாழ்வு செழிக்க—உறக்கமாத்
துன்று மவிச்சைசேர் சொப்பனமாஞ் சாக்கிரத்தா
டொன்றியது சுத்த வுணர்வு.

1710. உள்ளதன்றி யில்லை யுணர்வவ் வுணர்வுருவா
வுள்ளதென்றே யுள்ளமா வுள்ளபொருள்—உள்ளமா
வுள்ளபொரு ளாக வொளிர்சொருபத் தூண்மனக்
கள்ளவிவ காரங் கரு.

குறிப்பு:—கரு - மனமயக்காத்தாலுற்ற கருப்போல
மாயாசத்தி விலாசமாகத் தோன்றுங் கற்
பனை; உண்மையன்று என்றபடி.

1711. அன்னியமற் றுன்ற வருட்பரமாம் பூரணமே
தன்னியசற் போத சொருபமா—என்னியத
தன்னியமல் லாதமெய் யன்பா லிடைவிடா
தென்னியட்பா வெண்ணுகின் றேன்.
1712. துணையிலே னவ்வேன் சொருபவருட் சோதித்
துணையே பெருந்துணையா வுள்ளேன்—துணையாமஃ
காருயிர்க்குக் காப்பா வரண்செய்ய வென்றுமெனக்
கோருயக்க மேடுற வுளத்து.

உயக்கம் - வருத்தம்.

1713. உண்மைமே வாய்வா வுறப்பெற்ற வெய்யுணர்வுத்
திண்மைமா வென்சொருபந் சிற்பரமாய்—வண்மை
[சேர்
றிக்து முத்தி யான ஓஜாநுபவப் பேரொளிகேர
சுத்தவித்தை யுண்டே துணை

1714. விளங்கு சொருபவருள் வெற்றியிலே யாதோர்
கனக்குமுமின் றுகநான் கண்டேன்—உளங்கிளர்
[சுற்
போதவருட் பூரணமாப் பொங்குசிவக் கேவலத்தில்
ஓர்தவறு மின்றென் னுயிர்க்கு.

32. சொருப வாழ்வு

(குறள்)

1715. கைவல்ய வாழ்வாக் கலந்த தெனையாண்ட
வைவன் சுரந்த வருள்.

(வெண்பா)

1716. ஏனைக் குறிக வுருக்க வளத்திலுற்ற
மோனவொளி செர முகத்திலே—ஊன
வுடற்பற் றெழிந்த வணர்வ சொருப
திடப்பட்ட வாழ்க்கைத திறன்.
1717. மடமை யறுத மனத்தா லடியேன்
அடர்வா தனைத்தொருக் காளாய்—உடகுருவா
வழக்கையுரு துள்ளு உமதிசேர் சிற்சொருப
வாழ்க்கையெனக் குண்டு வளம்.
1718. வாழ்வே சொருபமா வைந மனுபவத்தால்
ஏழேழ் பிறப்புமெனக் கின்பமே—ஊழால்
உறுமின்ப துன்ப மடாதிக்கே உன்ரி
யறுவதன்றென் னுண்மை யுயிர்த்து

33. தலைநி கூற்று

1719. நட்புரிமை பூண்டு நடக்கலுற்றான் காதலென்
றெட்பமுடை யாள்போ வெ. நமடமான்—கொட்புற்
றுரியபெருந் தாய் குணர்வு கலங்கப்
பெரிய பிரானொருவன் பின்
1720. ஆசையறப் பெற்றமெய் உடையாகம் பேராய்ப்
ரரசையறப் பற்றியுறை யாண்டவன்பால்—ஆசையாற்
பிச்சியா வுயிற் பிரந்தகைக்கப் பேர்பிதற்றிக்
கொச்சையா னுள்குலப் பெண்.
1721. சிறுகச் சிறுகச் சிறுமியா மென்றே
குறவுகலந் துள்ள முருக—நிறையுணர்வா
மோன வொளிபெருக்கி முற்றமுமுத் தானேநா
ளுன வுரிமையளித் தான்

உள்ளமுருக உறவுகலந்து என்பது இடக்கரடக்கல்.

(கொச்சகக் கவிப்டா)

1722. அரங்கமா வுள்ள வதீதப் பரத்திற்
குரங்குபோற் சீவன் குதிக்குமதென் னேடி?
பொருங்கலக்க மான புணர்ப்பா மகப்பேய்க்
குரங்குமதி மாந்ததித்தல் கூர்ச்சுக்கா னேடி.

34. திருவடித்தியாளம்

(வெண்பா)

1723. திருவடியே யெண்ணுந் தியானத் திறந்தால்
உருவுபெய ரெள்ள மொளியாய்—மருவுபெயர்
சிற்பரபா மோன சிவாத்துவிதக் கேவலவாழ்
வொப்பமா வற்ற துளத்து.

35. துவித மோகம்

1724. ஒருகாணே யுள்ளமையன் துள்ளுணர்வாற் காண்
அரிதான் சுகச் சுகத்தோர்—இருதான் [பாற்
உளவெனவே போர்த லுட னுணர்வாற் தன்மெய்
தெளியவொணு மோகத் திரம்.

36. நிட்டை

1725. நிற்குங் கருத்திலுறு நிஷ்டானு புதியொளி
கற்குங் கலையினிவ் காணுமோ—ஒற்கமரச்
சித்தம் பரவெனியார் செருமகண் டானுபவம்
புத்தகத்தா லெந்நன் புதம்.

புத்தகம் - சாஸ்திரம், சாஸ்திர ஞானத்துக் காகுபெயர்.

1726. முற்றத் துறங்குகரு முர்த்தியாநுட் பார்வையிலே
பற்றற் றொளிர் மெய்ப் பகங்கண்டேன்—பற்றற்
றொளிர்சொருப வாழ்வாக வோங்கிற் றருட்சீர்
வளர்ச்சகஜ நிஷ்டை மனத்து.

1727. உள்ளவற்ற வுள்ளுணர்வா வுள்ளத் துறைதலே
துள்ளவற்ற மேலான சொருபநிஷ்டை—எள்ளவற்றுத்
தன்னியல்பா வுடைய கதிக்குமட்டுந் துண்கிழப்பின்
முன்னிலைச்சுட் டற்று முயல்.

1728. தன்னியலைச் சாரத் தலைப்பட்ட சாதனையில்
முன்னிலைக்குட் டான முனைப்பதும்—தன்னனைவா
முன்னுணர்வே பற்றி யுநாசீன மாட்பிறுவந்
துள்ளதே தானு வுறை.
1729. உள்ளதே தானு வுறையிடுளத் தானையனக்
கள்ளவகங் காரங் கரஞ்சொழி. உள்ளம்பே.
ரீன்பவெள்ள மான வியட் பரமான் மாணுடவந்
தன்புருவா விள்ளு மகம்.
குறிப்பு :- விள்ளுதல் - விகசித்தல், மலர்கல்
1730. என்னுமா நிலலா வியல்பாம் பே ரின்பவுணர்
வுள்ளமா வுள்ளவோ முத்தமனைத்—தெள்ளிதா
உள்ளாதே யுள்ள முணர்வாம் பே ரீன்பநிஷ்டை
விள்ளாது மேவிற் றுளத்து.
1731. உள்ளதே வாழ்வந் குறுதியா வுள்ளதூத்
தெள்ளிதாச் சேர்த்து சிவானுடவம்—உள்ளுமனக்
கள்ளமறத் தன்பார் கணாக்கும்பே ரின்பவநுள்
வெள்ளமய டான வெளி.

37. பக்தி—பரபக்தி

1732. ஆகாய மாக வவிர்சொருபத் கன்புபட்டு
நீகாய மென்ற நினைப்பொழிப்ட—பாகா
வுருசிமனம் பாச வுணாவாழிந்து. மோன
வுருவெளியாக் காணு முககு.
1733. உரிமையளித் தாண்ட வுடையா னடிக்கீழ்
அருமைசேர் மோன வறிகால்—இருமைசேர்
சிந்தையறச் சித்தந் தெளிந்தபா பக்தியொளி
விந்தையா வீசிற் றுளத்து.

38. பர வித்தை

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1734. துள்ளுமகப் பேய்முனைப்பார் சுட்டி யதுவிதுவென்
துள்ளவொன்று வத்துவித வுண்மையாந் தன்னியல்
[பால்
உள்ளவற்ற வுள்ளமா வுள்ள வுணர்வொளிகாண்
கள்ளமறத் தேறக் கடவபர வித்தையே

39. பர வெளி

(வெண்பா)

1735. சுத்தவறி வான சொரூபப் பரவெளியிற்
சிந்தன் சிவமாசு செழித்தவால்—துய்த்த
சிவஞான சித்தித் தீரஜீவன் முத்தி
பவமா லகற்றியதென் பால்.

பவமால் = பிறவி மயக்கம்.

1736. மிக்கநடை வாக விளங்கு மனுபவத்தாற்
டொய்க்கனவா மாறப் புலவுலகு—தொக்கவரு
குழலாம் போத சொரூபப் பரவெளியில்
வாழமெனக் கில்லை மலைவு.

1737. உள்ளம் பரவெளியா வுள்ளவிறை யவ்வாறே
தென்கிரா வெண்ணையுந்தான் செய்குலால்—உள்ளம்
இரண்டன்றி யொன்ற வினயந்தசிவ யோகந்
திரண்டதுபேன் மேலுள் செழித்து.

40. பாத மாட்சி

1738. பாதமெனப் போற்றிதான் பகதிசெவ்வு துண்மை
[யிலென்
போத சொரூபவருட் பூரணமே—பேதமெனப்
பேச்சுமூச் சாகப் பிதிர்கற் பணைகடந்தோங்
காச்சரிய வுண்மை யது.

1739. புகலிடமோர் சுற்றும் புலப்படக் காணேன்
அகலிடமா மிங்கிவ் வடியேன் -புகலடையக்
காட்டினு னுண்டான் கருணைக் கழலெனக்குட்
பூட்டினேன் போகாப் புறத்து.

போகா (போகாமல்) - ஈறு கெட்ட எதிர்மறை வினை
யெச்சம்.

41. பாதவொளி

1740. சைதன் னியச்சொருபத் தன்னை லமமேனுக்
குய்தவெளி தாகவுணர் வுணமுதமாய்ப் - பொம் தவீர்
போதவெளி டாகுட் பொருத்தியமோ னனுபவப் [சற்
பாதவொளி பற்றியது வாழ்வு

42. பெரியோர் சிறியோர்

(குறள்)

1741. போகா யதனவுடல் புத்த ரனுபவத்தில்
ஆகாயம் பௌதிக மன்று.

(வெண்பா)

1742. திருவருட்பே ரின்பச் செழங்குடம்மா மார்புப்
பெருவிநுப்புக் கொள்வார் பெரியர்—அருவநுப்பாத்
துச்சமென் றன்னார் துறந்தொழிந்த புண்டலச்சிற்
றெச்சிலுண்ண வேட்பார் டிறர்.

43. பேரின்பம்

(குறள்)

1743. உலகை மறந்த வுபசாந்த போதத்
திலகும்பே ரின்ப விறை.

(வெண்பா)

1744. முனைப்பற் றெள்ள்சொருப மோனத்தாற் பேத
நினைப்பான கற்பனை நீங்கத்—தளிப்புற்
றசங்கமா நின்ற வருட்சிற் பரமே
நிசங்கிளர்பே ரின்ப நிறைவு.

1745. சித்தமா மோகச் சிதாபாச ஜீவியத்து
டெய்த்தவினைப் பாற விதயக்தே—சுத்த
வறிவா விளங்கு மனுபூதி வாழ்வே
நிறைவாம்பே ரின்ப நிலை.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1746. உற்றுநா னுள்ளத் துற்றறிவேன் சாதனையொன்
றற்றிவேன் மோகப்பா முசாபா சச்சிந்தை
கற்றிலேன் கற்கக் கடாவ கலைஞானம்
பெற்றதென் ன விடாத நிரனாபுட்பே ரின்பமே.

44 முத்தி

(வெண்பா)

1747. ஸ்ரணமே மோனவருட் பூரணபாப் பொங்கக்
கரணங் கழன் னெழிந்த காலை—மரணமுறுந்
சீவபோ கதகற் சிறக்கவளர் சாந்தியே
கேவலமா முத்திக் கிடை.
1748. திரந்தவெளி யாகத் தகழ்மனகதா லின்பத்
சிறந்தொளி நூந் சீவி யம முத்தி—மறந்த
மனக்கலக்க மாகநிகழ் மாண்பி மாணத்
துண்க்கவர வரழ்வு துயக்கு.
1749. முத்தி நிலை போது மோனமே யாகவென்
புத்தியிலே பாங்குபனு குடியால்—முத்தியெனக்
கொன்றுமுள்ள வுண்ணை மெய்ப்பா விதயத்து
மன்றவளர் கின்றது வாழ்வு.
1750. உடலோ டுறவுகழன் றேவ்வு சொருப
திடஞான போனத் தெளிவே—உடனா
வொளிர்ஜீவன் முதல் அளர்வாம்பே ரின்ப
வளமே வுறுதேர் வழி.
- (கொச்சகக் கவிப்பா)
1751. அறிவான வுண்டயார வாண்டான் பதத்திற்
செறிவதே மத்தித் திறமா நிறைவுணர்வு
பொங்கு சொரூபானு புதியா னுள்ளது
மங்கியது பந்த மயக்கம்.
1752. தெளிந்து விளங்கு சிவஞான மோனம்
அகாந்தவந் தானை யவிர்சொருப முத்தி
உலோத்துறம் வெம் பாச வுணர்வா மகந்தை
விளிந்தொழியப் பொங்கு விபன்பரமா மெய்யே.

1753. துண்மைசேர் விட்புலமா நோக்கங் கிளர்சொருப
 வுண்மைமோ னுண்பவ முள்ளத் தியல்பாக
 வண்மைபெற வாய்த்தவருள் வாழ்வென்பர் மெய்ஞ்
 [ஞானத்
 துண்மைசேர் தெய்விகமாஞ் சீவன்முத் திச்சிறப்பே.

45. மெய்க்கல்வி

(வெண்பா)

1754. மருட்கலக்கம் மாய மனத்தீத மான
 வருட்கல்வி கற்க வவாவில்—அருட்பகவன்
 ஜீவியமே சாவச் சிறந்தமெய்ஞ் ஞானவருட்
 காவியமாக் கற்க கனிந்து.

46. மெய்ப் பூரணம்

1755. வைத்தவருட் காதல் வளர்சொருபச் சிந்தையே
 புத்தமுதக் கைவல்ய போதமாச்—சித்த
 விருத்திக்கு வேறு விஷயமின ருகப்
 பொருத்தியது மெய்ப்பூரணம்.

47. மோகச் செருக்கு

1756. ஜீவனாத் தன்னைச் சிறுகக் குறுக்கியுடல்
 வாழ்வினாற் சிந்தை வருந்தவது—ஜீவன்றன்
 சொச்சொருப வுண்மை துலங்கஹற் சோதியாச்
 சிச்சடமா மோகச் செருக்கு.

குறிப்பு:—சிறுகக் குறுக்கி என்றதால், உடல் வாழ்வு
 சிறை வாழ்வென்று குறிப்பாலுணர்த்தப்
 பட்டதாம்.

1757. வீடுபே ருக விளங்குநுசற் போதவருட்
 பீடுசால் சுத்தப் பிரம்மத்தே—மூடும்
 மயக்கம் மடாமையால் மன்னுயிர்தம் பாச
 மயக்கம் மனமயக்க மே.

48. மோக மறல்

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1758. களங்கலந்த பாழ் மயக்கக் கற்பனைப் பூ டாழ்ந்து
துளங்குமனச் சுட்டறிவாஞ் சூதற் றெழிய
விளங்கலுற்ற சாத வழுநிலை நானற்
றுளர்கிளர்வாழ் வாரோங் குதாரசிவ மாண்பே.
1759. மடத்தநூ னென்னும் மயக்கமுனைப் பாகப்
படர்ந்த மனக்கற் பனுபேதம் பொன்றக்
கடத்தேன் சொருபவியற் காட்சியாற் கண்ணுத்
தொடர்ந்தபர மார்த்தத் துரீயப் பதத்தே.
1760. யானென்ற மோக வெழுச்சியற் றுலன்றித்
தானென்ற ஞானசாட் சாற்காரங் கிட்டாது
ஊனென் றுருவகப்பே யுக்கமறப் போக்கினுன்
மோனந் தவாதஞ்ஞ முர்த்திஅதன் மூலத்தே.

49. மோனம்

(குறள்)

1761. கலங்கவென்று மஃறவருட் கைவல்ய மோனம்
துலங்கலுற்ற தாண்டா னருள்.

(வெண்பா)

1762. அனைத்துங் கவர்வா லறிவான மோனம்
கினைத்தென் றுரைக்கரிது யார்க்கும்—தனித்
[தொளிரும்
முற்றமுழுத் தன்மையிலே மோகமுனைப் பற்றெழிய
வெற்றிகண்ட சுத்த வெளி.
1763. அற்றமிச்சற் போத வருட்கூருவா விவ்வடியேன்
உற்றசிவ பாக்கியவாழ் வுள்ளத்தே—அற்றமாஞ்
சிவபோ தப்புன் செருக்கற் றொளிர்சொருப
பாவமோ னனு பவம்.

1764. தவர்த்தி வளர்த்தியறத் தத்து சொரூபக்
கிளர்த்திசேர் மோனவநட் கேண்மை—வளர்த்தியற
வுள்ளத் தொளிபெருக்கி யுள்ளமா யுள்ளவருள்
வள்ளலுக்கே யாயிற்றென் வாழ்வு.
1765. ஈசன் பிறப்பிதர்புக் கெதுவாம் பொய்யம்மயக்க
லுனமனக் கற்பனை யை யோட்டலால்—மோனப்
பதவொளியே சுத்தப் பரமபத வாழ்வா
விதயமுறப் பற்றிற் நினைது.
1766. மோன சொரூபமா மூலநிவின முப்படிசே
ரோணையறி வெல்லா மிளிவரவே—ஊனமனக்
கற்பனைசேர் மோகக் காவறவாய் மெய்யறிவிற்
புற்கென் றொழியு மவை.
1767. அறிவொளியா வுள்ளத் தவர்த்த சொரூப
நிறைவெளியா மோன நிகழ்வால்—உறவெனக்கு
மற்றென் நிலாத மகத்துவஞ்சேர் பூரணமா
வுற்றதென் னுண்மை யுரு.
1768. நேர்மையுறக் கூட்டியென் னெஞ்சத்து நல்லவநட்
சீர்மையளித் தாண்ட சிவசொரூபன்—கூர்மைசேர்
மோனக் குறியே முழுமுதலாந் தன்மையிலென்
ஞானமறக் கூட்டிற் றுணர்வு.
1769. மோன சொரூபகூறு மூர்த்தியநட் பாகவொளி
வானளவ முற்றும் வளர்த்தலால்—ஊன
வியாமோகந் துன்றுமன விட்சேபந் தீர்ந்து
சயாதீன வாழ்வுதோய்ந் தேன்.
1770. மோனவறி வேசொரூப முத்தியுரு வென்றடியர்க்
கூனமற வுள்ளத் துணர்த்தியே—வானளவத்
துன்று மகண்ட சொரூபஞ் ஞானபவக்
குன்றமா நின்றான் குரு.
1771. சுத்தமா மோன சொரூபவொளி குழ்தலாற்
சித்தக் கலக்கமறத் தீர்ந்திடவே—சுத்த
வெளியே யுளமா விளங்கலா லான
விளிவரலுக் கில்லை யிடம்.

1772. கலங்காத மேனவருட் கைவல்ய வுண்மை
துலங்கார் பரமார்த்தந் தோயார்—கலங்குந்
துவிதமனக் கற்பனைசேர் குணியத்தக் கட்பால்
அவிர்தன் சொருப மது
1773. கலங்க மறவே கழிபக் கருத்திற்
துலக்கமா வோங்கு சொருபம்—இலக்கியமாக்
கற்றறிந்து மேனங் கடைப்பிடித்த காட்சியால்
உற்றதுப சாந்தி யுணர்வு
1774. திரந்தா மான நிகழ்ச்சியா வென்னு
ளிருந்தொளிர் கின்ற விநைவன்—கரந்தாள்சற்
போதமோ னனுபவம் பொங்கலா மென்னுயிர்க்குப்
பாதமே யாபிற்புப் பற்று.
1775. பொன்னுத மேனவருட் போத சொருபவொளிக்
குன்றான வாண்டான குறிவழியே—நன்னு
வறிவு தெளிந்தா லருட்பரமா மேனா
நிறைவேதன் னுண்மை நிலை.
1776. சிற்றறிவாஞ் சுட்டறிவு கீர்த்தொழிய வென்னுணர்
[வில்
வெற்றறிவா முண்மை ளளக்கினன்—முற்றறிவா
மோனப் பெரும்புலவன் முதறிவாங் கேவலத்தே
நானடைந்தேன் ஞானத் துயில்.
1777. அகத்துறவா முண்மை யறிவொலிசேர் மேனா
மகத்துவமார் சுத்த மனத்தே—தகத்துயிற்சற்
போத சொருபவருட் பூரணவாழ் வென்னுயிர்க்கு
நாதனா லுற்ற நலன்.
1778. திப்பவர்க்கு மேனா நிறைவிலே தாமதியக்
கற்பதற்கு ஞானக் கலைபிறிதேன்—கற்பனையா
முற்றங் கழியவொளிர் மேனவருட் கைவல்ய
வெற்றறிவாந் தன்னுருவே மெய்.

முற்றும் - ஏகான்ம சொருபமான தன்னைத் தவிர்த்துப்
பிறவனைத்தும்.

1779. கல்லாத கல்வியாற் கைவல்யச் செம்பொருளைப்
புல்லாது புல்லியருட் பூரணமாய்—எல்லாமொன்
றான வியப்பர மான்மசொரு பானுபவ
மோனவொளி மூண்ட தகத்து.

ஒன்றான - ஒன்றாக விளங்குகின்ற.

1780. வெளியாக வுள்ளே விளங்குகின்ற மோன
வொளியாறு பாய வலகில்—எளியேற்
கிபையவரின் மிக்கபே ரின்பவருட் சீர்மை
யமையவளம் பெற்ற தறிவு

1781. மோனக் கருத்தே முடிந்த சிவசொருப
ஞானவருட காட்சியா நானறிந்தேன்—ஊன
வுருப்பற் றியபொய் யுணர்வொழியச் சும்மா
விருப்பே கடவு ளியல்.

மோனக் கருத்து - அகம் இதம் என்னும் பேதக் கலக்க
மறச் சும்மா இருந்தொளிரும் சுத்தவறிவு; கருத்தே
காட்சியாக வறிந்தேன் என்க

1782. மோன யுணர்வொளியே முக்கியமாட் போற்றி
ஞான சொருப நடுநிலையில்—வானளவப் புரந்த
புத்தியிலே பொங்குசிவ பூரணசாந் தாயு. வ
விந்தையிலே வீடுகண் டேன்.

1783. அகத்தை மோ கத்தை யறக்கோந்து தன்மெய்
த்கழந்தபோ ததுவே சிவமாய்—திகந்தமுரத்
தன்சொருப மன்றிச் சராசரமவே நின்றியெல்லாத்
தன்மயமா மோனத் தரும்.

1784. விஞ்சைத் திறமா விளங்கு சொருபவருட்
கஞ்சப் பகத்திற் கருத்துமுற்றக் தஞ்சத்
திறத்தா லொடுங்கித் தனைத்தலுறு மோனம்
உறைத்தலே பத்தி யுணர்வு.

1785. தெளிவா விளங்கு சிவானுபவச் சீர்மை
அளியே னகத்தி லடைதல்—களிசேர்
உணர்வான மோன வொளிப்பிழம்பாம் பாதப்
புணர்வேமென் புத்திப் புலத்து.

1786. உள்ளபடி திற்பா ருணர்வொளியேசர் தந்திலைதின்
 றெள்ளளவும் பேரா தித த்தே—கள்ளடனப்
 புன்கலக்க மற்றவருட் பூரணவாய் வேயுருவாக்
 தங்கலுற்ற மோனத் தவர்.
1787. வீசியமெம்ன் ஞானவொளி ஈரியத்தால் யானென
 [முன்
 பேசியவீ ருப்புமுற்றப் பேர்ந்ததே—தேசியக்கத்
 தாத்துவித மோன வருட்சிற பரசொருப
 மாத்துரிய வாழ்வு மடுக்கு.
1788. வென்றிசேர் மோனவநுள் வித்தகன்சற் போதனை
 [யொவ்
 வொன்றுமே யுண்ணம யுணர்வொளியாய்—மன்ற
 ன்ளங்கு சொருப விழிப்பிலே சாந்தி
 வளங்குலவ வாழும் வழி.
1789. இன்பவருட் பார்வை யிதயத்திற் சேர்ந்தொளிரத்
 துனப மனக்கலக்கஞ் சேர்ந்தொழிய—அன்பே
 சிவமா வறிவு தெரிவடைந்து மோனத்
 தவமா வினைந்தது தான்.
1790. கனித்த சொருபவருட் சத்தியாற் கூடிற்
 றினைத்தெனக்கூ டாத வியல்பாய்—மனத்தே
 தருமார்த்த காமமோட் சங்கழன்ற மோனப்
 பரமார்த்த சித்திப் பயன்.
- குறிப்பு :—தருமார்த்த காமமோட்சம் என்றது அவர்
 தின் சிந்தையை; மோட்சத்தையும் சுண்டுச்
 சேர்த்துக் கூறியதன் காரணம்.
 'பத்தனா ஜென்னு மட்டே' என வரும்
 பகவான் பாட்டை ஆராயில் விளங்கும்
 சித்திப் பயன் அருட் சத்தியால் இயல்பாகக்
 கூடிற்று எனக் கூட்டி வினைமுடிவு செய்க.
1791. இன்பமா மோனவுணர் வெய்தினு லன்றிமனத்
 துன்பமொரு காலுந் தொலையாது—நம்பனருட்
 பாதமே தன்னுருவாப் பற்றிதின் றத்துவித
 போதமா மோனம் பொருந்து.

1792. நின்று விளங்குசிவ நீண்டயா மோனமே
தன்றுசிவ ஞான சொந்தசுகம்—மன்றக்குட்
சிற்பரவாழ் வான சிவாழ்வா மேசொருபத்
தட்புரவா வார்ந்தேன் சுபம்.
1793. எந்தமைநன் காண்ட விறைராணன் சேர்ந்
[தோரை
எந்தமுனற யாளுமுறை யெல்லிலோ—உந்து
[முனைப்
பூனமகன் ரோங்கு சொந்த வுணர்வொளிகே
மோனமே யாளும் முறை.
- குறிப்பு:—சேர்ந்தோரை ஆளும் முறை; ஒங்கு
மோனம் எனக் கூட்டுக. முனைப்பூனம் -
முனைப்பாகிய ஊனம்
(கொச்சகக் கவிட்பா)
1794. உளைந்துமுன்ற பாசவுணர் வேய்ந்தொழியி
[தானாத்
தெளிந்தசிவ ஞான உத்தமத்தில் அகத்தே
யளைந்தவது பூதி அகண்டமா மோனம்
விளிந்திடநா னென்றெழுந்த லேகவசப் பேயே.
1795. அளவிலா வுண்மை யறிவான மோனத
தெளிவே சுயசொருபச் சமயபொருளாத் தேயந்
உளவா லறமயக்கிக் கற்பனையா னென்னைப் [தேன்
பிளவுசெய்த மாயவசப் பேயர் கருதிந்ததே
(வேறு)
1796. அறிவிலா வுண்மை யறிவே உயர்ந்தம்
பிழைபடா மோனம் பிரம்ம சொரூபம்

50. வழிபாடு

(வெண்பா)

1797. அறிவுநிறை வானமேய் யன்பே வழிபாட்
நெருமுறை யாக வுணர்ந்தென்—மறவிக்
கிடங்கோடே னென்று மிகுப்புணர்வா மோன
திடங்கண்டு கொண்டேன் சிவத்து.

1798. உள்ள முருகி யுருக்கெட் டொழிந்திடில்
வுள்ளம் பரவெரியா வேங்குமின்பம்—உள்ளற்
பரதெய்வ மாகவருட் பாதமே பாவித்
துருகுவதே போலு முணர்வு.
1799. புறக்கணிக்கப் பட்டவருட் போத வடிவே
மறக்கவடி வான மறவி—சிறக்கமெய்
யன்பால் வழிபட் டறியி வழிவறுபே
ரிற்பவாழ் வாந்தன் னியல்.

குறிப்பு : -மறக்கம் - மறதி, பிரமாதம்;
மறவி - மிகுத்தியு, யமன்.

51. விசாரம்

1800. வேசைபேல் யாதோர் விவத்தையற்புப் பற்பவவற்
ருளையா லோவா வாமரல்சேர்—பாசவகப்
பேயா மகந்தைப் பிழைப்பறத்தன் மெய்யையுளத்
தோயா துசாவ லுணர்வு.
1801. துள்ளிப் படருமளச் சுட்ட நிவாஞ் சேட்டையறத்
தள்ளிப் பலததுணின்று தான்மடங்கி—உள்ளத்தில்
வெற்றறியா மேன விளக்கமா நிறற்றே
நற்றவமா முண்ணை நலன்.
1802. கதியிற் கங்கங் கருகதுநா னொரென்
றுதயத் தலமோரந் தொடுங்கில்—இதயத்
திருப்புணர்வா வோங்கு மியற்செம் பொருளை
விருப்பணவு தன்மெய் யுரு.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1803. சாதகரா வெண்ணிச் சரிக்குந்தாம் யாரெனவுள்
ளாய்தரலால் அந்தமுனைப் பற்றெழியத் தான்றானைச்
சார்தருமோ னுறுபவச் சால்பான கேவலசற்
போதமே * சாத்தியமாப் போற்றக் கடவதே.

*சாத்தியம் - சாதிக்கத் தக்கது, சாதிக்க வேண்டுவது.

52. வீடு பேறு

1804. உறக்கவொணு நுட்ப வுணர்வா ஐசாவி
மறக்கவொணுத் தன்னியற்கை வல்லியஞா னத்தால்
உறவுதுற வற்ற வுதாசினங் கூரப்
பிறவிக் கலக்கமறப் பேர்தன்காண் வீடே.

V. முடிவுரை

சு. ரீ. பரடுவிறேன்

(வெண்பா)

1805. இனிக்க வினிக்கநா னெந்தைசீர் பாடி
மனக்கவலை யற்று மகிழ்ந்தேன்—நினைக்க
நினைக்க நினைக்கமெய்த் நோயாகத் தென்றும்
இனிப்பதுகா னெம்பிரான் சீர்.
1806. வாணுள் வழுப்பிட்டி வீணு வொழியாது
வேணவாக் கொண்டு விழுப்புகழே—பேணலாய்
நாணாளுங் கீர்த்தி நலம்பாட வெண்ணையவன்
காணலாற் கற்றேன்—கவி.
1807. காண்டலுறப் பெற்ற கருத்தாற்பே றின்பவொளி
மூண்டொளிரப் பெற்று முகம்பொலியட்—பூண்ட
[மகிழ்
பொங்கிக் கிளர்ந்தவருட் பொற்புகடச்செஞ் சொற்
புங்கவனைப் போற்றுகின் றேன். [கொண்டு
1808. சித்திகளாந் தெய்வ மகளிர் திருநடஞ்செய்
முத்தியொளி பொங்குந்தன் முன்னின்று—நித்திய
பத்தியா மோனப் பரமோப சாந்திவளர் [சற்
புத்தியாற் போற்றுகின் றேன்.

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1809. பேதலித்த மூடமதிப் பேதையேன் உண்மைநிலை
சோர்தலின்றித் தேறத் துரீய சொருபமா
மூதலித்த வார்த்துவே மோலுனு பூதியாற்
காதலித்தேன் மொய்ஞ்ஞானக் கண்ணன் கழல்
[களே.
1810. கற்பனைபே கண்டு கவந்திலே னுள்ளத்துத்
தற்பரமாய் கைவலியத் தத்துவஞ் ஞானபவத்
துப்பரவுண் டாகத் துரீய சொருபமாப்
பொற்பவிளங் குற்றான்செம் பொன்னடிகள் போற்
[மூதுமே.
1811. அசத்தான பாநி லகப்பட் டமுங்கும்
பசத்துவமா மோகவப் பாசமற வென்னுள்
விசத்துவறி வாக விளங்கலுற் றுன்சீ
ரிசைத்தும்வித் வாழ்வா லிறுமாக்கின் றேனே.
1812. இருப்பா தவத்தெயிழ்ந் தேங்காது ஞான
வருட்பார்வை வுல்கி மகத்துகமா நின்றான்
இருப்பா விதயத் த்யானான தன்சீர்
விருப்பா தவந்து விளம்புகின் றேனே.
1813. இருப்பசுபா சங்கெட் மகப்பவென் னுள்ளத்
தருட்பிரான் புக்காக் கருட்பலமை பெற்றேன்;
இருப்பணர்வா வுள்ள வியற்செம் பிரான்சீர்
விருப்பினுற் பாட விசைப்பதென் வாக்கே.
1814. தகவிலா வென்னுயிரைத் தூன்பரிந்து தன்னோ
டகல்வரிய வுண்மையா வாண்டவா நின்சீர்
புகல்வரிய தேனுமென் புன்சொல்லால் வாழ்த்த
வுவகைகொண்ட வாற்று லுளறுகின் றேனே.
1815. அவிந்ததேச ராணவப்பா முற்றெழிய வுண்மைத்
தவத்திலே யென்னறிவைச் சார்வித்த வாண்டான்
கவத்தவிடல் பான சொருபத்தை நானுங்
கவித்துவத்தாற் போற்றிக் கவிக்கலுற் றேனே.

1816. என்னுனை மென்னரைய ளின்னமுக்கென்
[நெண்ணியெண்ணிப்
பன்னுட் டவருமன்பு பாராட்டுத் தம்பிரான்
பன்னுளு மென்னைப் பணிகொண் டருளிடசீர்
பன்னுகின்ற தோறும் பரவசஞ்சேர் கின்றேனே.
1817. பாழக் குழைத்துவிண் பாடுபட்ட நாகேனைப்
பாழுக்கப் பாலாம் பரமபதம் சேர்த்தினுன்;
பாழிற் கிடந்து பதைத்தவெம் பாவமுற
வாழக் கிடைத்தருளால் வாழ்த்துற்றேன் வள்ள
[வேயே]
1818. உள்ளுணர்வா வுள்ளத் தொளிர்சொருப வுண்மை
[யான்
கள்ளமன மின்மையாற் கண்பா டறியாகான்
பள்ளியயர் சொப்பனத்தேன் பாரட். பரம்பரைப்
பள்ளியெழுப் பாடிமடம் பட்டதென்ன வெட்கமே.
1819. வித்தகமெய்ஞ் ஞானவநா விக்தை யுதவுநல்ல
புத்தகங்கள்! உம்மையநான் போற்றிக்காப் பாற்ற
[வெண்பால்
எத்தனங்கள் சற்றுமில்லா வேழைமையார் கண்ணிர்
குத்தமரா தும்பா லுதாசிபோல் கின்றேனே [116
குறிப்பு - எத்தனம் - கருவி, சாதனம்; உதாசி - உதா
சீனமானவன்; உதாசீனம் - அலட்சிய புத்தி.

2. ஸூரமண ஜயந்தி மங்களம்

(வெண்பா)

1820. தார்மிகவாழ் வோங்கித் தலைநெஞ்சத் தாசரது
பூமியிலவந் தூற புனர்வகநாள் - சாமியயில்
போத சொனபவருட் பூரணமாய் டொங்குஞ்
நாத னவதரித்த நாள்.

தாசரதி புனர்வகநாள் - தசரத சக்கரவர்த்தி
திருமக (ஞான சாம) அகத திருமாலவதரித்த புனர்வக
நகரத்திரம்; சாமியம் - ஒப்புமை.

1821. சன்னிதிமுன் ஓயின்று ஜயந்திவிழாச் சீர்விளங்க
மன்னவுனை வாழ்த்துகப மங்களங்கள்—என்ன
[கத்தே
மூண்டவெம் பாசமற முத்தியொளி வீசிமுன்னின்
றுண்டவா நன்கேற் றருள்,
1822. ஆண்டகுரு நாத னருட்பே ரமுதவொள்,
மீண்டவளர் போக விடற் றகத்தே—வேண்டு
வதரிசை நார வழிபாடு மற்றுஞ்
சதிர்படவே சார்ந்த தெனக்கு
1823. ஆண்டான் ஜயந்தி யருள்விலா சத்திலுயிர்க்
கீண்டார்வம் பொங்கவறு மெக்கரிப்பால்—ஆண்
சதோதயவாழ் வான ஜயந்திவிழா நானும் [டான்
இதேவிதமா தீள்க வினிது.

3 நூல்களின் பாயிரங்கள்

ஸ்ரீ அருணாசல அக்ஷரமணமாலைப்
பிரார்த்தனைப் பயன்

1824. பத்திக் கடலிற் புகந்து திளைத்தவநட்
சித்திக் கடலான சீரமணன்—தயத்தபர
மானுபவம் பொங்க வளித்தமண மாலைசிவ
ஞானசுகம் நல்க நமக்கு.
- குறிப்பு:—பத்தி ஞான வடிவான பரபத்தி;
நல்க - அளிப்பதாக என வியங்கோள்.
- ஸ்ரீ அருணாசல பதிக அஷ்டகங்களின்
வரலாற்றுப் பாயிரம்
- (எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)
1825. கருணையா லுயிரிற் கலந்தவா றுண்ட
கருத்தனு மருணமா கிரீசன்
கருணையா லென்னைக் கருணையா லென்னைக்
கருணையா லென்னையென் றோவாக்
கருணையா லுள்ளக் கருவனாய் மதியைக்
கடாவலாற் றடுக்கலாற் றுது

கருணையா வென்னை மாண்டநீ மெனவே
கண்டனர் பதிகமட் டகமே.

1826. சுண்டவே தன்னை யிழந்ததெய் வீக
ரமணமா முனிவர் ஞானத்தை
யாண்டபே ரருணை சலசிவக் கந்தை
யருட்பரா சத்தியா வறித்தத்
தூண்டவே மேன்மேற் றுடரவத் தாதித்
தொடையிலே மொவ்வொர்பா சுரமாக்
காண்டலா லந்தக் காட்சியை நமக்குக்
கண்டவா விண்டவர் தரமே.

உபதேசவுந்தியார்

(வெண்பா)

1827. வாழ்வா வுயிர்க்கு வடித்தளித்தா னெண்டவனே
ஞமா உபதேச வந்தியார்—ஞா
மவிச்சையினின் றுய்யெந்நி உற்பதமாத் தோற்று
சுவச்சமாம் போதந் தொகுத்து.

ஸ்ரீ ரமண சந்திதிமுறை

(கொச்சகக் கவிப்பா)

1828. வாதலுர் மாணிக்க வாசகரென் வாக்கிலிடுந்
தோதலா லோதனோ டென்ககவு மில்லா தேன்
போத குருமண புங்கவனசெம் பொன்னடிக்கு
நீதவொளி சேர்சந் நிதமுறைநா ளென்பாலே.

ஸ்ரீ ரமணநுபூதி

(வெண்பா)

1829. மானாபி மான மயக்கமே மன்னுயிருக்
கானா வனர்த்தமுனை யாகலால்—யானா
எனதே யறக்கெட் டிலுதியல் வாழ்வே
அனுபூதி சார மறி

1830. மனவா தனையை மடித்தென் எனத்தூ
டனுபூதி யாகவொளிர்ந் தாற்றோள்—அனுவாதன்
சொல்லாற் புறத்துத் துலங்க விசித்திரமா
வல்லாளன் சொற்றருள் வான்.

முடிபக் பகவத் கீதை

1831. அளத்தவருந் துன்ப வளக்கரு டாழ்ந்த
வுளக்கனம் பாசகர் குணரத்தான்—தினேகதவறக்
காட்டும்பே ரின்பவருட் கண்ணபிரான் ஞான
மூட்டுமோர் கீதை மொழி. [வொளி

ஒழிவிலொடுக்கம்

1832. உண்ணனவா மோன வுண்வொளியா லூடுருவிக்
கண்ணுடைய வள்ளல கடுகதந்ந்த—நண்ணுபர
வுண்மை யுணர்ச்சு மொழிவி லொடுக்கவுரை
உண்மை பெறக் காண்பனருள் வாய்த்து.

1833. இயற்றுவே னைவனக் கிட்டதோ ராணை
செயற்படவென் னுள்ளே தெரீப்பான்—மயர்த்துப்
பிழைபடா மாண்டான் பிரங்குவே தாந்த
வொழிவிலொடுக் கத்துக் குரை.

4. இறையடியவர்கள் மாட்சி

மணிவாசகர்

1834. சிந்தைமிகத் தேக்கித் திளைத்தற் குரியவருள்
விந்தைசேர் வாசகத்தின் மேன்மையால்—புந்தியு
டாாமுதாப் பொக்த மனந்த சிவானுபவ
சாரர் மணிவாசகர்.

1835. மணிவாசகர்சிவமே வாழ்வாக வுள்ளத்
கணைவா லணுத்தன்மை யற்றார்—துணிவா
வவரீயல்பா முண்மை யாட்பரமாத் தேறி
யவரையுபா சிக்க வகத்து.

குறிப்பு :—அணுத்தன்மை என்றது மும்மலத்தில் ஆதி
மலமான மூல ஆணவத்தை.

1836. மனமே சிவசொருப வாலறிவாப் பொங்கும்
கனமோனக் காட்சிக் கார் கண்ணாய்—மனமங்
வதீதசிவா னந்த வருட்பதத்தி லாழ்ந்த
ததீயர் மணரிவா சகர்.
1837. நமவென் றகூடநத நசித்திறைவன் றுட்கீ
முமைவொன் றனுபூதி யாட்சிக்—கிமயம்போற்
பொய்தீ ருதாரணமாப் பொங்குவோர் நம்மாழ்வார்
மைதீர் மணரிவா சகர்.
1838. கல்விப் பயனுங் கடவுட் பாபத்திச்
செல்வப் பெருவாழ்வு தேக்குவதிற்—செல்வத்
திருவா சகமுந் திருவாய் மொழியுங்
குருவா சகமாகக் கொள்.
1839. செய்யதிரு மேனிச் சிவத்தோ டபேதமாச்
செய்யமணி வாசகநரச் சிந்தித்தே—வைகறைதோ
றெம்பாவை யானவாருட் செம்பாவை யோதினாயிர்
வெம்பாவ முற்றும் விடும்.

திருநாவுக்கரசர்

1840. நாவுக் கரசு நவின்ற திருவிருத்தம்
பாவுக் கரசாப் பகர்வரே—அவிக்குப்
புத்தமுதம் போலும் பொருட்களையே யன்றியுந்
பத்திமையும் வேண்டு பவர்.

(அதுசீர் விருத்தம்)

1841. கள்ளமாய் முன்னே யுள்ளக்
கருவனை வஞ்சித் தேன்பின்
னுள்ளுவா ருள்ளிற் றெல்லா
முடனுறைந் தறிதல் கண்டே
அள்ளிய பத்தித் தொண்ட
ரமப்பொடி யப்பர் போல
மெள்ளவே வெள்கி நானும்
விலாவிறச் சிரித்திட் டேனே,

1842. கள்ளனேன் கள்ளத் தொண்டாய்க்
காலத்தைக் கழித்துப் போக்கித்
தெள்ளியே னாகி நின்று
தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்குவா ருள்கிற் றெவ்வர்
முடனிருந் தறிதி யென்று
வெள்கினேன் வெள்கி நாணும்
விலாவிற் சிரித்திட் டேனே.

காளத்தியீசர்

(வெண்பா)

1843. நீளத் தியான நிகழ்த்துவார் நெஞ்சிலொளிர்
காளத்தி யீச ரருட்கழலே—வாளொத்த
கண்ணியர்தம் மோகக் கடல்கடந் துய்திபெறப்
புண்ணியர்மேற் கொள்ளும் புனை.

கம்பர், திருவள்ளுவர்

1844. ஆன்றமைந்த காட்சி யறவோரே மன்னுயிருக்
கின்றதாய் தந்தை யிருவோரும்—ஊன்றுமுரத்
தம்பமே போலத் தமிழ்க்குக் கதியாவார்
கம்பர் திருவள் ளுவர்.

நாராயணர்

1845. சீராக நாளிங்குச் செய்த நமஸ்காரம்
நாரா யணற்கங்கு நண்ணியதா—நேராகக்
காணும் பொழுது கவனமாக் கேட்டறிய
வேணுந் திருவன்னை மீர்.

நம்மாழ்வார்

1846. அமிர்தமய மான வருளிச் செயலால்
அமிர்த சொரூபர்நம் மாழ்வார்—சமரசமெய்ஞ்
ஞானனு பூதிக்கோர் நாயகமாத் தீஞ்சுவைசேர்
தேனுந் திருவாய் மொழி

1847. பகவனோ டொன்றுப் படைத்தவனு பூதித்
தகவீனார் தற்பரமாத் தக்கார்—தகவுரைக்கல்
எம்மா லியல்வதன்று யார்க்கும் மிகவரிது
நம்மாழ்வார் சீர்மை நவன்.
1848. அருள்வடிவா வுள்ளதம் மாழ்வரைப் பேணில்
இருள்வடிவா மேக மிகப்பத்—தெருள்வடிவா
முண்மை புலப்பட் டொளிர்சொருபக் கைவல்ய
வண்மைசேர் வாழ்வு வரும்.

சடகோபர்

1849. தான்றன தென்ற விரண்டுமொரே தற்பரமா
வான்றபெரு மாட்சியா லற்புதராய்ப்—பூன்றவருட்
பேறுபெற்ற தெய்வப் பெரியார் சடகோபர்
வீறுபெற்ற மெய்வித் தகர்.

ஆண்டாள்

1850. திருப்பாவை யான தியானத்தா லாண்டா
னருட்பார்வை பெற்றவல் வாண்டாள்—மருட்பாச
பந்தமறக் கண்டாள் பரந்தாமன் றன்னுருத்தன்
சொந்த சொருபமாத் தோய்ந்து.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்

(அறுசீர் விருத்தம்)

1851. உள்ளத்தே யுறையும் மாலை
யுள்ளுவா னுணர்வொன் றில்லாக்
கள்ளத்தே னுணுந் தொண்டாய்த்
தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டேன்
உள்ளுவா ருள்ளிந் றெல்லா
முடனிருந் தறிதி யென்று
வெள்கிப்போ யென்னுள் னேநான்
விலாவிறச் சிரித்திட் டேனே.

5. பகவான் உருக்கரந்தது

(வெண்பா)

1852. அருட்காயத் தேருந் தடியோமை யாண்டான்
அருட்காயத் தான்விட் டகன்றுன்—வெருக்கொளா
தங்கப் பஞ்ச வணைந்தா னடியோங்கள்
பங்கப் படாமற் பரிந்து.
1853. வசமா வெருனத்தன் மயமாக்கி யாண்ட
சசரீரி போவ் றகுரு சாமி—அசுவத்
திரமா வெரளிர் சொருப தெய்வ வருட்சிற்
பரமாக நின்றான் பூந்து.
1854. அருள்வடிவு தன்னை யகண்டமா மோனப்
பொருள்வடிவு தன்னிற் புதைத்தோன்—தெருள்
[வடிவித்
காணவே நானென் கனான்ம சொருபமெய்த்
தானுவாத் தானொளிக்கின் றான்.
1855. அருள்வெளிவீ டான வரும்பதத்தில் வற்றுப்
பொருள்வளஞ்சேர் சாந்திப் பொலிவால்—வெருள்
[வளர்சித்
தாசுலங்க ளோய வகத்தே யகப்பொருளா
மேகலிங்க மாகவியைந் தான்.
1856. தொண்டரோ முக்குத் துலங்கின ணம்புலத்தாற்
கண்டுகேட் றுறுக் களிக்கவே—பண்டுபோ
லென்னுக்கோ வெம்மை யிகத்தி லிருத்தித்தான்
மன்னினான் றன்சொருப மாண்பு.

6. சுபம்

1857. என்றுங் கொலுவீற் நிருத்தொளிர்மெய்து ஞான
[வருட்
குன்றமா வோங்குங் குருரமணன்—வென்றிசேர்
செந்தமிழ்க்கோர் சீரரங்காஞ் சேது பதிமுகவை
சொந்தமாச் சேர்ந்தான் சுபம்.

ஸ்ரீ ரமணரப்பணமஸ்து